

Giới thiệu Ông Xã Đừng Đến Đây!

Thể loại: ngôn tình, ngược, h

Anh nói cô là vợ thì cô chính là vợ anh

Anh nói cô là người hầu, tiện nhân thì.. Cô chính là như vậy

Ngay khi bắt đầu yêu anh cô đã không có sự lựa chọn, bên nhau đã thương đau hà tất cô ở lại. Cô ra đi và không biết chính bản thân đang mang trong mình giọt máu của anh, bao nhiêu biến cố cô mạnh mẽ hơn bao giờ hết

-----//-----

- Vợ à, anh đi triệt sản rồi chỉ còn con và em thôi đừng bỏ anh đi được không

-..... Cút!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đừng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trở về

Sân bay _

- Mami...kem.. Kem cho con. Một cậu bé mái tóc xoăn bông bênh da thịt mũm mĩm nhìn thật đáng yêu chỉ vào quầy kem

- Hào Hào ngoan mami dẫn con đi mua. Cô gái khoảng độ tuổi 26 nắm lấy bàn tay mập mạp của cậu bé sùng nịch nói

Sân bay đông kín người bỗng nhiên *cách..cách.. * tiếng máy chụp hình nháy liên tục. Một đám phóng viên chạy đến bao quanh một người đàn ông, người cầm mic kẻ ghi âm

- Trần tổng cho hỏi anh hủy hôn ước với Tần tiểu thư vì nguyên nhân gì?

- Trần tổng có phải vì Tần tiểu thư mà anh và Phu nhân mới ly hôn? Đối với chuyện phu nhân biến mất 5 năm anh có...Tên phóng viên khựng lại

Trần Khải tối sầm mặt, ánh mắt giết người tia tới phóng viên vừa đặt câu hỏi. Không khí ảm đạm chết chóc bao trùm sân bay.Tên phóng viên thảm rủa chín đời tổ tông nhà mình chết chắc rồi hắn nói sai gì ư..

- Hào Hào đừng chạy cẩn thận. Chu Gia Ái lo lắng đuổi theo con trai

- Á.. *Bịch*đau quá.Cậu bé đụng phải một thân thể lớn nhất thời loạng choạng ngã xuống nền lạnh. Cây kem trong tay cậu vì cú ngã vừa rồi dính lên quần tây hàng hiệu của ai đó. Tiểu bảo nhìn cây kem úy khuất khóc lớn

- Hức..hức...oaaaaaa.. Ke..

- Cảm ngay. Trần Khải thực sự không thể kiềm chế được nữa. Vừa rồi là nhắc đến Gia Ái, người phụ nữ của cuộc đời anh. Bây giờ lại xuất hiện thẳng nhóc làm dính kem lên đồ anh có phải hôm nay anh đi không nhìn ngày không. Shit! Hắn Thầm chửi rủa

- Xin lỗi, xin lỗi tôi thay mặt Hào Hào nhà tôi.. Chu Gia Ái vừa ôm lấy tiểu bảo bồi vừa liên tục xin lỗi.

Chưa nói dứt câu cô ngược mặt, mặt đối mặt với hân thoáng chốc cô rùng mình

- Trần Khải

- Chu Gia Ái

Hai người đồng thanh gọi tên nhau.

- Gia Ái em... Trần Khải vui mừng nắm lấy tay cô

Ánh mắt cô có chút yếu lòng nhưng nhanh chóng bị sự thù hận dập tắt- Tiểu bảo chúng ta đi- Cô dứt khoát rút tay ra khỏi người đàn ông trước mặt

Trần Khải như có ngàn cây kim đang đâm vào tim anh, năm đó là anh sai bây giờ lấy tư cách gì níu kéo cô, không được đã năm năm rồi, năm năm anh sống trong sự dằn vặt sống trong thế giới không có cô bên cạnh. Gia Ái cho dù dùng cách gì anh nhất định anh sẽ đem em về

- Jay cậu đi điều tra xem phu nhân hiện đang ở đâu. Anh trầm mặt ra lệnh

- Rõ!

Gia Ái khuất mắt năm xưa em thật sự không thể tha thứ cho anh sao? Hân thương tâm xoa xoa chiếc nhẫn áp út nhìn về phía cô đi ngày càng xa

Trong khi đó

- Phu nhân tập đoàn JK đã về sao!!!

- Đây sẽ là tin nóng nhất cho ngày mai

- Đúng đúng vậy...

Đám nhà báo vừa rồi chứng kiến tất cả đang xì xầm về chuyện phu nhân " cũ" của tập đoàn lớn nhất châu Á sau bao nhiêu năm mất tích đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Quá khứ

Nhà Gia Ái

- Nào bảo bối ngồi xuống đây. Cô nhẹ nhàng đặt tiểu bảo xuống

- Mami người lúc này là ai? Hào Hào ngây thơ hỏi

Cô khựng lại, không thể nào cho tiểu bảo bối biết hẳn là ai được

- Hào Hào ngoan, hẳn là kẻ xấu lần sau gặp hẳn con nhất định phải tránh xa, biết không? Lý do này sao mà lại hợp lí đến vậy Chu Gia Ái cô thật quá thông minh mà..

Tuy còn nhỏ nhưng Hào Hào rất hiểu chuyện mẹ nói như thế nào thì chính là như thế đấy!

- Dạ mami.

Cô khẽ cười nhìn con trai. Hào Hào có con thật tốt. Cô dỗ bảo bối ngủ xong lại quay ra phòng khách. Rót tách trà ấm, ngồi xuống sofa bắt đầu trầm tư. Khuôn mặt thon gọn, đôi môi trái đào, đôi mắt to tròn, sống mũi cao, làn da trắng hồng quả thật cho dù có nói cô đẹp nghiêng thành thì không chút gì gọi là quá đáng. Mi tâm nhú lại cô nhìn về phía những tòa nhà xa xa xuyên qua tấm kính trong suốt, rốt cuộc chuyến trở về này là đúng hay sai?

----- Năm năm về trước -----

- Tiểu yêu nghiệt có phải em chịu không nổi rồi không?

- U.. Trần tổng anh thật lợi hại

Hai cơ thể dính lấy nhau.. Trong thật dơ bẩn dưới mắt cô. Người đàn ông trước mặt chính là chồng cô còn cô ả đang nằm trên giường cùng hẳn chính là người mẫu đang nổi tiếng hiện nay.

- Các người cứ tiếp tục, tôi ra ngoài. Nếu có ai hỏi tại sao cô không giận dữ cô không ghen.. Hừm thật nực cười cô lấy tư cách gì đây? Cuộc hôn nhân chính trị nào mà lại hạnh phúc chứ.

- Tôi cho cô đi? Hân hừ lạnh

Cô dùng bước dựa vào vách tường

-Được thôi vậy các người cứ tiếp tục

- A~ Khải.. Sao lại dừng.. Đáng chết khó khăn lắm cô mới bò lên được giường vị tổng tài bậc nhất châu Á này không thể bỏ lỡ cơ hội được - Trần tổng anh xem phu nhân không muốn ở lại cơ gì phải ép chứ~

- Tên tôi để cô gọi? Hấn chán ghét quần khăn bước xuống giường, quăng một tờ ngân phiếu - Cút!

Cô à không biết mình phục vụ sai chỗ nào, nhưng nếu hấn đã không muốn còn tiếp tục dây dưa họa chắc chắn sẽ về phần cô ta gánh. Lượm đồ mặc qua loa à bước qua cửa không nhận được khinh bỉ cô

- "Phu nhân" bảo trọng

Cô không lạ lùng gì mấy thể loại này nên cũng chẳng quan tâm

- Bây giờ tôi có thể đi?

- Cô nghĩ xem.. Hấn bước đến gần cô tà mị hỏi lại

Cảm giác được sự nguy hiểm hấn bước một cô lùi một. Cho đến khi dồn đến chân tường

- Sao? Phá hỏng "chuyện tốt" của tôi xong bỏ chạy

- Tôi không có

- Không có? Vậy thì cô thay cô ta làm phần còn lại?

- Tôi không phải ý đó..ý tôi là..

Ừm.. Cô bị hấn quăng lên giường đến choáng, vừa trấn tĩnh lại thì khuôn mặt ma mị của hấn lại áp gần tai cô

- Thế nào trăm phương ngàn kế dành chức vụ Trần phu nhân, bây giờ có phải nên hoàn thành nốt "nhiệm vụ" mà một Trần phu nhân nên làm? Lời nói của hấn hiện rõ mĩa mai

- Buông.. Buông ra! Không sai cô yêu hấn nhưng không có nghĩa hấn có thể sỉ vả cô. Dem tình nhân về nhà cô đã nhin, bắt cô làm việc của người làm được cô làm nhưng hôm nay lại bắt cô ngồi chứng kiến cảnh tượng kinh tởm của hấn thì quả thật cô chịu không nổi.

- Đêm còn dài, tôi sẽ cho cô thấy hối hận khi bước vào Trần gia tôi. Hấn một tay xé rách đồ cô không thương tiếc quăng sang một bên.

Lời tác giả: Để ta luyện cảnh H rồi viết chap 3 tạ lỗi tạ lỗi nha~

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Dơ bẩn

Căn phòng lạnh lẽo, bao trùm không khí căng thẳng

- Buông tôi ra!!! *Chát* Giọng nói yếu ớt cùng một âm thanh chua chát vang lên

Khuôn mặt ma mị của Trần Khải in hấn nắm đầu ngón tay của cô. Cô sợ hãi lui sát mép giường, run rẩy ngược nhìn hấn

Người phụ nữ này chết tiết lại dám đánh hấn? Không tự lượng sức mình, hấn đưa đôi mắt điều hâu như tia X Quang dò xét cô lãnh đạm mở miệng

- Cô biết cô đang làm gì?

Cô siết chặt bàn tay, chặt đến mức móng tay bầu vào trong da thịt. Né tránh ánh mắt của hấn, cô nuốt nước bọt nhỏ tiếng trả lời

- Tôi.. Tôi không có ý.

Dáng vẻ như con mèo hoang phạm lỗi này của cô thật khiến người khác phạm tội. Hấn khẽ đưa tay vén mái tóc dài của cô sang bên tai, nhàn nhạt buông lời tàn độc

- Đùng dưng dáng vẻ này câu dẫn tôi, cô sợ tôi làm gì cô? Loại đàn bà dơ bẩn như cô nghĩ.. Cũng đừng nghĩ.

Cô như bị chấn động. Dơ bẩn? Là cô dơ bẩn ư? Cũng đúng Trần Khải hấn từ đầu đã xem cô không khác gì những loại gái vì tiền bán thân. Cô giương môi cười, cười đến đau lòng. Cảm giác bị người khác khinh thường không cần biết lý do, dù có uất hận cũng không thể biện minh thật thống khổ. Cô đứng dậy tìm cho mình bộ đồ ngủ đơn giản nhất mặc vào, cũng không quên trả đũa hấn

- Trần Khải anh nói phải, tôi đúng là loài đàn bà dơ bẩn như anh nói vậy nên cảm phiền anh làm theo hợp đồng ngày đó diễn cho tốt vai của mình.

Hắn nheo mắt nhìn cô kiên cường, bộ dạng không khuất phục này của cô càng làm hắn thêm khó chịu. Cô đây là đang nhắc nhở hắn biết chừng mực sao. Cũng không nghĩ lại thân phận mình là ai. Hắn đứng dậy quay người mạnh mẽ bước đi, không keo kiệt quăng lại cho cô một câu

- Nên nhớ kỹ thân phận của cô.

Tiếng xe khởi động chưa đến 5s đã đã chạy mất dạng ra khỏi Trần gia, đủ biết người lái xe đang tức giận như thế nào. Hắn đi rồi, cũng tốt ít nhất... Bây giờ cô không cần phải giả vờ mạnh mẽ. Nước mắt cô như không phanh tuôn rơi, cô uất hận khóc, bao nhiêu tuổi hòn bao nhiêu nhục nhã cô muốn khóc cho vui đi tất cả. Nếu không phải ngày đó cô cần tiền giúp đưa em trai mình phẫu thuật thì bây giờ đã không mang danh vì tiền bán thân cũng đã không bị hắn sỉ nhục đến vậy.

" Reng.. Reng.. Reng.. " Tiếng điện thoại cô vang lên

- Alo

- Xin chào cô Chu, tôi là bác sĩ Kha

- Bác sĩ.. Em.. Em tôi có chuyện gì sao? Cô khẩn trương

- Cô Chu cô nên bình tĩnh, tuy lần trước phẫu thuật đã phiên giảm bớt tình hình nguy kịch của cậu Chu Giang nhưng.... Bác sĩ ngập ngừng

- Nhưng sao bác sĩ? Cô bất an chờ bác sĩ nói tiếp

- Nhưng với tình hình sức khỏe hiện nay, nếu không nhanh chóng thay tim mới..e rằng cậu ấy không chống đỡ được bao lâu

Như một xô nước lạnh dội thẳng vào người cô, lạnh xuyên tâm một cô gái, một người chị đang cố gắng cứu vớt đứa em trai duy nhất của mình. Cô cắn răng nén cho mình không được khóc

- Bác.. Bác sĩ phiền bác sĩ tiến hành thay tim cho em tôi, viện phí tôi nhất định sẽ trả đủ.

Sau khi thương lượng viện phí, một tuần sau ca phẫu thuật sẽ bắt đầu. Nhưng số tiền lớn như vậy cô biết đi đâu tìm. Một cái tên xuất hiện trong đầu cô, ông ta chính là hi vọng cuối cùng. Cô cầm lấy điện thoại " Chu Mặc, ngày mai 8h nhà hàng S không gặp không về" ấn nút giữ đến một dãy số lạ.

Lời tác giả: H bây giờ là chưa thích hợp, vậy nên ta quyết định ngược ngược nữa ngược nữaiiii

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cứu người (1)

Sáng hôm sau

Oa~~ cô vươn người nhìn sang đồng hồ 7.00 am, haz mới 7 giờ thôi à cô lười biếng thảnh thơi.Đột nhiên

- Aaaaaaa

Chết thật đã 7 giờ rồi cô đúng là hồ đồ mà, hôm qua đã hẹn ông ta 8 giờ còn một tiếng nữa phải tới chỗ hẹn. Lục đục hơn 15 phút cô chạy như bay xuống lầu

- Bác Trương bác Trương. Cô hồi hả gọi quản gia

- Vâng phu nhân. Quản gia Trương nghiêm túc cúi người thưa

- Bác báo giùm Trần Khải tôi phải ra ngoài, vậy nha. Nói rồi lại hấp tấp chạy đi

- Chuyện này phu... Thật là sáng này Trần tổng mới căn dặn cấm túc cô vậy mà.. Bác Trương lắc đầu

-----tuyển phân cách-----

Nhà Hàng S

- Ông có thể giúp tôi việc này không, xin ông. Gia Ái khẩn thiết cầu xin người đối diện

- Chuyện này, tiểu Ái không phải là cha không muốn nhưng. Chu Mặc chính xác là cha Gia Ái nhưng vì ham vinh đã bỏ rơi mẹ cô và cô cùng với đứa em chưa chào đời lúc đó. Ông ta ngập ngừng rồi lại nhìn sang cửa sổ

Gia Ái nhìn theo hướng đó, thì ra.. Ông ta không đi một mình mà còn có... Vợ ông ta. Căn môi nhìn người "cha" trước mặt vô lực xua tay đừng dậy rồi đi

- Không cần nữa, tôi sẽ tự giải quyết phiền ông rồi Chu Tổng.

- Tiểu Ái..cha. Ông ta muốn nói gì đó lại thôi.

Gia Ái bước đến cửa đi ngang qua người đàn bà kia, liếc nhìn bà cô tỏ rõ vẻ chán ghét. Bà ta cũng không dễ chịu gì thăm rửa- Tiện nhân như nhau. Thấy vẻ mặt bứt rứt của chồng mình bà ta khó chịu

- Thế nào không nỡ? Một giọng chanh chua truyền tự sau lưng ông

- A Nhiên sao bà lại vào đây? Ông có phần lúng túng

- Đưa con riêng đó lại muốn đào mộ nhà ta? Bà khinh khi nhìn bóng cô đi xa

- A nhiên bà đừng quá đáng, tiểu Ái không phải.. Chu Mặc có phần tức giận

- Làm sao? Ông đừng quên nhờ đâu mà bây giờ ông mới có chỗ đứng như hôm nay

Ông nắm chặt tay, nhìn người phụ nữ trước mặt- Đi thôi

-----+++-----

Trên đường

Đang đi trên đường bỗng nhiên nghĩ cách kiếm tiền cứu lấy Chu Giang, Gia Ái không chú tâm đến một người đàn ông bị truy đuổi đang chạy đến phía cô

- A. Cô bị một lực mạnh kéo vào hẻm nhỏ

- Im lặng. Người đàn ông thở hồng hộc túm lấy cổ cô ép mặt đối mặt với hắn. Với tư thế thật ám muội

Bên ngoài có mấy tên mặc áo đen chạy tới lục soát. Một tên đầu trọc nhìn vào hẻm hẹp mắt nhìn hai người họ - Gớm ghê sao lại làm mấy chuyện đó gần thùng rác chứ? Rồi lại chạy đến tên cầm đầu phía trước

- Lão đại không tìm thấy.

- Chết tiệt về biết báo cáo sao với ông chủ đây, lũ ăn hại. Tên bịt mặt hung hăng đập mấy phát vào đàn em

- Lão đại xin lỗi là do tội em sơ hở. Bọn chúng xanh mặt cúi đầu xin tha

Bên trong hẻm lúc này chỉ còn hắn với cô.

- Biến thái!!! Buông tôi ra. Cô dùng lực đẩy tên trước mặt

- To gan.. Hự.. Hắn đột nhiên ngã quỵ xuống

Bên tay hắn bị một nhát chém khá sâu, máu chảy ướt đầm cả áo có thể hiểu người này mất rất nhiều máu.

- Quê! Anh có sao không? Thật là tôi đưa anh đi bệnh viện

Lời tác giả: Nam phụ trong truyện thuyết đã xuất hiện. Truyện còn dài ngược còn nhiềuuuu

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cứu người (2)

Tập đoàn J, phòng tổng tài

- Được rồi, bác cứ đi làm việc bác đi.

Sau khi bác Trương tường thuật chuyện Gia Ái, hần khó chịu bất định vị dò tìm vị trí cô đang ở. Định vị xác định cô đang ở bệnh viện Key, hần chau mày. Cô ta làm gì ở đó. Chẳng lẽ xảy ra việc gì. Hần nhắc điện thoại trầm mặc ra lệnh

- Jay câu đến bệnh viện Key điều tra xem phu nhân đang làm gì ở đấy.

- Rõ tôi làm ngay! Jay chính là trợ lý thân cận nhận được sự tín nhiệm của Trần Khải

Gia Ái tốt nhất cô đừng làm loạn. Chết tiệt hần không thể tập trung làm việc được, trong đầu cứ lảng vảng lý do tại sao cô đến bệnh viện. Loạn rồi loạn rồi! Hần nhíu mày tìm loại phụ nữ như cô ta có thể xảy ra chuyện gì chứ.

---++++-----

Bệnh viện Key

- Bác sĩ hần ta không sao chứ? Gia Ái nhìn về phía vết thương của người đàn ông lạ mặt hỏi

- Tạm thời vết thương đã được khâu lại cô không cần lo lắng. Bác sĩ tháo găng tay trả lời

- Vâng cảm ơn bác sĩ.

Thật là cô sao lại thích lo chuyện bao đồng vậy chứ. Viện phí cho Chu Giang còn chưa tìm được lại lo việc người khác mất một ngày trời. Đây cũng là bệnh viện em trai cô ở, không bằng cô nên đi thăm nó một chút.

Phòng bệnh đơn giản, một cậu thanh niên thanh tú yếu ớt nằm trên giường bệnh. Tiếng mở cửa làm cậu chú ý

- Tiểu Giang em khỏe chứ? Gia Ái tràn ngập yêu thương bước nhanh đến cạnh em trai

- Chị hai... Sao chị lại ở đây. Cậu có phản kích động nắm lấy tay cô

- Chị có chút việc tiện ghé thăm em. Cô chỉnh sửa mái tóc có chút rối của cậu lại tiếp lời đau sót- Em ốm đi nhiều quá

- Chị hai không sao, em sẽ mau chóng khỏe..khụ.. Để bảo vệ chị. Cậu yếu ớt thều thào, vừa nói cậu vừa nở nụ cười như ánh nắng cuối xuân không khiến người khác đau xót.

Chị... "Ting..Ting" chưa nói hết câu điện thoại cô rung lên " cho cô 10 phút bước về nhà, không hậu quả tự gánh lấy" Hần lại phát điên cái gì đây cô thầm mắng.

Thấy nét mặt cô có chút khó coi. Chu Giang trầm mặc mở lời

- Có phải chị giấu em chuyện gì?

- Không có em đừng nghĩ nhiều. Cô gượng cười trấn an cậu

- Chị gạt em! Đột nhiên cậu tức giận hét lên- Rõ ràng chị gạt em! Tiền viện phí ngày đó chị lấy đâu ra? Cuộc phẫu thuật tuần sau chị lấy đâu ra viện phí? Những ngày qua rốt cuộc chị vì em đã làm những gì?!!!!

Thấy Tiểu Giang tức giận, cô chưa từng thấy cậu tức giận bao giờ, liền không biết làm gì đứng dậy nói- Tiểu Giang em bình tĩnh, chị đi lấy chút nước cho em.

Vừa bước ra khỏi cửa, cô bị một lực đạo giữ chặt lấy không cho phát ra âm.

- Ừm.. Đây là.. Thuốc mê. Cô ngất đi

-----+++-----

Lời tác giả: Cuộc chiến nam9 + nam phụ sẽ diễn ra trong mấy chap tới. Vậy nên ta cần thời gian để đầu tư. Xin lỗi nữ9 phải bị ngược đến thương tâm.. Ta mới thích * cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tiểu quý

Tại chiếc giường lớn bên trong căn biệt thự.

- Tâm Tổng! Tên áo đen cúi người
- Sao rồi? Hắn không đổi tâm nhìn nhân nhật đọc báo
- Chúng tôi đã đem cô ta đến rồi! Nói rồi hắn vỗ tay hai cái ra hiệu đem người vào

Nhìn thấy cô bất tỉnh, hắn khó chịu nhíu mày nhìn đám người kia

- Tôi bảo các cậu thịnh trọng đem cô ấy đến đây.
- Tâm tổng ở bệnh viện có đồng người chúng tôi không thể.. Bọn chúng nhìn về mặt bất mãn của người trước mặt bối rối

Hắn lắc đầu dù gì bọn chúng cũng là mấy tên xã hội đen làm việc lúc nào cũng lỗ mắng như vậy. Hành động như vậy chắc cô ta sẽ kinh sợ, người con gái này nếu không phải bắt đắ dĩ mới hôm đó anh mới phải mượn cô một chút... Nào ngờ lại bị gọi là BIẾN THÁI. Bao nhiêu cô gái muốn hắn liếc một cái còn không được, buồn hỏ gì... Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của anh

- Tâm tổng thuốc mê sắp hết hiệu lực.
- Để cô ta ở đây rồi lui đi. Hắn không hề phát hiện ánh mắt hắn này giờ chỉ chú tâm đến một mình người con gái kia.

-----+++-----

Tập đoàn J

- Tại sao lại xảy ra việc như vậy?! Hắn tức giận hỏi

Không khí lạnh đậm mùi thuốc nổ không súng bao quanh căn phòng

- Thừa Trần tổng, theo camera ghi được phu nhân bị một tên áo đen hạ thuốc mê đưa đi theo lối thoát hiểm. Jay nghiêm nghị bấm máy tính điều tra

Người phụ nữ ngu ngốc đó rốt cuộc đang nghĩ gì?! Tại sao mình phải lo lắng cho cô ta chứ. Chết tiệt hắn khó chịu xem như làm từ thiện một lần

- Dốc hết nhân lực điều tra phu nhân đang ở đâu.
- Đã rồi!

-----/////°.°-----

- Uhm... Một âm thanh nhỏ phát ra
- Cô tỉnh rồi? Nghe được cô đã tỉnh hắn bước lại gần cô nở nụ cười tà mị

Âm thanh này.. Không phải của Trần Khải, nơi này cũng không phải nhà mình, phải rồi mình đang đi lấy nước cho tiểu Giang sau đó... Sau đó..

Nhìn thấy bộ dạng ngờ ngạc của cô hắn buồn cười gở nhẹ đầu cô

- Tiểu quý, không phải em hóa ngờ rồi chứ?!

Đột nhiên bị gõ cô bất giác giật mình.Đây là..

- Biến thái!! Cô sực nhớ ra đây là tên mình đã cứu hôm đó

Tiểu quý này thật là.. Hắn lâu rồi tâm trạng mới vui như vậy. Dù cô là ai thì hắn đã xác định cô chính là người của hắn, hắn nhất định sẽ sủng nịch cô.

- Bình tĩnh. Hôm đó do nguy cấp quá nên tối mới ""mượn"" em giải vây. Hắn đứng dậy bước lại gần cửa sổ giải thích.Giải thích ư? Đây là từ không có trong từ điển của hắn như hôm nay lại phá lệ vì tiểu quý kia

- Ồhh.. Cô gạt đầu tỏ vẻ hiểu ý
- Em tên gì? Hắn xoay người những tia nắng như ánh hào quang xuyên qua cửa sổ bao quanh hắn, mái tóc cũng theo chiều gió bồng bềnh

Thật đẹp trai nha~ không được phải tỉnh táo, một phút mê trai của cô chấm dứt.Ngồi nghiêm chỉnh cô cảnh giác

- Cứ gọi tôi là Gia Ái. Còn nữa tại sao lại bắt tôi đến đây, anh có mục đích gì.

Hắn bước đến gần cô, âm thanh trầm lãnh bao quanh căn phòng

- Em cứu tôi một mạng, tôi dùng thân báo đáp ơn.

- Không được!!!! Cô dùng hai tay ra dấu chữ X - Vạn lần không được tôi là gái đã có CHỒNG

Lời tác giả: nam phụ giữ lấy nu9 như ôm lấy cây xương rồng càng ôm lấy càng rí máu, nhưng vẫn không bao giờ cho nu9 biết anh đau nhường nào:)))

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Người của Trần Khải tôi, cậu dám đụng?

Em cứu tôi một mạng, tôi dùng thân báo đáp ơn.

- Không được!!!! Cô dùng hai tay ra dấu chữ X phản kháng - Vạn lần không được tôi là gái đã có CHỒNG

Thật ra gọi chồng là quá xa hoa rồi. Ngay cả khi cô mất tích lâu như vậy anh ta cũng không hề đi tìm. Thật muốn cười cho sự bi thảm của chính mình. Phía đối diện đường như hắn không tin cô đã có chồng quý quyết đưa tay nâng cằm cô

- Nói xem chồng em là ai?

Cô né tránh, xoay mình thoát khỏi hắn, ánh mắt rõ kiên định phun ra hai chữ

- Trần Khải!

Nghe đến cái tên này hắn thật muốn cười thật lớn, tiểu quý này lá gan quá lớn rồi. Trần Khải từ trước đến giờ không phải chỉ yêu Tần Mai Linh sao, không những vậy Trần Khải còn là kẻ thù lớn nhất của hắn. Hắn lần đến chỗ cô mà mị vuốt mái tóc dài

- Tiểu quý lá gan của em thật không nhỏ.

Cô cố gắng tỏ vẻ không sợ, dựa theo bức tường lui đến gần cửa chính.

Nhìn thấy hành động của cô hắn khẽ cười muốn thoát ư làm sao dễ vậy được. Nhanh như chớp hắn tóm chặt lấy eo cô thuận ép sát tường, hơi thở ngày càng gần cô.

"Rầm" Cánh cửa bị một lực đạo của ai đó đập phăng. Người đàn ông khí thế hùng hục bước đến gần tên đàn ông đang kẻ sát vợ mình, dùng lực đâm mạnh vào khuôn mặt điển trai của hắn.

Đột nhiên bị phục kích hắn Tâm Dã không phản ứng kịp nhận trọn cú đâm lùi về sau. Damn it! Hắn nghiêng răng vuốt vệt máu nhỏ bên khóe môi

- Trần Khải! Cậu dám nổi điên ở địa bàn tôi?

Lúc này Gia Ái còn thần thờ đột nhiên bị một bàn tay lạnh lẽo kéo vào ngực. Trần Khải tức giận trừng tiểu Ái như muốn cảnh báo đại họa sắp ập tới, giọng trầm lãnh đáp trả

- Người của Trần Khải tôi, cậu dám đụng?

Tâm Dã có chút sững sốt, tiểu quý nói đúng ư? Cô là vợ của Trần Khải? không thể nào giọng điệu của hắn bất chợt chế giễu

- Người của cậu? Vậy còn Tần Mai Linh thì thế nào đây.

Tần Mai Linh, cái tên này trấn động đến tâm Trần Khải. Ánh mắt anh thoáng chút bi thương nhớ đến hình ảnh một cô gái với ánh mắt đẹp thơ mộng giọng nói trong trẻo "Khải, em nhớ anh..Khải đáng ghét..". Nhìn thấy anh dao động tim cô như có một bàn tay vô diện bóp chặt, thật chặt. Cô thoát khỏi cái ôm của anh giọng lạnh đi trông thấy

- Tâm tổng, phiền ngài rồi chồng tôi đã đến, tạm biệt. Dứt lời cô xoay người

- Tôi nói cho em biết hắn mãi mãi cũng không yêu em. Người hắn yêu chỉ có Tần Mai Linh. Hắn cố tình nói vừa đủ cho Trần Khải nghe - TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ CUỐP EM VỀ

Trần Khải trở về thực tế, nghe đến câu vừa rồi hắn không nhìn được kéo cô lại, giữ chặt hôn mạnh lên bờ môi của cô như đánh dấu chủ quyền trước người đàn ông không biết điều kia

Nụ hôn này thật sự rất thô bạo, cô không thể thở được vùng vẫy nhưng cũng vô ích.

Cuối cùng hắn cũng buông tha cô, túm chặt eo cô nhìn Tâm Dã

- Dù cho tôi không cần cô ta cũng không đến lượt cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đau đớn (H+)

Từ chỗ Tâm Dã về hắn không hề nói bất cứ lời nào. Ngồi trên xe cô như ngồi trong không gian cài toàn thuốc nổ, chỉ cần một cú chỉ sai trái nào đó cô cũng có thể bị hắn bóp chết

Trần gia

Xe dừng trước cửa Trần gia, hắn nhanh chóng xoay người bế chặt cô khi thể hùng lực bước vào sâu căn biệt thự.

- Ấy.. Bị bất ngờ nhắc bỗng cô giật mình vùng vẫy né tránh.

Đáp lại hành động của cô hắn trừng mắt ý bảo cô nếu không muốn chết thì yên phận, bước chân thêm phần nhanh vào trong Trần gia

Bước đến phòng ngủ hắn hung hăng khóa chặt cửa phòng quăng cô lên chiếc giường tím nhạt. Nói lòng cả vật hắn ép chặt lấy người cô tà mi hỏi cô

- Nói xem tôi qua các người đã làm những gì?

Cô sững sờ trong giây lát, thì ra hắn hoàn toàn không có chút gì quan tâm cô. Thứ hắn để ý chính là xem cô có đề tiện leo lên giường tên đàn ông khác hay không. Cô cô nặn ra một nụ cười bất đắc dĩ khiêu khích

- Anh nghĩ tôi đã làm gì thì chính là vậy.

- Tiện nhân!! Hắn nghiêng răng ken két gân xanh nổi lên, dùng lực đạo xé rách bộ váy cô đang mặc.

Cô bị hành động này của hắn dọa sợ, liều mạng vùng vẫy

- Buông tôi... Ra.. Buông ra..um..

Chưa dứt câu đôi môi mỏng lạnh lẽo của hắn đã hút hết sinh khí của cô. Bàn tay "rãnh rỗi" của Trần Khải lột đồ trên người hắn. Thoáng chốc hai người đã trần trụi

- Dừng... Cô rút cuộc không chịu nổi tuân lệ van xin

Hắn lúc này nhìn thấy nước mắt của cô liền khó chịu, cô thà nằm dưới thân tên kia cũng không muốn hắn chạm tới. Nghĩ đến đây hắn không khoan nhượng bóp chặt lấy một bên ngực cô hung bạo kích tình.

Đầu lưỡi hắn đi đến đâu cơ thể cô nóng đến đấy, đột nhiên dùng trên đôi gò bồng của cô hắn tham lam cắn mút thật mạnh.

*(đề nghị độc giả nhỏ tuổi lướt xuống 1000 từ)

- Ah..um.. Đây là giọng của cô sao, không được cô không thể thoát được những âm thanh kim tõm đó trước mặt hắn

Thấy cô cắn chặt lấy môi rướm máu nhất quyết không chịu rên rỉ. Hắn đưa nhục bồng tiến gần hoa huy* xoa xoa bên ngoài

- Thế nào? Chịu không nổi

- Dừng... Làm ơn... Dừng lại.. Hức..

- Được thôi!

Hắn tuy miệng đồng ý với cô nhưng lại vô si dùng lực mạnh đẩy nhục bồng đang thức tỉnh vào sâu bên trong cô.

Hạ thân cô như bị xé nát, bàn tay bấu chặt vào lưng hắn. Khóc ra thành tiếng nước nỏ- Lưu manh..hức lưu manh..

Hắn nhìn thấy cô đau đớn có chút động tâm nhưng nghĩ đến cô cùng người đàn ông kia chàng chàng thiếp thiếp thật đáng hận xe cô làm trăm mảnh. Hơi thờ dục ngẫu âm thanh hoan hi hắn mặt dày tuyên bố

-Lưu manh?! Được, từ giờ đến sáng mai còn 10 tiếng, mỗi hiệp 2 tiếng, mỗi tiếng mỗi tư thế đến khi nào tôi còn cương thì em đừng mong xuống giường

Lời tác giả: Thôi mỗi tay quá mai ta lại viết hành trình tới sáng của Trần Khải đại thiếu gia và Gia Á tỷ tỷ. Còn không thì một kia kia... Ta mới biết lại dù gì cũng đâu ai quan tâm>>>

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Gọi tên tôi

-Lưu manh?! Được, từ giờ đến sáng mai còn 10 tiếng, mỗi hiệp 2 tiếng, mỗi tiếng mỗi tư thế đến khi nào tôi còn cương thì em đừng mong xuống giường

Sợ hãi, thảm thiết, bất lực đôi mắt cô tựa vô hồn nhìn lên phía trần nhà, thều thào

- Trần Khải,chẳng phải anh chê tôi dơ bẩn sao?

Hắn đẩy hông lực đạo gia tăng, đôi tay hung ác xoa nắn nụ hồng nhỏ, âm thanh sớm đã nhuốm dục vọng đáp lời cô

- Vậy à, lúc trước tôi không biết cơ thể cô lại có sức quyến rũ đàn ông như thế này.

Hắn đây là đang khen cô hay sỉ nhục, thật vô vị cô không muốn nghĩ đến chỉ im lặng găm nhấm nỗi đau thể xác lẫn tâm hồn

- Ah.. Hắn gia tăng lực ra vào nhanh hơn. Cơ thể cô chỉ chút những dấu vết đỏ thẫm, thỏa mãn hắn đan chặt hai bàn tay cô ma mị quyến rũ ra lệnh

- Tiểu Ái, gọi tên tôi. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ gọi thẳng tên Khải.Không biết là do dục vọng hay từ đâu hắn lại có cảm giác ham muốn cô gọi tên mình đến như vậy

Cô có chút sùng sờ ra sức uốn éo muốn thoát khỏi hắn, không quên buông lời

- Mộng tưởng!

Nhìn thấy cô ngoan cố không khiến hắn thôi dục vọng, lại còn kích thêm hứng thú.Hắn xoay mình để hai tay cô nắm chặt lấy thanh sắt đầu giường,hai chân quỳ gối. Tư thế này khiến cô xấu hổ quay người mắng hắn

- Đề..tiện..Ahh.. Đừng.. Lời nói chưa dứt hắn lại một lần nữa đưa nhục bồng tiến vào cô. Đã qua mấy lần nhưng xem ra nhục bồng không hề có dấu hiệu xui đi lại còn lớn hơn.

Mân mê nụ hồng nhỏ, hắn phả hơi thở nóng trợt theo sống lưng trắng nõn nà của cô

- Ngoan..gọi Khải. Hắn dụ hoặc

Cô không chịu nổi sự tra tấn này rùng mình, dứt quãng gọi

- K..khải..ừm

- Ngoan lắm. Đột nhiên hắn rút nhục bồng ra, khiêu khích hoa huy*t.

Cảm giác không còn thứ to tướng kia bên trong, cô cảm thấy trống trải ngoảnh đầu nhìn hắn. Thấy con mèo nhỏ này tỏ vẻ đáng thương, hắn liền cạy thế làm tới chỉ tay vào từng chỗ nhạy cảm trên cơ thể cô mũi, môi, gò bồng.... Quý quyết hỏi

- Những chỗ này là của ai?

Cô thật khổ sở với tên biến thái lưu manh này cắn răng hét lớn

- CỦA ANH CỦA ANH HẾT ĐƯỢC CHƯAAAAA!!!

Thấy cô ngoan ngoãn như vậy,tâm tình hắn có chút vui thậm chí còn cảm thấy hình dáng cô lúc này có chút... Dễ thương. Liền nhướn lên phía trước nhẹ

nhàng hôn lấy môi cô, nụ hôn lần này hòa lẫn biết bao ôn nhu sủng nịch ngay cả hắn cũng không biết tại sao lại như vậy. Đồng thời tiến nhục bồng vào tấn công, cứ vậy hết tư thế này đến tư thế khác hắn độc tài chiếm lấy cô, mãi đến gần 4h sáng mới tạm tha cho cô.

Tác giả: Tạm thời bót ngược, nhẹ nhàng xong lại đè nam phụ ra ngược:))) thật hạnh phúc hahaha

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bán máu (1)

Sáng hôm sau

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ soi chiếu thân thể người con gái đang ngủ say, bên ngoài gió thoang thoang đưa hương hoa lan bao quanh căn phòng. Căn phòng tựa như bức tranh đẹp đến động lòng người

Đến khi ánh nắng chói chang kia soi thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, con mèo nhỏ nào đó mới theo bản năng dùng tay che mắt, dần dần thức tỉnh. Toàn thân nhức nhối cô gượng ngồi dậy, tựa nửa người vào gối, bàn tay xinh xắn lại khẽ lướt vị trí bên cạnh mình, lạnh như vậy chắc người đó đã đi lâu rồi. Bỗng nhiên cô ngu ngốc tự hỏi

- Cô đây là đang mong chờ gì ở hắn?

Cô tự vỗ vỗ mặt mình thầm nhắc nhở phải tỉnh táo. Vươn đôi chân dài, quần qua loa chiếc chăn mỏng, cô khó khăn bước đến phòng tắm

Nhìn vào gương, những dấu vết hoan ái ngày hôm qua vẫn còn. Nước mắt cô đột nhiên rơi xuống, một giọt nước mặn chua chất thấm sâu đáy lòng cô

- Danh dự, thân thể, tâm hồn..tất cả đều bị anh chà đạp không thương tiếc, TRẦN KHẢI

Giây phút này thật sự cô muốn bỏ mặc tất cả đến một nơi thật xa..thật xa tốt nhất là tránh xa tên dã thú kia càng xa càng tốt. Nhưng ánh mắt cô lại trùng xuống, không được nếu cô đi rồi Chu Giang phải làm sao.

Cô lướt sơ qua những bộ quần áo, tất cả đồ của cô đều khá thoải mái.Nhưng với những dấu vết này cô không thể mặc những bộ đồ như vậy, cuối cùng ánh mắt cô dừng trên bộ đồ công sở cổ cao. Bộ đồ sau khi mặc lên hoàn toàn không chút gì như mấy bà cô, thậm chí càng tôn lên nét mặn mà của cô vòng một và vòng ba hoàn toàn thu hút bao nhiêu ánh mắt

Bước xuống lầu nhìn thấy quản gia đang dẫn dò bác tài xế cái gì đó, bước đến gần ông cô cười nhàn nhạt

- Con đi làm bằng xe buýt, bác cứ làm việc bác.

- Thiếu phu nhân không được đâu ạ.. Thiếu gia cậu ấy.. Quản gia sừng sốt ngăn cản, sau vụ việc cô bị bắt cóc Trần Khải đã thắt chặt tự do của cô

Không thể để mấy người này bám lấy nếu không một đồng chữa trị cho Chu Giang cũng không thể có được, cô suy nghĩ một hồi liền nhanh nhẩu

- Bác Trương con đau bụng quá!! Cô giả vờ ôm bụng kêu to

Bác Trương thấy cô như vậy liền hốt hoảng

- Đề..đề bác đi kêu bác sĩ

Chính giây phút này cô ba chân bốn cẳng chạy như bay rời khỏi biệt thự. Mặc cho âm thanh vọng phía sau

- Thiếu phu nhân.. Thiếu phu nhân..

-----!!!-----

Trên xe buýt

Cô đã nghĩ trăm phương ngàn kế nhưng lại không nghĩ ra được cách nào cứu lấy Chu Giang. Đột nhiên cô nhìn thấy dòng chữ " Bán máu " trên tờ báo. Mím môi, đánh liều vậy, cô nhanh chóng bảo bác tài xế đến dừng tại một bệnh viện

Đây chính là bệnh viện trên tờ báo, siết chặt tờ báo cô lấy hết dũng khí bước vào bệnh viện. Chu Gia Ái cô bao nhiêu khổ cực đều nếm trải, không sợ trời không sợ đất chỉ sợ...kim tiêm. Nếu không vì Chu Giang có chết cô cũng không tìm đến con đường đáng sợ này

- Chào cô, cô cần gì? Cô y tá nhìn Gia Ái

- Tôi muốn bán máu! Cô nuốt nước bọt trả lời

Lời tác giả: Đã edit lại bố cục rõ ràng còn gì sai sót các bạn cứ nói, tg sẽ sửa chữa để làm hài lòng all độc giả

Góc ngu xuẩn

Khi các bạn góp ý về bố cục tg thật sự không hiểu là sai cái gì:<<

Lúc nào cũng tự hỏi: Sai chỗ nào? Rốt cuộc là chỗ nàooooo

Sau bao nhiêu lần kiểm tra tờ nghĩ là do khoảng cách các thoại dẫn

Dập đầu xin lỗi

Còn gì sai sót mong chỉ dẫn:3

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thương tâm

Việc bán máu khiến cho cô ngày càng kiệt sức, thân thể bắt đầu gầy gò đôi mắt to tròn thâm mệt mỏi. Đây là lần thứ ba cô bán máu, hai ngày nữa là đến kì hẹn đóng tiền viện phí cho Chu Giang, cô phải gắng gượng...

- Cô Chu thân thể cô quá yếu rồi, lần này chúng tôi không thể lấy máu cô, nếu không e rằng... Y tá lo lắng nhìn thân xác gầy gò của cô khuyên ngăn

- Không.. Không sao tôi ổn, cô.. Cứ.. Nói đến đây đầu óc cô bỗng nhiên xoay cuồng, bước chân loạn choạng ngất xỉu

- Cô Chu cô Chu.. Cô không sao chứ mau đưa cô ấy vào phòng cấp cứu, gọi cho người thân cô ấy.. Y tá nhất thời hoảng loạn kêu giúp

-----//-----

Phòng vip - Tập đoàn JK

Một người đàn ông ngồi lãnh đạm trên chiếc ghế đang chăm chú xem những tấm hình, phía đối diện một cậu thanh niên ưa nhìn đang báo cáo gì đó. Thoáng chốc về mặt người đàn ông kia khấn trương

- Ở đâu? Trần Khải nắm chặt những tấm hình hướng về phía Jay

- Trần Tổng, hình ảnh này thu thập rất ít, địa chỉ chưa chính xác nhưng...có vẻ cô ấy đang ở thành phố M. Jay tiếp tục trình bày

- Được tiếp tục cho người điều tra. Trần Khải ngã người vào chiếc ghế, ánh mắt hướng xa xăm.

" Reng...reng.reng.."

Gia Ái gọi hần? Giờ này còn có việc gì.

- Alo.Giọng lạnh hần nhấc máy

- Cho hỏi có phải số máy chồng cô Gia Ái không ạ? Y tá rừng mình trực giọng nói lạnh của hần

Đây không phải giọng cô, cảnh giác được có việc gì bất ổn hần nheo mày - Việc gì?

- Vâng, thưa anh vợ anh do bán máu quá nhiều, dẫn đến tình trạng rất nguy kịch. Anh vui lòng đến bệnh viện để tránh trường hợp xấu nhất.

Bán máu? Cô gái ngu xuẩn này rốt cuộc đang làm gì sau lưng hần. Một tuần nay bác Trương có báo với hần sắc mặt của cô ngày càng xuống sắc gầy đi, nhưng hần một chút quan tâm cũng không có lại đi nghĩ rằng cô bày chiêu trò. Gắt gỏng hần ra hiệu cho Jay đi lấy xe kèm theo quăng cho vị y tá bên đầu giường kia một lời đe dọa

- Nếu cô ấy có trường hợp gì xấu xảy ra, các người cũng đừng mong có trường hợp tốt với các người!

- Chúng... Tôi..chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Phía bên đầu giường bây giờ thật đứng không nổi với câu nói bá đạo vừa rồi

-----//-----

Bệnh viện M

Gia Ái sắc mặt có chút hồng, xung quanh bị bao vây bởi các thiết bị truyền máu. Mái tóc có chút hỗn độn buông xõa trên khuôn mặt cô. Mi mắt cô run run, trong giấc mơ Chu Giang đang nằm bất động...trên vũng máu đỏ tanh, cô muốn chạy lại ôm lấy em trai mình nhưng không được, cô không thể nhúc nhích, cứ như thế cô bất lực nhìn em trai cô bị vũng máu đáng sợ kia nuốt chửng

- Chu Giang...Chu Giang... Cô mơ hồ mắt nhắm lệ gọi tên Chu Giang

Trần Khải vừa bước vào đã nghe cô gọi tên một người đàn ông xa lạ, Chu Giang? Hắn là ai? Có chút không quan tâm việc đó, hắn lại gần đưa bàn tay lạnh vuốt mái tóc rối của cô, đây là lần thứ 2 hắn nhìn thấy cô khóc. Từ ngày hắn bắt đầu đi cưới cô về làm lá chắn trước bà nội làm hải lòng bà, để hành hạ cô hắn đã nhẫn tâm để cô chờ com đến nửa đêm không tức giận ngược lại cô lại không oán trách hắn lời nào, hắn si nhục cô trước mặt người hầu cô vẫn cam tâm chịu nhục, ngay cả khi hắn đem tình nhân về cô vẫn nhẫn nhịn. Lần đầu tiên cô khóc chính là đêm đó về việc hiểu lầm tên Tâm Dã và cô hắn đã điên cuồng chiếm lấy cô, và cũng chính đêm đó hắn biết cô còn là xử nữ. Nhưng tất cả việc trên không hề hấn gì, sau đêm hôm đó cô cười cũng không cười nói cũng không nói khiến hắn khó chịu không muốn trở về nhà. Tâm tư hắn bị cắt đứt bởi một giọng nói

- Trần Tổng đã điều tra ra Chu Giang là ai rồi

Lời tác giả: Càng ngày càng cảm thấy văn chương mình dở tệ:<

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Trần tổng tài ngớ ngẩn ??

Trần tổng đã điều tra ra Chu Giang là ai rồi.

Hắn hiệp mắt tỏ ý nói tiếp

- Chu Giang chính là em trai của thiếu phu nhân, được biết cậu ấy bị bệnh tim bẩm sinh thân thể rất yếu ớt, sắp tới thiếu phu nhân có đặt lịch cho cậu ta phẫu thuật, có thể về việc viện phí khá cao nên cô ấy mới bán máu. Jay nhìn tư liệu điều tra trình bày

Ánh mắt hắn có chút trầm bổng nhìn Gia Ái gầy gò trên giường bệnh, tìm hắn bỗng ngứa ngáy, việc này tại sao cô không nói hắn? Chẳng lẽ cô không tin hắn, nghĩ đến đây hắn lại khó chịu

- Giải quyết tiền viện phí, ngày mai đem tư liệu của thiếu phu nhân đến đây.

Quả thật ngoài việc cưới cô, ngoài ra hắn không biết gì khác ngay cả sự tồn tại của cậu em "vợ" này. Nói không biết thì cũng không phải đúng hơn là hắn không quan tâm cô là ai, chỉ cần cô yên phận đẻ bệnh tình bà nội tốt lên lúc ấy hắn đuổi cô đi cũng không muộn. Nhìn cô lúc này không giống ngày đó, hắn cưới cô hoàn toàn do một mình cô gờ gờ leo lên giường hắn, mà bà nội lại cũng theo phe cô ta nặng nề bắt hắn lấy cô ta đến nỗi lên cơn đau tim, bắt đầu đi hắn mới phải lấy cô. Ban đầu hắn thật sự rất khinh bỉ cùng với chán ghét cô, nhưng càng tiếp xúc với cô càng lạ đôi lúc hắn cảm giác cô hoàn toàn không giống như người xảo quyệt, nhưng thế thì thế nào có lẽ cô diễn quá tốt thôi

- Mẹ.. Mẹ.. Đừng đi..hic..con thật sự rất..mệt mỏi.. Cô lại mơ thấy ác mộng, nước mắt giàn giụa tay cô quơ loạng choạng như muốn níu kéo thứ gì đó rất quan trọng

Nhìn thấy cô kích động, cây kim truyền máu cũng vì vậy mà sắp rơi ra, hắn nhanh chóng giữ lấy tay cô, cố định đầu kim

Cảm giác được mùi hương hổ phách nhàn nhạt, không hiểu sao cô cảm thấy yên tâm liền ôm chặt lấy người phía trước. Cái đầu nhỏ dụi dụi như đứa trẻ vào lòng ngực rắn chắc của hắn, an tâm ngủ thiếp đi. Đột ngột gặp loại chuyện này, hắn nhất thời không biết làm gì. Sợ đây cô ra cô sẽ đau, nhưng giữ cô lại trong lòng thì.. Cảm giác cũng không tệ.

- Ngoan ngủ đi. Âm thanh tuy khàn nhưng dịu dàng không ít, có lẽ đáng về quan tâm này ngay cả hắn cũng không biết

Trên chiếc giường nhỏ, có một cô gái nhỏ xinh đẹp nép người vào lòng một người đàn ông mạnh mẽ đang vụng về vuốt lưng cô. Ánh nắng như xuân ban mai nhẹ nhàng nhưng thấm thiết rọi sáng góc đầu giường bệnh, như đang ngăn cách thế giới yên bình của cửa bọn họ với thế giới vội vã và đầy chông gai kia. Dù tương lai sóng gió như thế nào, có lẽ số phận đã định hai người họ là dành cho nhau

Trước cảnh tượng này, Jay nhẹ nhàng bước ra ngoài với khuôn mặt thần thờ. Đóng cửa anh nhìn hai tên vệ sĩ

- Khoa khám mắt nằm ở phía nào?

Nhìn theo tay tên vệ sĩ Jay tội nghiệp vừa đi vừa lẩm bẩm

- Đó là chủ tịch đúng không. Đó là chủ tịch đúng không...

Thật tội cho chàng trai Jay vẫn còn bàng hoàng trước bộ dạng "ngớ ngẩn" của Trần tổng tài máu lạnh mà cậu thường biết

Tác giả: Tội thiệt.. Tội thiệt

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trêu ghẹo

Do mất khá nhiều máu nên cô ngủ hân đến chiều tối

- A.. Tỉnh giấc cô chợt quây, đột nhiên có cảm giác bàn tay lạnh của ai đó đang giữ chặt mình. Mùi hương này, là hân! Tại sao hân ở đây, với tình huống hiện tại cô nên vờ ngủ thì hơn

Nhìn thấy con mèo hoang kia vờ ngủ, hân nổi ý trêu chọc cầm lấy điện thoại

- Này! Tôi bảo cậu đi mua durex như thế nào rồi, tôi hiện tại...CHỊU HẾT NỖI. Hân cố ý áp sát tai cô phun ra ba từ cuối

Durex? Quen thể nhĩ cô đã từng nghe thấy đâu đó. Bỗng trong đầu cô tua một thước phim ngắn "Sát lại gần nhau hơn mỏng hơn bao giờ hết ". A! Phải rồi cô có vờ tỉnh thấy nhãn hiệu này quảng cáo trên tivi. Tên biến thái này cô thật chịu không nổi hân mà, nắm chặt lấy bàn tay cô tự nhủ "phải bình tĩnh, phải bình tĩnh"

Hân nhanh mắt nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn kia đang siết chặt, cau mày cứng đầu phải không để xem em chịu được bao lâu

- Tôi cho cậu 3p, đếm đến đây 10 hộp mỗi hộp một hương nghe rõ chưa. Hân nhin cười nhìn nét mặt đang ần ần của cô

Đây có phải là Trần Khải không đây? Hân lại đàn độn giờ mấy trò con mèo này? Mặc kệ hân hiện tại đang cảm thấy rất hài lòng

Gia Ái đáng thương rốt cuộc nhin không nổi, bức xúc dùng hết sức đập một phát vào hông hân rồi hét lớn

- Tên biến thái!!!!!! Anh là đại biến thái.. Đại lưu manh!!!! Tôi bị như thế này anh còn muốn... Nói đến đây cô nhìn bộ dạng đáng sợ của hân liền cầm nín

Cú đá vừa rồi quả thật nếu như bình thường có thể xem là phui bụi cho hân, nhưng vừa rồi với tư thế nằm nghiêng đang chú tâm về mặt xanh mét của cô không phòng bị liền bị cô cho ăn một đập. Rớt xuống giường, hân nằm ngả ngửa xuống sàn lạnh, mặt mày tối sầm, cô gái này từ việc tát hân đến đá hân từ trước đến giờ chỉ có một mình cô là có lá gan này

- Còn muốn cái gì...? Ăn em sao? Được tôi tác thành ý nguyện của em. Nói rồi hân vờ lấy cô, một tay vịn lấy bàn tay đang truyền nước của cô, một bốp chặt lấy cằm nhỏ cô tiếp tục uy hiếp- Mắng tiếp đi..nào mở miệng mắng tiếp đi

Hôm nay sao hân lại bá đạo như vậy chứ!! Thật ức hiếp cô mà. Cô cố gắng dùng tay còn lại đẩy hân ra, nhưng vô tác dụng. Máu nóng dồn đến não không cần biết hân là Trần Khải máu lạnh như thế nào, giờ phút này cô chỉ biết hân đang ức hiếp cô, cô cần phải phản kháng! Cô nhanh tay bốp chặt lấy hai má của anh, không phục hất mặt

- Anh mau buông tôi ra.. Nhanhhhhhhhh

Động tác này của cô làm hai má hân ép sát lại, môi mòng hơi chu. Bộ dáng này thật khiến cô buồn cười chết mà, cô cười thật lớn

- Hahaaa Trần Khải khuôn mặt lúc này của anh thật đẹp trai đoá nha~

Khỏe môi hân giật giật, cô đây là đang ăn phải gan cộp hay sao dám giễu cợt cả anh? Khuôn mặt ngày càng tối sầm hân híp đôi mắt nguy hiểm nhìn cô, nhanh như cắt nuốt hết tiếng cười của cô, mạnh bạo chiếm lấy tiện nghi, lưỡi hân cũng lần mò vào khoang miệng cô, lưỡi hân trêu lười cô né. Bỗng nhiên

"Cạch"

Jay vừa rồi đã thật sự đem bộ dạng ngốc nghếch đến khoa mắt "nằm vạ" ở đây, anh khẳng định rằng mắt có vấn đề nếu không sao lại nhìn thấy Trần Khải như kia chứ! Mãi đến khi bác sĩ nhể nhại mở hỏi khẳng định giải thích với anh rằng mắt anh không hề có vấn đề gì, Jay mới tạm tha cho lão trở lại phòng bệnh. Ai ngờ lại một lần nữa anh bước đến gần cửa đã nghe tiếng cười đùa của Gia Ái, có gì đó sai sai trước giờ không phải Trần Khải luôn lạnh nhạt với cô ấy sao? Hân mở cửa bước vào liền sập vào mắt cảnh tượng hai người đang "Ấu yếm" nhau. Hân một lần nữa như robot chạm mạch

- Khụ..Tòì..xin..lỗi..Tổng.. Tài..phu..nhân. 1 giây sau hấn liền " véooo" biến mất khỏi căn phòng

Gia Ái ngai ngừng né tránh đánh vào ngực hấn. Hấn cũng tỉnh táo trở lại mà nghiêm nghị rời khỏi cô, bá đạo rắn đơ

- Lần sau còn dám to gan nữa, tôi sẽ nung tay. Nói rồi hấn gọi điện thoại kêu bác sĩ đến kiểm tra cho cô

Bên phía ngoài, Jay ngốc nghếch lần này hậm hực khí thế giết người nghiền răng

- Lão bác sĩ dám lừa gạt lão tử, xem tôi xử ông như thế nào!!

Vị bác sĩ " Hát xì!!!" lão quẹt quẹt cái mũi to - Sao có cảm giác bất an vậy nhi

Tg: Sùng trước khi tiểu tam mò đầu đến

Các bạn cho anh Trần Khải nhà ta điểm điểm xuất bao nhiêu nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Uẩn khuất ngày 25/09 (1)

Tập đoàn Jk

- Trần tổng tư liệu anh cần đây. Jay đặt một xấp giấy lên bàn làm việc hấn trên bìa có in " Thân phận Gia Ái"

Hấn không đôi mắt nhìn phát tay cho anh lui.Một lúc sau đóng máy tính, hấn tùy tiện cầm tư liệu của cô lên dò xét

" Chu Gia Ái năm 7 tuổi cha theo người đàn bà Tần Thẩm Nhiên bỏ rơi hai mẹ con cô cùng em trai chưa ra đời, một mình mẹ cô nuôi nấng cô cùng em trai Chu Giang. Năm lên 17, mẹ cô qua đời do tai nạn giao thông. Cô đi làm nhân viên phát tờ rơi, lau dọn cửa hàng.... Để nuôi em trai. Đến năm 20, em trai cô bị bệnh tim, trong tình huống cấp thiết ngày 25 tháng 09 năm 20XX cô đột nhiên có số tiền lớn đóng viện phí cho ca phẫu thuật của em trai. Sau đó liền không dấu vết biến mất"

- Ngày 25 tháng 09? Không phải là đêm đó sao? Quả nhiên chuyện ngày hôm đó không đơn giản. Hấn nhíu mi tâm biếng nhác dựa vào ghế sau xem xét kỹ lưỡng hồ sơ của cô

Từ trong túi lấy ra một điều thuốc, một lần khói trắng ma mị bao quanh lấy màn đêm. Đôi mắt tựa con sói nguy hiểm nhìn về phía cửa sổ, xảy ra nhiều chuyện như vậy cô vẫn có thể kiên cường đến giờ phút này, quả nhiên cô không đơn giản. Vô vị quăng điều thuốc đi, hấn bật camera trong phòng bệnh cô

Phòng bệnh vang dội tiếng cười trẻ con của cô

- Haaha tôi kể cô nghe tiểu ly, lúc ấy tôi đã đập cho hấn bay xuống giường haahhah. Cô đất ý kể chuyện cho cô người hầu nghe về chiến công của mình

- Thiếu phu nhân... Chị gan thật đấy. Cô bé người hầu ngốc nghếch ngồi lắng nghe câu chuyện của cô

- Hahahah đương nhiên rồi!! Chu Gia Ái tôi là ai chứ hahahhah. Cô ôm bụng cười ra nước mắt

- Sau đó thì sau thiếu phu nhân?? Tiểu Ly tròn mắt nhìn cô

- A.. Sau đó..Làm sao có thể kể cho cô ấy chuyện hấn bắt nạt lại cô chứ, liền xua xua tay cho qua chuyện - không có sau đó ha.. Ha..

- "... " Thiếu phu nhân thật là. Nhưng nói cho cùng cô ấy rất đáng yêu. Tiểu Ly yêu thích nhìn cô

Từ đầu đến cuối đều thu hết vào ánh mắt ai đó. Khóe môi giật giật

- Cô gái này lại dám nói xấu mình??

Nhưng sao hấn không có cảm giác khó chịu nhỉ? Ngược lại khi nhìn vào nụ cười của cô, hấn cảm thấy tim mình bỏ rơi mất mấy nhịp. Vô ý thức hấn đưa bàn tay lớn đến màn hình vuốt ve má cô khẽ nở nụ cười tà mị

- Chu Gia Ái không ngờ cô cũng có mặt này.

Qua ngày hôm nay hẳn lại có lòng tin rằng chuyện ngày 25 tháng 09 không hề đơn giản như trước giờ hẳn nghĩ. Nếu quả thật cô bị hẳn nghi oan thì những hành vi trước giờ chẳng phải là.... Gạt bỏ dòng suy nghĩ, hẳn ấn nút gọi cho Jay

- Cho người điều tra ngày 25 tháng 09 tại khách sạn Jen phòng 1315 đã xảy ra chuyện gì. Còn nữa lập tức đi tìm những người thiếu phu nhân gặp trong ngày đó. Âm thanh trầm lãnh từng lời từng chữ rõ ràng, hẳn nhất định phải điều tra việc này

- Rõ. Tuy không hiểu chuyện gì nhưng tổng tài đã căn dặn hẳn nhất định dốc sức làm

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Uẩn khuất ngày 25/09 (2)

Tại ngôi biệt thự sang trọng

Trong căn phòng tím nhạt, một người phụ nữ lớn tuổi không nhìn rõ mặt bị ngăn cách bởi vách màng mỏng. Bóng người phụ nữ mờ ảo sang trọng lập lòe phản chiếu trên vách màng

- Nó muốn điều tra cứ để nó làm, đầu sao ngày đó ta làm như vậy là hoàn toàn tốt cho nó

Lão quản gia bên kia vách màng chỉnh lại kính, nhìn về phía người phụ nữ sang trọng

- Nói cho cùng ngày đó.. Chính cô ta tự làm tự chịu. Nếu không nhờ lão phu nhân e rằng... Thiếu gia u mê không dứt

Người bên trong vách màng nâng tách trà ấm, uống một ngụm sau đó lại thờ dãi

- Nếu không vì cô ta thì tôi đã không làm luyện lỵ con bé ấy. Khiến con bé sống trong tủ nhục

Lão quản gia đột nhiên cười hiền hậu không nói gì thêm

Cảm thấy gì đó không đúng, Lão phu nhân chau mày

- Có chuyện gì sao?

Lão quản gia thu lại dáng vẻ vừa rồi, cung kính trình bày

- Theo thông tin mấy ngày trước tình cảm của hai người bọn họ đã trở nên rất thắm thiết

- Được vậy thì tốt! Vậy là ta sắp có cháu bông rồi hahaha. Lão phu nhân vui mừng cười đến rục rờ

-----//©-----

Sau một tuần Gia Ái xuất viện

- Bác Trương nhờ bác kêu tài xế giúp con. Tiểu Ái bận rộn sắp xếp hồ sơ bỏ vào túi sách

Bác Trương nhìn cô thắc mắc

- Thiếu phu nhân cô muốn đi đâu?

Gia Ái dừng tay ngẩng đầu nhìn bác, cười hi hi

- Con đi làm. Hôm qua người ta vừa thông báo con trúng tuyển đấy ạ

- Thiếu phu nhân cô làm ở công ty của Trần tổng sao?

Gia Ái nghe bác Trương nhắc đến hẳn liền đỏ mặt lúng túng

- Ai...ai thèm làm ở chỗ hẳn chứ!!

Bác Trương nhìn cô cười nhân từ

- Vậy thiếu phu nhân đi làm ở đâu?

Cô dùng ngón tay khẽ nhip lên môi

- Hình như là... Công ty...Jen. Đúng rồi là công ty Jen đấy Bác Trương

Đột nhiên khuôn mặt bác Trương đỏ mồ hôi lạnh, lắp bắp

- Không..không được...Thiếu phu nhân đó là công ty của...

Cô nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ của bác Trương liền nghiêng đầu trông chờ bác nói tiếp

- Là của...???

#Lão phu nhân đã lên sàn

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngày đầu đi làm

Trên xe

Gia Ái suy tư nhìn về phía cửa kính, lời bác Trương cứ dăng dăng bên tai cô

- Đó là công ty đối thủ Tâm Thị, hấn chuyên dùng thủ đoạn cướp hàng công ty của chúng ta.. Thiếu phu nhân... Tốt nhất cô không nên liên quan đến hấn

Đối thủ thì như thế nào chứ, cô không liên quan. Điều cô quan tâm bây giờ chính là trả lại số tiền viện phí cho hấn,cô không muốn phải mắc nợ hấn,được cô phải làm việc chăm chỉ! Hạ quyết tâm cô bước xuống xe, đứng trước công ty Jen

Đến trước lễ tân, cô vén tóc nhỏ giọng

- Tôi là Chu Gia Ái, cho hỏi ngày đầu đi làm tôi nên làm gì?

Cô gái tóc ngắn nghe tên cô có chút giật mình, đây là cô gái Tâm tổng đặc biệt cẩn thận. Giọng ngọt như mật cô ta vui vẻ giao việc

- Cô đến kia pha một ly cà phê, 1/2 thìa đường đem đến phòng VIP tầng 15

Cô thoáng sững sờ, cô đến đây để làm việc cơ mà sao lại làm phục dịch chứ! Cười gượng cô hỏi lại cô ta

- À.. Đó là công việc của tôi?

Vấn nét mặt ấy cô lễ tân một lần nữa gật đầu

- Đúng vậy! Cô nên đi nhanh đi

Khóe miệng giật giật, tình huống gì đây?!! Cô cúi đầu chào xong miễn cưỡng bước đi pha cà phê. Trên đường đi cô cứ lẩm bẩm

- Trả lương cao như vậy là để mình pha cà phê sao? Không bình thường đúng là không bình thường

Đứng trước cửa phòng VIP cô lấy một hơi dài, nhắm mắt mở cửa, lập tức cúi chào

- Tâm tổng đây là cà..

- Để đó! Giọng trầm lãnh cắt ngang lời cô

Người đàn ông tóc xoắn lẳng từ đưa lưng về phía cô, đôi môi mỏng giương lên tà mị khẽ nghiêng mặt nhìn cô

- Lâu rồi không gặp tiểu quý

Lúc này cô vẫn cúi đầu, nhưng...giọng nói này..LÀ HẤN!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trừ tiền lương, thật quá đáng!!

Một tia nghi ngờ xẹt ngang, cô ngừng đầu nhìn người đối diện. Như dấm phải dính, cô giật mình làm rớt tách cà phê chỉ thẳng mặt hắn

- Tên biến thái!!!!

Gạch đen đầy đầu, khuôn mặt cứng đờ. Cô gái này đúng là không chừa cho hắn chút thể diện nào mà. Hắn phóng đống lác đầu nhấc nhở

- Cô em tôi là ông chủ của em đây..

Cô như sực tỉnh ngộ, bối rối lộn tách cà phê vỡ. Ngón tay thon dài không cẩn thận bị mảnh vỡ đâm vào.

- A. Cô cần răng suýt xoa

Thấy vậy hắn lập tức chạy đến nắm lấy tay cô, tỏ vẻ thương tiếc lau giọt máu nhỏ, thò tay vào chiếc áo lấy ra băng cá nhân cẩn thận băng cho vết thương

A~ Đầu cô như có núi lửa nổ tung rồi. Soái ca trong truyền thuyết cuối cùng cũng đến với cô. Nhìn khuôn mặt mộng tưởng của cô, hắn cười mỉm đứng dậy, đưa tay vào túi quần móc ra chiếc điện thoại

- Nhân viên mới Chu Gia Ái làm vỡ tách trà 2 triệu, bonus thêm băng cá nhân của tôi 10k. Hừm. Hắn nhìn cô cười khả ái - Trừ hết vào tiền lương cho tôi!

Một gáo nước lạnh hắt thẳng mặt cô, soái ca cái con khi, gạt người tất cả đều gạt người mà. Cô đúng là khóc không ra nước mắt nhìn hắn

- Tôi đã từng cứu anh đó!.. Anh..anh có cần đối xử với ơn nhân mình vậy không. Cô ủy khuất trách móc

Ngũ quan sắc sảo cộng thêm mái tóc xoắn lẳng tử, hắn kéo cô dậy. Ôm chặt eo cô tà mị vén mái tóc dài

- Đối xử với em như vậy không ổn sao? Giọng điệu thêm phần quý quyết- Lẽ nào em muốn tôi yêu chiều em? Hừm?

Khoảng cách này..a~ gần quá! Cô đỏ mặt vùng vẫy. Nhìn cô như một chú cún bị dấm đuôi giận dữ thật đáng yêu, nhin không nổi hắn bật cười, gõ nhẹ đầu cô

- Được rồi tạm tha cho em

Nói rồi hắn buông cô ra, bước đến bàn làm việc tao nhã hướng mắt về phía cô. Tại sao Trần Khải có được cô? Rõ ràng là không hạnh phúc nhưng cô lúc nào cũng mang vẻ bực cười là tại sao? Chắc chắn có sự tình bên trong. Nhìn sang đồng hồ, hắn nhàn nhã mở miệng

- Tối nay 6h30 cơ sự kiện even lớn giữa các doanh nghiệp, cô đi cùng tôi tới đó

Mất cho A mồm chữ O cô nhìn hắn, không phải chứ. Mấy việc này cô hoàn toàn không hiểu biết sao lại để cô đi. Cười gượng gạo cô bước đến hắn

- A chuyện này Tâm tổng...anh có thể đổi người khác không?

- Tại sao?! Hắn liếc đôi mắt xanh nhìn cô

- Tôi.. Không phù hợp.

Nhìn bộ dạng nhát gan của cô hắn gần giọng

- Hợp!

Chỉ một từ hắn không cho cô đường lui, không còn cách nào khác cô miễn cưỡng gật đầu. Nhìn cô quay lưng, hắn giương môi mỉm cười đến mê người

- Tối nay tôi sẽ cho cô thử leo lưng cọp

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Ai bắt ghen ai ?

Tại tòa nhà sang trọng

- A... Tâm thiếu.. Tôi không thể. Giọng Tiểu Ái van xin

- Chịu một chút tôi mạnh thêm tí là được..Hự.. Tiếng thờ dốc cùng hơi thở khó chịu bao quanh cô

- Hay.. Hay tôi đổi kiểu khác? Cô úy khuất nước mắt rung rung- Tôi thật sự khó chịu

Hắn vươn tay bóp chặt eo cô một cái rõ đau

- Á.. Nước mắt lưng trong cô quay đầu liếc hắn

A! Cuối cùng cũng lên rồi. Chiếc váy kích cỡ vòng một không nhỏ vậy mà cô lại không vừa, hắn liếc nhìn xuống phía trước cô đưa tay lên cầm suýt xoa

- Ấy chà chà tôi quá xem thường cô rồi... Thật không ngờ dây kéo chiếc váy kéo đến chỗ này thì lại bị mắc kẹt a~

" Bốp!" Gia Ái xấu hổ thẹn quá hóa giận đưa tay đánh thẳng vào mặt tên đại biến thái trước mặt

Thật là cô điên rồi mới chấp nhận đi với hắn

Tâm Dã xoa xoa khuôn mặt điển trai thâm nghiêm rãnh, nhìn sang đồng hồ. Đưa tay về phía cô

- Đến giờ rồi đi thôi

Cô xoay người chiếc váy cũng vì thế mà bung tỏa, mái tóc bồng bênh phúng phính hai bên má cô. Quả thật nói hơi quá thì chiếc váy này sinh ra là dành cho cô. Mắt tỏ ý cười đưa tay trắng nõn khoác tay hắn

Trước một mảng như vậy cô như đóa hoa hướng dương rực rỡ, " Thạch " tim hắn vừa đập mạnh một cái. Hít ngậm khí lạnh lấy lại khí thế giương môi cười nhìn cô

- Đi thôi!

---+-----+-----+-----

Tập đoàn JK

Trần Khải đứng trước tấm kính chính chu lại cà vạt. Phía sau bỗng nhiên có một người phụ nữ gọi cảm bước đến ôm eo hắn, cũng vì vậy mà bộ ngực đồ sộ của cô ta nhún lên xuống vào lưng hắn, cô ả âm mị nũng nịu

- Trần Tổng.. Em biết ngay là anh còn nhớ đến em mà~

Giọng ả là lướt khiến hắn không khỏi chán ghét

- Tránh ra

Âm thanh lạnh lẽo khiến ả ta hoảng hốt liền ngoan ngoãn đứng sang một bên, không buông tha ả đứng dựa vào bức tường đối diện hắn, đưa ngón tay đi chuyển phía trước vòm ngực vạm vỡ

- Trần Thiếu phu nhân của anh không biết ghen ư..

- "... "

- Trần Khải dù sao cô ta cũng là con rối hay là... Á áp đến gần tai hắn phả hơi thở nóng bỏng - Ly hôn với cô ta đi.

Ly hôn? Nghe đến hai chữ này hắn như thú dữ nguy hiểm đẩy mạnh cô ta vào vách tường, lạnh lẽo đưa bàn tay bóp chặt cổ ả ánh mắt hung tợn nghiền rãnh cảnh cáo

- Hạng gái gọi như cô không có tư cách ra lệnh cho tôi

" Cốc..cốc.. "

- Trần Tổng đến giờ rồi. Jay phía bên ngoài nhắc nhở

Buông lỏng tay hắn xoay lưng bỏ đi, nhằm chán mở miệng

- Biết điều thì làm cho tốt bổn phận của cô

Cô ả xanh mặt đường đường là diễn viên hạng A mà lại bị hấn xem là gái gọi sa cớ gắng gượng cười tiếp chân hấn. Cho đến ngày ả được làm Trần phu nhân thì phải cố gắng yên phận, điều trước nhất cần phải trừ khử con rối kia mà loại chuyện này dễ như trở bàn tay.

-----,-----

Buổi tiệc sang trọng được trang nhã bởi màu chủ đạo là màu vàng. Mỗi một chiếc muổng chiếc đĩa đều được làm tinh tế bằng bạc.

Thảm đỏ được trải dài từ ngoài cửa bữa tiệc đến tận bên trong. Ánh đèn nhẹ nhàng tạo nhã, không khí trịnh trọng thật hợp với khung cảnh buổi even sang trọng hôm nay

Một chiếc Lamborghini Veneno Roadster lên đến 4,5 triệu USD. Phía cửa tự động mở một soái ca lịch lãm bước ra, ân cần bước sang một bên đưa tay tiếp đón quý cô xinh đẹp không kém.

Gia Ái và Tâm Dã hiện tại đang chiếm vị trí trung tâm của buổi even. Cô khá ngượng ngừng rút tay ra khỏi hấn, nhanh hơn cô một bước hấn giữ chặt lấy tay cô. Lưu manh tỏ vẻ ủy khuất nhìn cô

- Bảo bối em sao thế?

Cả đám đông ồ lên đây chính là bạn gái của Tâm tổng sao, thật ngưỡng mộ. Cô đỏ mặt tức giận trừng hấn, tên biến thái thật là mụn thế ép người đây mà. Cô cố rút tay ra khỏi hấn đột nhiên một người đàn ông chỉ tay về phía sau họ

- A Nhìn kia.. Nhân vật đặc biệt đến rồi!

Cô cũng như quan khách quay đầu nhìn nhân vật đặc biệt kia, nhìn thấy bóng dáng người nào đó bước ra khỏi chiếc xe Audi A8 kia sống lưng cô đột nhiên lạnh một hồi, thân hình nhỏ khẽ rung như sắp có động bão kéo đến. Mà Tâm Dã lại hoàn toàn trái ngược, một tay khoác eo cô một tay ung dung bỏ vào túi khóa miệng gian xảo không nhìn được nhếch lên.

- A.. Cọp đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ai bắt ghen ai? (2)

A cọp đến rồi.

Trần Khải như một tảng băng lớn điềm tĩnh bước ra khỏi xe, tiếp theo sau là Di Ân diễn viên hạng A. Trước giờ Di Ân luôn diễn vai con mèo ngoan của showbiz, thu hút số lượng lớn fan, lần này lại sánh bước cùng Trần Khải xem ra danh tiếng của cô ta nội trong sáng mai sẽ bùng nổ

- Nhìn xem chiếc váy tinh xảo đồ thắm đính kèm 99 viên đá quý kia không phải là trang phục Cửu Ái nằm trong bộ thiết kế độc nhất của Vice sao. Một người phụ nữ trong ngành chính kính suốt xoa tán thưởng

Mà đám đông cũng không khỏi ồ lên, nhìn nhau xì xầm nghi ngờ

- Nghe nói Trần tổng đã có vợ trước giờ đều không lộ diện

- Hà?? Chẳng lẽ... Vợ của Trần tổng chính là Di Ân sao

- Cha... Vậy mà tôi còn nghe Trần phu nhân bị lạnh nhạt cơ đấy! Thật là miệng thiên hạ mà

Đám phụ nữ kia to nhỏ xì xầm, những lời nói này đều từng lời từng lời lọt vào tai Gia Ái.

Sắc mặt xanh xao tưởng chừng như không đứng nổi, khoảng trời phía trước bị lấp đầy bởi nước mắt. Trần Phu Nhân ư? Vợ của Trần Khải ư? Vị trí kia không phải dành cho cô.. Không phải.. tất cả đều không phải!

Cô kích động siết chặt lấy chiếc váy, bả vai run rẩy. Người đứng bên cạnh không còn ý cười trên mặt, hấn đã từng nghĩ chỉ cần để cô nhìn thấy Trần Khải bại hoại như vậy sẽ có mảng vui nhưng.. Giờ phút này cảm thấy cô đau lòng hấn lại không nhìn được mà ôm chặt lấy cô, lòng hấn cũng âm ỉ!

Phía bên kia Di Ân như con mèo nhỏ ngượng ngừng nép cạnh hấn, thỏa mãn giương nụ cười đắc ý.

- Được rồi mời các vị vào bên trong. Một lão gia khuôn mặt phúc hậu gọi mời

Đám người doanh nghiệp nhàn nhả tản ra bước về phía đại sảnh, dường như có một phút giây nào đó hần bước qua bóng lưng nhỏ bé của cô, lướt mắt nhìn hần cảm giác có gì đó thân thuộc. Nhưng lại thôi không quan tâm, người phụ nữ của Tâm Dã chắc cũng đề hèn như hần.

Phía bên trong mọi người chỉ đơn giản gọi là giao tiếp ra mắt nhau, buổi even này nhằm kêu gọi vốn đầu tư cho Âu Thị, Âu Thiên Dương lão gia đứng đầu. Thời gian này Âu thị có vẻ đang suy yếu, Âu lão gia ra sức kêu gọi giúp đỡ mà đặc biệt là hai vị có tầm quan trọng trong giới chuyên môn Trần Khải và Tâm Dã

- Nếu hai cậu có thể giúp sức cho Âu Thị, sau này Âu Thị nhất định sẽ trả ơn không ít. Âu Lão Gia khách khí nhìn hai người trước mặt

Trần Khải nhàn nhả rút ra điều thuốc

- Dù gì trước đây ông cũng đã giúp công sức cho JK, được tôi góp cho ông 25% vốn

Tâm Dã nhìn về phía nhà vệ sinh, cô ta đi lâu vậy rồi liệu có việc gì không, không chú tâm đến lời bọn họ nói. Âu lão gia nhận thấy hần không tập trung liền nhắc nhở lại

- Tâm Tổng còn cậu...

- A.. Nếu Trần tổng ta đây đã 25% thì tôi cũng góp cho ông 25%. Hần không đòi tầm nhìn tỏ đáng bắt cần

- Thật?!..Lão..Lão thật sự cảm ơn hai vị đây..hahah.. Hi vọng cứu lấy Âu gia trước mắt lão không còn mong chờ gì thêm rồi rít cảm ơn

Nói xong lão không làm phiền hai người bọn họ liền bước đến chỗ khác tiếp đãi quan khách

Nhìn thấy Tâm Dã đáng vẻ trông chờ kia, Trần Khải không khỏi giễu cợt

- Như thế nào đang chờ tiểu miêu ấm giường sao?

Lời nói này tựa như đang tự tát vào mặt hần, Tâm Dã giương môi cười đến chán ghét

- Đúng vậy TIỂU MIÊU ẤM GIƯỜNG nha~. Lại đáng vẻ phóng đảng hần như không như có nhấn mạnh bốn chữ ấy

- Trần Khải em say quá anh uống hộ em ly rượu này đi~

Cô ả đứng không vững ngã vào người hần, nhưng ly rượu vẫn nắm chặt trên tay. Hần híp mắt khó chịu nhìn ả, cầm lấy ly rượu vang lên nhàn nhả uống một hơi

- Được rồi... Đi chỗ khác. Hần chẳng qua không muốn dây dưa với cô ta nên dứt khoát uống ly rượu kia

Không hiểu sao cô ta lại không đi lại có tình mượn bộ dạng say khướt này uốn éo trên thân hần

"Bóp...bóp.." Tâm Dã khoái lạc vỗ tay khen ngợi

- Trần Tổng a Trần Tổng... Tiểu Miêu của anh thật đáng yêu nha. Âm điệu châm chọc không ít

- Tâm Tổng thật xin lỗi đã để anh đợi. Gia Ái vào bên trong trang điểm lại vội vàng bước đến hần

- Không sao đâu.. Bảo bối! Hai từ cuối Tâm Dã cố tình nhấn mạnh sự cưng chiều của hần - Nào bước đến chào vị tổng tài lỗi lạc của chúng ta đi

Cô ngược khuôn mặt mỹ lệ nhìn người đối diện

- A.. Cô giật người như thấy ác quỷ

Đôi mắt Trần Khải đã sớm nhuộm đỏ, chết tiệt! Vậy là lại bị ả ta hạ được. Tầm chú ý của hần dời sang cô. Nhìn thấy cô cùng Tâm Dã thân thiết đại não tức giận gân xanh nổi lên, nghiêng răng ken két hận không thể bóp chết cô

- Cô.. Đi làm chính là làm cái này? Hơi thờ ờng vị dục ái hần kéo tay cô về phía mình

- Không..không phải như vậy. Cô trong tình thế này như bị chồng bắt ghen, không! rõ ràng cô minh bạch. Hần mới chính là người lưu manh

Cổ họng khô hốc giờ phút này bao nhiêu tức giận trào phun lại thêm tác dụng của thuốc, hần đẩy mạnh cô ả bạch tuột kia ra, bế hần cô lên khi thế ác ma lan tỏa bước ra khỏi đại sảnh.

Lời tác giả: Chắc hẳn các bạn đang thắc mắc tại sao tác giả hôm nay lại ra 2 chương mà lại còn dài thênh thang như vậy. Có 2 lý do

- Đạo gần đây có rất nhiều trang đăng truyện của mình.NHƯNG họ để nguồn là tớ nên tớ rất cảm ơn (một số để nguồn là sản truyện.v)

- Một bạn lại lấy hân truyện của mình và đăng thành truyện của bạn ấy;) thật cặn lõi. Sự tôn trọng KHÔNG HỀ CÓ! Có thể bạn yêu thích truyện tớ, hoặc lý do gì đó nhưng ít nhất tối thiểu bạn phải nói với mình và đề nguồn để tôn trọng tác giả chứ? Đúng không?

Tg thừa nhận truyện không đáng giá để các bạn chú ý hoặc yêu thích! Nhưng dù sao cũng là tâm can của tớ xin bạn hãy tôn trọng tg. Mình không nói tên vì mình tôn trọng bạn, cho đến khi bạn cho mình câu trả lời thích đáng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quỷ satan (H+)

Việc hân lõi lõi kéo kéo cô trong buổi even chắc chắn kinh động đến báo chí, còn về phần cô ả Di Ân tức giận đến nổi mặt mày hóa đỏ, rõ ràng nữ chính hôm nay chính là cô ta vậy mà lại bị Gia Ái cướp mất. Móng tay bầu chặt vào da thịt ả tràn ngập ý niệm trừ khử Gia Ái

Tâm Dã cũng không khá khẩm hơn là mấy, cảm giác bị Trần Khải cướp tiểu quý tử trong tay mình thật khó chịu. Ánh mắt có chút lưu luyến đưa bàn tay còn vương vấn hương thơm cô lên mũi, tham lam tận hưởng một chút cảm giác cô để lại.

- Gia Ái... Hân khẽ gọi tên cô từ trong đáy lòng

Biệt thự Trần Gia

Hân như biến thành một con quỷ satan đáng sợ, mùi hương rượu mờ mịt vẫn còn lưu động. Chiếc sơ mi đã bị bung vài nút khiến hân càng trở nên hung tợn

- Thiếu Gia... Bác Trương nhìn thấy hân mất bình tĩnh liền chạy đến

Ánh mắt đỏ ngầu tia máu như con hổ đói hân ra lệnh

- Từ giờ trở đi ai dám đến gần căn phòng này... Liền chặt chân!

Gia nô từ trên xuống dưới liền sợ đến mức run rẩy ôm lấy nhau. Không riêng gì họ Gia Ái phía trong lòng hân cảm giác được hân đã trở thành ác quỷ!

Tác dụng của thuốc mỗi lúc càng ngấm vào máu hân, bước chân nhanh chóng đập phẳng cánh cửa, hung hăng quăng cô lên giường

Liếc nhìn chiếc khóa bàn tay to lớn hân khóa chặt lấy cánh cửa dường như ngăn chặn mọi lối thoát của cô

Gia Ái lúc này thật sự sợ hãi tột đỉnh lui sát vào góc giường

Xoẹt! Không chịu nổi hân liền xé bỏ bộ đồ đang mặc, thoáng chốc không một mảnh vải hạ bộ từ lúc nào đã căng cứng

Cô hốt hoảng che mặt hết lớn

- Tên ngra đực này anh cút đi!!!!

Xê dịch thân thể to lớn đến người cô, hân không nói một lời đem hai tay cô giữ chặt cố định, lôi ra chiếc thắt lưng trói hai cổ tay thanh mảnh vào đầu giường

Gia Ái thật sự sợ hãi ra sức vùng vẫy van xin

- Trần Khải... Anh... Mau buông tôi..um..um.

Đôi môi lạnh lẽo hân ngấu nghiến lấy môi cô, chiếc váy vương vãi nhanh chóng bị hân xé nát. Không bước dạo đầu nhục bồng to lớn thô trương đâm mạnh vào sâu hoa huyền cô.

- A..!! Cô ngửa đầu đau đớn la hét tuyệt vọng

Hạ thân phía bên dưới cô như bị xé nát, bàn tay lạnh lẽo hành hạ nhũ hoa cô. Nhũ hoa dưới sức mạnh vùn vùn đáng sợ đã sớm đỏ rướm. Bàn tay yếu ớt nắm chặt tấm ra giường, cô thật sự không còn sức chống cự. Nước mắt nóng hổi chảy dọc khóe mi đau đớn chịu đựng tên ác ma phía trên

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng yếu đuối của cô, hân khó chịu thúc sâu nhục bồng mạnh mẽ ra vào. Bên trong hoa huyệt từng hồi co rút mãnh liệt bóp chặt lấy nhục bồng. Hân thô bạo nắm lấy mái tóc dài của cô, hung hân cắn xe đôi môi rỉ máu, âm mĩ dục vọng liên hồi va chạm

- Qua đêm với hắn một lần liền muốn bám chân hắn? PHẢI KHÔNG!!!

Tức giận trong hắn vẫn chưa nguôi ngoa, giờ phút này hắn như hiện thân của quỷ satan đáng sợ, một con quỷ hung ác chiếm đoạt lấy cô gái nhỏ đáng thương

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Búp bê vô hồn

Cô đau đớn nhắm mắt, "Tôi nói cho em biết hắn mãi mãi cũng không yêu em. Người hắn yêu chỉ có Tần Mai Linh" những lời chua chát từng hồi dăng dăng bên tai cô. Mí mắt như cánh bướm rã rời, cô yếu ớt đối chọi ánh mắt với hắn

- Cảm thú... Anh rốt cuộc có nghĩ đến cảm giác của Tần Mai Linh

Quả nhiên ánh mắt hắn có chút động tâm, nhưng nhanh chóng dập tắt. Đưa bàn tay lạnh lẽo bóp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn

- Cô không có tư cách nhắc đến tên cô ấy. Hắn nghiêng răng phun ra từng câu từng chữ

Cô đột nhiên im lặng, hắn đứng là không thay đổi vẫn xem cô là một con người dơ bẩn. Phía dưới hạ thân cơ hồ ướt đầm sung tẩy, vết bầm tím chi chít lóa lóa trên cơ thể nhỏ. Mái tóc rối loạn xõa dài trên chiếc giường, ánh mắt cô từ lúc nào dần trở nên vô hồn

Người ta nói vết thương đau là vết thương nhẹ, vết thương đau đến mất cảm giác chính là vết thương nặng

Trần Khải vẫn chưa hay biết sự thay đổi này của cô, tiếp tục hành hạ cơ thể sớm đã không còn sức chống cự này. Cho đến khi tinh dịch thấm ướt nơi giao hoan, nhìn thấy cổ tay cô rỉ máu, thuốc từ từ hạ xuống hắn mới tạm tha rồi khỏi cô

Nhìn dấu vết hắn gây ra đột nhiên trong lòng Trần Khải nổi lên tia đau lòng, những hành động vừa rồi đúng như lời cô nói chẳng khác gì cảm thú. Mạnh mẽ lắc đầu lấy lại tỉnh táo, nhanh chóng đưa tay tháo thắt lưng trên cổ tay cô, ánh mắt nổi lên tia phức tạp sơ qua loa lau máu. Nhưng có gì đó rất lạ cô từ lúc nào lại ngoan ngoãn như vậy? không còn vùng vẫy, không còn mắng chửi, nằm ngây ngốc như con búp bê vô hồn mặc cho hắn đụng chạm như vậy. Vỗ nhẹ khuôn mặt cô, âm thanh khàn khàn cố gắng gọi tên cô

- Gia Ái... Gia Ái... Chu Gia Ái

Nhưng đáp trả lại hắn là sự yên tĩnh, yên tĩnh đến mức đáng sợ. Có phải hay không đây chính là tội đình của tổn thương?

Hắn hoảng loạn lay người cô, nhanh chóng mặc lấy quần áo xốc xếch, nhẹ nhàng bồng lấy Gia Ái mất bình tĩnh gào lớn

- Người đâu... Bác Trương lập tức đem xe đến đây!!!

-----//-----

Bên ngoài khung cửa bệnh viện, những cánh hoa phù dung e ấp trong gió, hương thơm thoang thoảng khiến lòng người êm dịu.

* Hoa Phù Dung mang ý nghĩa một chuyện tình yêu buồn, ngang trái. Cánh hoa đổi màu từ sáng đến chiều và hôm sau chỉ là một nhánh cội xác xơ. Tình yêu cũng vậy, sẽ có những lúc thay đổi, lúc hạnh phúc lúc lạnh nhạt, rồi cuối cùng cũng tan vỡ theo quy luật tự nhiên mà thôi

Cô gái nhỏ nằm trên giường bệnh, sinh mệnh cô bây giờ mỏng manh như cánh hoa phù dung trước gió.

- Do quan hệ tình dục nhiều lần với các tư thế quá mạnh bạo, vùng kín bị xuất huyết nhẹ và có dấu hiệu sưng đau. Bệnh nhân cần được nghỉ dưỡng và tránh việc quan hệ ít nhất 2 tháng. Bác sĩ cố lấy bình tĩnh phân tích bệnh án với người đang ông đang hùng hực khí thế giết người

- Vậy tại sao cô ấy đến bây giờ vẫn không nói chuyện chẳng khác gì người chết ông nói xem! Hắn không kiên nhẫn gân xanh như sắp nổ tung nhìn về phía cô, đã hai ngày rồi, hai ngày cô cứ nằm bất động ở đó không động không nói

Hắn kích động khiến bác sĩ càng hoảng sợ hơn, cố gắng điều hòa hơi thở run rẩy trả lời hắn

- Chuyện này...chuyện này...là do bóng đen tâm lý của cô ấy

- Bóng đen tâm lý? Hắn nhíu mi tâm đây là loại bệnh gì

- Bóng đen tâm lý nói đúng hơn là những ám ảnh trong tâm trí cô ấy, ám ảnh này khiến cô không muốn thức tỉnh, cô ấy thu người lại như bản năng sợ

rằng khi tỉnh dậy sẽ lại tổn thương.

Tỉnh dậy sẽ lại tổn thương? Hấn bật cười, cười một cách chua xót! Hấn như vậy là đang làm tổn thương cô sao, đến nỗi cô không muốn nhìn thấy hấn, cười với hấn,... Bước đến gần giường bệnh, cánh tay run run như sợ làm vỡ một thứ gì đó rất quý báu chạm vào khuôn mặt trắng bệch của cô

- Làm sao cô ấy mới có thể thoát khỏi bóng đen ấy? Thanh âm hấn như bắt lực trước cô

Chu Gia Ái cô nghĩ cô là ai? Hàng trăm người phụ nữ đang xếp hàng đợi tôi để ý! Hàng trăm người phụ nữ luôn sẵn sàng chiều theo ý tôi! Hàng trăm người phụ nữ yêu tôi! Duy chỉ có Gia Ái cô.. Luôn dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn tôi! Duy chỉ có cô... Khiến tôi không thể không động tâm. Chu Gia Ái tại sao? Tại sao chỉ một mình tôi để mắt đến em.. Còn em thì không?

- Cần phải nhẹ nhàng xoa dịu nỗi sợ của cô ấy.

Gật đầu hiểu ý, Trần Khải đáng về một môi hất tay cho bác sĩ ra ngoài. Cứ như vậy mỗi ngày nếu không có việc vì quan trọng hấn sẽ ở lại giường bệnh với cô.

Cánh hoa phù dung theo con gió lạnh chạm khẽ lên đôi môi cô, hấn mỉm cười cảm lấy cánh hoa

- Tiểu Ái em nhìn xem, em mở mắt như vậy mà ngay cả cánh hoa rơi cũng không để ý

-"... " Ánh mắt vô hồn cô cứ như cánh bướm mở rồi lại khép nhìn vào khoảng không

- Tiểu Ái! Ngoan mau tỉnh dậy anh sẽ không để em lặng lẽ ở nhà một mình chờ cơm nữa... Anh sẽ về.. về cùng em háo háo ăn cơm em làm. Được không? Âm thanh hấn đã từ khi nào khàn đi, khàn cầu cô tỉnh dậy

-"... " Lại một lần nữa cô im lặng. Mái tóc nhẹ nhàng bay trong gió, mọi sự đáng sợ đều không bằng cái im lặng này của cô, một lần cô im lặng trái tim hấn như lạnh nhốc thêm thập phần

Hạ giường thấp xuống, Trần Khải nhìn vào đôi môi khô khốc của cô đau lòng hôn nhẹ

- Anh đi lấy chút nước cho em

Hấn xoay lưng nặng nề bước ra khỏi phòng

- Thiếu phu nhân đâu?!!!!

Bọn vệ sĩ không hiểu tại sao lại ngắt hết ra sân nhà, Gia Ái lại không thấy đâu hấn điên cuồng tức giận đập mạnh vào hai tên vệ sĩ

Hai tên vệ sĩ lúc này mới mơ màng tỉnh dậy, nghe tiếng rống giận của hấn liền lập tức quỳ xuống xin tha

- Ông chủ.. Ông chủ...vừa rồi bỗng nhiên có một cô gái cùng theo năm tên áo đen đến đây, dùng gậy điện tấn công chúng tôi và... Vào trong bắt thiếu phu nhân đi..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tâm Dã (1)

Phía vách đá gần bờ biển, sóng biển hôm nay rất mạnh vỗ vào bờ như muốn đánh tung mọi thứ

- Gia Ái ơi Gia Ái.. Khuôn mặt của mày lúc này là như thế nào? ... Hóa ngu rồi à hahaah..

Di Ân mặc một bộ đồ bó sát người, hương thơm nước hoa nồng nặc khiến người khác khó chịu. Bóp chặt lấy khuôn mặt nhỏ của cô, con dao trong tay men dọc theo từng góc cạnh mỉa mai.

Mấy tên áo đen nhăm chán dựa vào đá phì phà thuốc trong tay, Một tên mập mạp bước đến gần chiếc xe lăn tiểu Ái

- Chắc.. Chắc không nên không nên... Khuôn mặt xinh đẹp như thế này phá hủy thì thật hoang phí. Hấn cười vô sỉ xoa khuôn mặt cô, đẩy nhẹ con dao trên tay Di Ân ra

Cô ta tức giận rồi lại nguôi, vức con dao đi nhún vai cười đến chán ghét

- Đúng ... Khuôn mặt cô ta giờ quấy rầy đàn ông như vậy... Chúng ta nên chơi vài trò chơi.

Khuôn mặt trắng bệch cô vẫn ngồi trên xe lẳng tựa vô hồn nhìn về phía biển

- Có phải mày mất cảm giác rồi không?... Hảo tao giúp mày có lại cảm giác

Di Ân cầm lấy chiếc roi da, ánh mắt độc ác như muốn giết chết cô. Cái cơ thể dơ bẩn này đã quấy rầy Trần Khải, nếu không có mày nói không chừng tao đã trở thành Trần phu nhân

Vút.. Chiếc roi da tràn đầy thù hận giáng xuống sâu vào da thịt non của cô, làn da trắng nõn in hằn vết dọc ngang đỏ rướm máu. Cô ta trút hết sự ghen ghét thù hận lên người cô từng đòn giáng xuống muốn như muốn lấy đi sinh mạng của cô

- Tiểu Quý!!

Tâm Dã bộ dáng tức giận nhìn cô bị tra tấn đến mức chiếc áo bệnh nhân rách nát thấm đẫm máu tươi, siết chặt nắm đấm

- Buông tiểu quý ra!

Lời hằn như biến thành ma quỷ vang dội sóng biển, khiến cô ta một hồi run sợ. Di Ân sợ hãi bước ra phía sau chiếc xe lăn

- Tâm tổng là yêu tinh đã quyến rũ anh còn lên giường với Trần Khải... Tôi.. Tôi giúp anh trừng phạt cô ta.

Tâm Dã từng bước từng bước bước lại gần chỗ cô, ánh mắt thương xót nhìn tiểu quý vô cảm bị hành hạ

* Pằng..*

Một phát súng nhắm vào phía anh bóp còi, mùi máu tươi xông lên. Viên đạn bay thẳng vào đùi phải anh, cắn chặt răng Tâm Dã xoay đầu nhìn tên áo đen vừa nổ súng

- Di Ân cô sợ gì thế... Bây giờ chúng ta đồng hơn hẳn hơn nữa trong tay còn có súng.

Mấy tên áo đen bao quanh lấy Tâm Dã, cười ngạo nghễ

- Tâm tổng oai phong đây sao?! Vì một con nhỏ ngu ngốc mà mất cảnh giác ư? Thật nực cười Hahahah..

Khuôn mặt Tâm Dã tối đen, khóe môi đột nhiên giương lên tia độc ác. Giương ngón tay đưa ám hiệu

* Pằng ...Pằng..*

Tiếng súng liên hồi vang lên. Một đám vệ sĩ được huấn luyện đặc biệt chĩa súng vào năm tên đang cười phách lối kia, ngũ phát bay thẳng vào thái dương bọn chúng.

Ả Di Ân sợ hãi siết chặt tay cầm xe lăn. Từ trong túi rút ra khẩu súng lục chĩa thẳng đầu cô, ra sức uy hiếp

- Các người.. Các người đừng đến đây

Tâm Dã nhẫn nại đứng thẳng, hùng hăng nhìn cô ta

- Thả tiểu quý ra...Giọng điệu ra lệnh hết sức đáng sợ

Khuôn mặt Tâm Dã do viên đạn cấu xe da thịt máu ướt đẫm chiếc quần tây mà nhể nhại mồ hôi, mái tóc xoăn rũ xuống khuôn mặt ma mị

Phía vách đá gần bờ biển, sóng biển hôm nay rất mạnh vỗ vào bờ như muốn đánh tung mọi thứ

- Gia Ái ơi Gia Ái.. Khuôn mặt của mày lúc này là như thế nào? ... Hóa ngu rồi à hahaah..

Di Ân mặc một bộ đồ bó sát người, hương thơm nước hoa nồng nặc khiến người khác khó chịu. Bóp chặt lấy khuôn mặt nhỏ của cô, con dao trong tay men dọc theo từng góc cạnh mũi nhọn.

Mấy tên áo đen nhàm chán dựa vào đá phi phà điều thuốc trong tay, Một tên mập mạp bước đến gần chiếc xe lăn tiểu Ái

- Chắc.. Chắc không nên không nên... Khuôn mặt xinh đẹp như thế này phá hủy thì thật hoang phí. Hẳn cười vô si xoa khuôn mặt cô, đẩy nhẹ con dao trên tay Di Ân ra

Cô ta tức giận rồi lại nguôi, vức con dao đi nhún vai cười đến chán ghét

- Đúng ... Khuôn mặt cô ta giờ quấy rầy đàn ông như vậy... Chúng ta nên chơi vài trò chơi.

Khuôn mặt trắng bệch cô vẫn ngồi trên xe lẳng tựa vô hồn nhìn về phía biển

- Có phải mày mất cảm giác rồi không?... Hào tao giúp mày có lại cảm giác

Di Ân cầm lấy chiếc roi da, ánh mắt độc ác như muốn giết chết cô. Cái cơ thể dơ bẩn này đã quyến rũ Trần Khải, nếu không có mày nói không chừng tao đã trở thành Trần phu nhân

Vút.. Chiếc roi da tràn đầy thù hận giáng xuống sâu vào da thịt non của cô, làn da trắng nõn in hằn vết dọc ngang đỏ rướm máu. Cô ta trút hết sự ghen ghét thù hận lên người cô từng đòn giáng xuống muốn như muốn lấy đi sinh mạng của cô

- Tiểu Quý!!

Tâm Dã bộ dáng tức giận nhìn cô bị tra tấn đến mức chiếc áo bệnh nhân rách nát thấm đẫm máu tươi, siết chặt nắm đấm

- Buông tiểu quý ra!

Lời hấn như biến thành ma quỷ vang dội sóng biển, khiến cô ta một hồi run sợ. Di Ân sợ hãi bước ra phía sau chiếc xe lăn

- Tâm tổng là yêu tinh đã quyến rũ anh còn lên giường với Trần Khải... Tòì.. Tòì giúp anh trừng phạt cô ta.

Tâm Dã từng bước từng bước bước lại gần chỗ cô, ánh mắt thương xót nhìn tiểu quý vô cảm bị hành hạ

* Pằng..*

Một phát súng nhắm vào phía anh bóp còi, mùi máu tươi xông lên. Viên đạn bay thẳng vào đùi phải anh, cắn chặt răng Tâm Dã xoay đầu nhìn tên áo đen vừa nổ súng

- Di Ân cô sợ gì thế... Bây giờ chúng ta đồng hơn hấn hơn nữa trong tay còn có súng.

Mấy tên áo đen bao quanh lấy Tâm Dã, cười ngạo nghễ

- Tâm tổng oai phong đây sao?! Vì một con nhỏ ngu ngốc mà mất cảnh giác ư? Thật nực cười Hahahah..

Khuôn mặt Tâm Dã tối đen, khóe môi đột nhiên giương lên tia độc ác. Giương ngón tay đưa ám hiệu

* Pằng ...Pằng..*

Tiếng súng liên hồi vang lên. Một đám vệ sĩ được huấn luyện đặc biệt chĩa súng vào năm tên đang cười phách lối kia, ngũ phát bay thẳng vào thái dương bọn chúng

À Di Ân sợ hãi siết chặt tay cầm xe lăn. Từ trong túi rút ra khẩu súng lục chĩa thẳng đầu cô, ra sức uy hiếp

- Các người.. Các người đừng đến đây

Tâm Dã nhẫn nại đứng thẳng, hùng hăng nhìn cô ta

- Thả tiểu quý ra...Giọng điệu ra lệnh hết sức đáng sợ

Khuôn mặt Tâm Dã do viên đạn cấu xe da thịt máu ướt đẫm chiếc quần tây mà nhể nhại mồ hôi, mái tóc xoăn rũ xuống khuôn mặt mà mị

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tâm Dã (2)

Hải triều mỗi lúc càng mạnh, nước gần như tung tóe lên phía vách đá

Di Ân tiến thoái lưỡng nan, ánh mắt trùng trùng mưu kế, bánh xe lăn bắt đầu di chuyển trên đá

Nhìn thấy cô ta không hề có ý trao trả tiểu quý, lòng hấn như nhóm lên tia lửa nhỏ, bất an không thôi. Đôi môi mỏng hấn ghé sát tai nói vài câu với tên vệ

sĩ, gật đầu nghe lệnh, một tên vệ sĩ di chuyển về phía phải vách đá, một tên di chuyển sang trái, những tên còn lại chạy lui về phía ngôi nhà gần biển

Di Ân cảnh giác cố giữ bình tĩnh đẩy chiếc xe lăn cùng tiểu Ái gần sát vách đá, chỉ tay về phía Tâm Dã

- Anh đừng hòng nghĩ cách bắt được tôi nếu không... Cô ta xoay người đưa tay lên vai Gia Ái. Cô ta vĩnh viễn nằm yên đáy biển!

Ngũ quan cố gắng nhẫn nại, vết thương trên đùi phải ảnh hưởng không ít đến hắn. Giọng trầm lạnh đe dọa người phụ nữ trước mặt

- Loại đàn bà như cô dám động đến cô ấy tôi lập tức cho cô biết cô đang solo thủ đoạn với ai

Khuôn mặt tái xanh, bây giờ não cô ta không thể hoạt động thêm gì nữa, Gia Ái chính là cái phao duy nhất của cô ta, tuyệt đối phải lợi dụng Gia Ái đến khi an toàn

- Anh lập tức tránh ra nhường đường cho tôi! Nếu không tôi không chắc cánh tay tôi có thể giữ chiếc xe lăn này bao lâu..

Tâm Dã chịu đựng vết thương lui sang một bên

Ngủ ngốc! Cô ta giương môi cười xảo quyệt. Đem theo tiểu Ái lướt qua người Tâm Dã liền xoay lưng lợi dụng địa hình vách đá dùng sức thật mạnh đẩy chiếc xe lăn về phía biển

- Tiệp nhân! Chết đi...!!!!

- Tiểu quý..! Tâm Dã trợn mắt dùng sức bắt lấy Gia Ái, không kịp rồi, cái chân chết tiệt tốc độ lúc này của hắn không thể bắt lấy xe lăn.

Chiếc xe lăn mang theo tiểu Ái vô cảm lăn từng vòng từng vòng mỗi lúc một gần bờ biển, thân thể mang theo vết thương va chạm gió biển mặn chát vô tình, đôi mắt cô như chấp nhận số phận an bày nhẹ nhàng nhắm xuống

- Tiểu Quý!!!!

Tâm Dã dùng hết sức lao đến trước xe lăn, nghiêng người ngăn chặn bánh xe ngừng quay sát vực đá. Bánh xe va chạm mạnh vào miệng vết thương, đau như truyền đến đại não hắn cắn chặt răng đưa tay đỡ lấy chiếc xe theo quán tính lao về phía trước.

- Tiểu quý sao em lại nhìn tôi bằng ánh mắt vô tình đến vậy? Thân xác hắn thật sự không còn sức, cố gắng nặn ra nụ cười khổ sở. Hắn dùng cả tính mạng để cứu lấy cô vậy mà...đáp lại chỉ là ánh mắt vô cảm

Chứng kiến tiểu Ái không chết, Di Ân không cam tâm xoay người bỏ chạy. Lúc này hai tên thuộc hạ từ hai phía phóng như bay đến bắt giữ cô ta, đem ra sợi dây thừng trời chặt tay ả

Tâm Dã gượng đứng dậy, máu từ vết thương chảy mỗi lúc càng nhiều, đầu óc anh có chút mơ hồ, thân thể to lớn lao đảo. Nhắm chặt mắt xua đi cơn choáng, bàn tay to lớn dụi dụi lau vết máu trên khuôn mặt cô

- Tiểu quý anh..

- Tâm Tổng..!!!!

Chưa dứt câu khung cảnh trước mắt hắn bỗng tối đen, thân thể loạng choạng ngã ra phía sau.

" Rào..."

Tiếng sóng biển vỗ mạnh vào phía sau hắn, toàn thân hoàn toàn bị sóng biển nuốt chửng lấy

- Mau cứu Tâm tổng!!!!!!

Bọn vệ sĩ chạy xuống vách đá, cố gắng truy tìm bóng dáng Tâm Dã

Phía trên vách đá, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô

- Tâm Dã..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Sủng nịch (H)

Phía trên vách đá, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô

- Tâm Dã..

Giọng nói yếu ớt cố gắng gọi tên hấn, Tâm Dã vì cứu cô nên bị bắn, Tâm Dã vì cứu cô nên rơi xuống biển..Tất cả đều tại cô! Đôi mắt chưa xót đáng trào lệ, nắm chặt tay, cô cố gắng cử động từng chút đứng dậy

- A.. Đã lâu không đi lại chân cô đứng không vững ngã xuống, tất cả đều tại cô..tại cô đều tại vô dụng

Thân thể nhỏ nhắn nằm trên sỏi đá, vết thương gắt gao đau nhức.Một chút thôi..một chút nữa cô cố gượng bò đến vực đá,nhìn vào làn sóng không bóng dáng người, bàn tay nhỏ rướm máu nắm chặt sỏi run rẩy

- Tại sao..hức..tại sao..anh lại tốt với tôi như vậy..

- Gia Ái..

Trần Khải đôi mắt đỏ ngầu chạy đến cô, cánh tay vui mừng kích động ôm chặt cô vào lòng

Phía trong lòng Trần Khải ấm áp như xua đi cơn gió biển lạnh vô tình, tiểu Ái ôm chặt bả vai hấn khóc thành tiếng, tiếng khóc mà bao lâu nay cô chịu đựng

- Trần Khải...ô..ô.. Tâm Dã anh ấy...ô..ô

Tiếng khóc của cô chạm vào tim hấn,nhắm chặt mắt đau lòng Trần Khải càng ôm chặt cô hơn, tiểu Ái em có biết khi tôi nghe tin em bị bắt tôi lo sợ như thế nào không? Trên đường đi vì mãi lo nghĩ em có an toàn không tôi đã tung vào biết bao nhiêu chiếc xe, trên người tôi bây giờ các vết thương nhỏ lớn đều đang đua nhau chảy máu..

Đôi tay vụng về cời áo khoác bao bọc lấy cô, dịu dàng vỗ lưng cô

- Không sao.. Không sao.. Từ sớm Tâm Dã đã chuẩn bị đội cứu người phía dưới biển nếu có bất trắc liền cứu người, vậy nên em yên tâm đi

Giọng Trần Khải ấm áp kiên nhẫn trấn an cô. Từ trong lòng hấn cô ngẩng đầu nhìn hấn

- Vậy Tâm Dã được cứu rồi?

- Ừm

Cô an tâm dựa vào người Trần Khải, có thể do vết thương mà cô cảm thấy rất mệt, nhẹ nhàng nhắm mắt ngủ yên trong lòng hấn.

Trong thâm tâm hấn có một chút ghen tị và biết ơn Tâm Dã, đôi môi mỏng đầy thương yêu đặt lên môi cô

- Tôi sẽ không bao giờ để em bị thương

Bệnh viện

Di Ân sau hôm đó thân bại danh liệt, hình ảnh lên giường cùng đạo diễn, hình ảnh bắt nạt diễn viên mới vào nghề.. Đều được Trần Khải " tận tâm đề cao"

Trên các trang mạng những tiêu đề về Di Ân nổi như cồn " Con mèo ngoan hay hồ ly Tinh?", " Di Ân lộ cảnh giường chiếu", " Di Ân mắc bệnh ngôi sao đàn áp đàn em"....

- Những điều này đều do anh làm?

Gia Ái từ ngày đó đến bây giờ mỗi ngày đều được " chồng mình" sủng nịch đến trời. Người nào đó đang gọt trái cây cho vợ ngẩng đầu nhẹ nhàng đút miếng táo nhỏ vào miệng cô

- Đúng vậy! Ai bảo... Hấn thương tiếc nhìn những vết thương đang dần hồi phục - Cô ta dám làm đau vợ anh

Vợ anh!!! Khuôn mặt cô nghe đến từ này liền bốc hỏa, xoay người đánh nhẹ vào người anh đỏ mặt tía tai nói đến loạn

- Ai..Ai..vợ..anh chứ! Cô đây mới không thèm làm vợ hấn trước kia chẳng phải mỗi ngày một "vợ" sao, khuôn mặt cô nhăn nhó nằm xuống xoay lưng về phía hấn

Phốc! Đáng về đáng yêu này là đang mồi gọi hấn sao? Hấn cung chiều lau tay bước đến giường cô nằm xuống. Bàn tay hư hỏng luồn qua eo cô, hơi thở ta mị căn nhẹ vào vành tai đỏ ửng

- A..đi ra..đi ra ngay!!! Trời ngó xuống mà xem tim cô muốn nhảy ra ngoài rồi, ngày ngày đều chứng kiến tên ác ma đột nhiên biến thành thiên sứ, bây

giờ lại to gan leo lên giường của cô

Nắm lấy cô tay cô, bàn tay vô sỉ đưa đến khuỷu áo ngực cô

- Vùng vẫy mạnh như vậy chắc là đã khỏe mạnh rồi nhỉ? Khuôn mặt hắn bắt đầu vô liêm sỉ cầm lấy đồ điều khiển khóa chặt cửa phòng, hạ màn cửa sổ - Khỏe mạnh rồi chúng ta có nên "sinh hoạt vợ chồng" hay không tiểu Ái~

Cô nghe đến đây liền biết ý đồ hắn, nào là dịu dàng chăm sóc cô, cung chiều cô chỉ là gạt người! Hắn chỉ đợi đến ngày bình phục rồi ăn cô thôi. Chu Gia Ái! Mày nhất định phải bảo vệ tấm thân này!!! Tuy bề ngoài cô hung hăng chối gạt nhưng thật sự trong trái tim nhỏ nhắn đã sớm ngập tràn hạnh phúc

- Anh.. Đừng không được tháo! Nhớ đến thân thể hắn đã từng ôm ấp người phụ nữ khác, cô liền giận dữ đẩy hắn - Không cho cái tên ngựa đực này anh đi mà tìm mấy cô người mẫu của anh phát dục!!!

A! Tiểu mèo hoang nhà hắn đang ăn giấm chua này. Hắn thích thú cời từng nút áo hôn nhẹ đôi môi đang giận dữ kia

- Vợ anh ở đây anh còn tìm ai phát dục chứ đúng không?

Vốn dĩ chuyện cời quần áo không khó, hướng di đồ cô mặc là đồ bệnh nhân hết sức dễ cời a~

- Anh.. Uhm.

Cái môi ỏn ào này anh phải trừng phạt mới được, đôi môi mòng cung chiều quần lấy môi cô. Cái lưỡi tà mị khám phá bên trong khoang miệng, trêu đùa cái lưỡi nhỏ lẫn trốn kia. Bàn tay to lớn lướt từ xương quai hàm đến bờ ngực xoa nắn nhẹ, rồi tiếp đến là nơi hoa huy* t mẫn cảm..

Tập sau viết H! Nhưng mà... Cmt cho tğ có động lực điiii ><

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đến Đỉnh Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hạnh phúc

A! Không được.. Đang tới lúc cao trào thì cô đẩy hắn ra

Đang leo lên đỉnh thì bị đẩy một cái xuống hố sâu, mặt mày Trần Khải tối sầm cười đau khổ nhìn cô

- Mèo hoang... Sao em dám. Nói rồi hắn ăn vạ dụi đầu làm loạn trên ngực cô

- Uhm... Anh anh dừng lại ngay! Cô chống tay vào ngực hắn, mắt đối mắt - Không phải bác sĩ bảo chúng ta phải "ăn chai" hai tháng sao?

Ặc! Loại chuyện này thật là một đao chém chết hắn đi. Nhưng mà không phải đã một tháng rồi rồi sao, vừa rồi vận động cũng không vấn đề gì. Ánh mắt hắn xoẹt một tia xảo quyệt, giương môi đắc ý

Hắn giữ chặt lấy cổ tay cô, cố định song song hai bên. Đầu lưỡi di chuyển đến nụ hoa đỏ ỏn kia, tham lam cắn mút kích tình

- A~ Vô liêm sỉ... Bì ổi em đang bị thương đó..

- Em bị thương chỗ nào? Hắn vừa xoa nắn bầu ngực vừa ra sức trêu chọc cô

- Chỗ...chỗ...đó. Giọng nói cô nhỏ dần, khuôn mặt đỏ bừng né tránh. Khuôn mặt ủy khuất trách mắng hắn - Anh..đừng..có mà bức hiếp người bệnh..

Hắn thỏa nhìn khuôn mặt ngốc nghếch của cô cười đến vô liêm sỉ đưa tay ám muội di chuyển xuống..

" Reng..Reng.."

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, một lần nữa hành trình leo đỉnh của hắn bị phá hoại. Khuôn mặt giết người cầm lấy chiếc điện thoại định ném đi

- Khoan đã.. Là bà nội

Suy sụp! Thế giới của hắn thật sự suy sụp rồi! Bà nội bà không muốn có cháu sao!!!!

- Bà nội là cháu nghe. Âm thanh hắn cố nhẫn nại nghe máy

Lợi dụng hấn nghe điện thoại của bà nội cô liền chuồn nhanh vào phòng tắm

-----,-----

Tại căn phòng tối

- Tại sao chỉ còn mày?

Gã đàn ông to lớn ngã người vào chiếc ghế sofa, khuôn mặt hiện đầy gân xanh

- Bọn..bọn chúng đều... bị người của Tâm Dã bắn chết xuống biển. Tên thuộc hạ may mắn thoát chết hấp hối báo cáo

* Đoảng!*

Một phát súng bay thẳng vào đầu tên thuộc hạ

- Đám vô dụng

Gã đàn ông tức giận cầm chiếc điện thoại quay một dãy số

- Phi vụ thất bại, cô không cần gửi số tiền còn lại

Cuộc đối thoại của tên áo đen cùng người bí ẩn bên đầu dây mang đến một hiểm họa lớn trong tương lai

-----/------

Tại biệt thự sang trọng được bao phủ bởi hoa

Gia Ái vừa xuất viện liền vui vẻ cùng hấn đến thăm bà nội

- Hai tiểu gia hòa các người không còn xem ta là bà nội phải không?! Lão phu nhân không vui trách mắng

- A! Bà nội bọn con làm gì sai sao? Thật là cứ tưởng bà nội sẽ vui khi bọn họ đến chứ, Gia Ái liếc mắt nhìn hấn

Hấn nhìn thấy cô có vẻ sợ liền xoa đầu, xoa đầu nhìn bà nội

- Bọn cháu đến đây làm bà không vui?

Lão phu nhân tức giận bước đến gần phía Trần Khải

" Chát" Một cái tát giáng xuống khuôn mặt điển trai của hấn

- Bà nội. Gia Ái đau lòng liền đưa tay xoa má hấn

- Con còn xót cho nó! Nếu không phải vì nó mèo mà gà đồng thì con nhỏ Di Ân gì đó đâu hại con đến thương tích đầy người! Lão phu nhân thật sự tức giận

- Bà nội mọi chuyện không như bà nghĩ đâu. Gia Ái cố gắng giải thích - Thật ra..

Không đề cô nói tiếp hấn mạnh mẽ ôm cô vào lòng, đúng vậy mọi chuyện đều như bà nội nói tất cả đều tại hấn bà nội đánh là đúng! Ngược lại người phụ nữ ngu ngốc này rõ ràng người bị tổn thương là cô sao lại bảo vệ hấn chứ, tất cả ánh mắt yêu thương hấn đều đặt trên người con gái ngốc nghếch này

- Bà nội tất cả đều do con! Sau này con nhất định bảo vệ Gia Ái

Nhìn thấy hai người bọn họ yêu thương nhau, nét mặt bà nội cũng dịu đi không ít

- Trần Khải không phải bà muốn đánh con, nhưng tiểu Ái là đứa trẻ ngoan con phải trân trọng nó

Những lời này thật sự khiến cho Gia Ái cảm động

- Bà nội...

Đột nhiên

- A! Phải rồi khi nào hai đứa mới sanh cho ta thằng cháu đây?!

Ặc! Lão phu nhân tâm tình thật xoay như chong chóng khiến hai vị trẻ tuổi kia không đỡ nổi mà

- Bà nội con thì không có vấn đề gì... Chỉ có điều tiểu Ái không chịu hợp tác nha~ Máu lưu manh trong người hắn lại trỗi dậy, một lần nữa trêu chọc Gia Ái

- Chu Gia Ái con... Bà nội dùng ánh mắt long lanh mong chờ câu trả lời của tiểu Ái

Ái thấu hiểu lòng cô!! Ủy khuất không thể kiềm nén cô liền xấu hổ vùng mình chỉ thẳng vào mặt hắn uất ức tố cáo

- Bà nội! Anh ấy không chỉ muốn một hiệp!!!!!!

Phốc! Hhahahahaha Lão phu nhân cùng toàn bộ người trong phòng khách bị tiểu Ái làm cho cười đến vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hiểm họa

Hôm nay trời trong xanh, không khí mát mẻ rất phù hợp cho việc...Hẹn hò!

- Nhanh lên!! Anh chậm quá đấy

Gia Ái vừa kéo tay hắn vừa cầu nhàu, cái tên này rõ ràng tối hôm qua đã hứa với cô hôm nay sẽ cùng nhau đi công viên rồi mà!

Nhìn thấy tiểu gia hòa ra sức kéo hắn, cái môi duyên thuyên không thôi. Thầm than trời trách phận, nên hôm qua vì muốn dụ dỗ cô làm thêm vài hiệp nữa thì đâu có làm những việc ấu trĩ này

- Tiểu Ái? Hay là anh...đưa em đi shopping?

- Không!

- Đi Spa?

- Không!

...

Hàng ngàn địa điểm đều bị cô phủ phàng từ chối, hắn đành lùi thủi đi theo cô

- Đến rồi!!

Gia Ái bước đến cánh cổng hoa đang đôi tay nhỏ, nhắm mắt hưởng thụ hương thơm ngọt ngào tự nhiên

Công viên này... Không như hắn tưởng tượng. Không hề có đồ chơi hiện đại, chỉ có bập bênh gỗ, nhảy dây, đu gỗ.. Một đại thiếu gia vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng như hắn đối với cảnh vật trước mắt thật sự rất mong lung

Liếc nhìn khuôn mặt tiểu Ái, những thứ này làm cô ấy vui đến vậy? Nhìn khuôn mặt thích thú của cô, trái tim hắn cũng ấm lên nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Đôi bàn tay lớn giữ lấy khuôn mặt cô, bá đạo hơn cô một cái

- Vui đến vậy sao?

Nhiệt độ trong người tăng cao, cô vùng nắm đấm đánh nhẹ hắn

- Đồng người như vậy...biến thái

Xoay người nắm lấy tay Trần Khải, cô cùng hắn dạo hết con đường được trải đầy hoa, cùng nhau chơi đu gỗ. Cô e thẹn ngồi trên chiếc đu, mái tóc dài bay trong gió, hắn ở phía sau âm áp đẩy nhẹ cô

- Cao lên... Khải..cao lên chút nữa ahahaha

Người qua đường nhìn thấy cảnh này không khỏi suýt xoa cặp vợ chồng trẻ hạnh phúc

- Một không? Hắn yêu chiều lau nhẹ mồ hôi trên trán cô

- Một chút. Cô thở hắt hắt trả lời

Cau mày thế này mà là một chút sao? Chơi đến mồ hôi nhễ nhại như vậy. Hắn đưa tay gõ nhẹ đầu mũi cô

- Ở đây anh sang kia mua chút nước cho em

Gật đầu nhẹ cô khẽ dựa người vào chiếc ghế gỗ

Mỉm cười, hắn tao nhã bước đến quầy hàng đơn sơ được dựng bởi rom. Cầm lấy hai chai nước, tâm tình vui vẻ hắn định bước đến chỗ cô

- Con nhỏ kia!! Đứng lại cho ông.

Một gã đàn ông thô kệch đuổi theo một cô gái, cô gái hoảng sợ chạy cố sống cố chết va vào người Trần Khải

- A.. Mau cứu tôi.. Ông ta định đem tôi đi bán huhu..Cô ta bộ dạng đáng thương nép vào lòng hắn

- Mai Linh? Không thể nào sao cô có thể xuất hiện ở đây được chứ! Giọng nói hắn tràn đầy vui mừng gọi tên người con gái trong lòng

- Khải...cứu..cứu em. Bả vai run rẩy cô ta níu chặt lấy hắn

Trần Khải dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua tên trước mặt, bàn tay không tự chủ ôm lấy Mai Linh trấn an cô

- Chuyện gì?

Nhìn thấy hắn gã đàn ông kia liền sợ sệt chỉ tay về phía Mai Linh nói không rõ lời

- Cô..cô..ta.. Thiếu..nợ tôi.. Tôi bắt cô ta bán có gì là sai chứ!

- Bao nhiêu? Hắn chau mày nhìn cô, sao Mai Linh lại ra nông nỗi này

- 500 triệu

Đặt hai chai nước sang một bên, hắn móc ra một tấm thẻ, khinh thường quăng xuống đến

- Nhận lấy rồi rút

Nhìn thấy tấm thẻ gã đàn ông kia liền bỏ nhào đến, vừa cười lớn vừa chạy như bay

- Được... Tôi cho anh cô ta hahah giàu to rồi!!

Không quan tâm hắn ta, Trần Khải liếc nhìn bộ dạng thê thảm của Tàn Mai Linh

- Sao em lại ra nông nỗi này?

Nước mắt trào trực cô ta liền bỏ nhào vào người hắn, ôm chặt bờ vai săn chắc nức nở khóc

- Khải..em.. Sợ lắm..Xa anh..mọi thứ đều tồi tệ

Tìm hắn chợt lóe kên con đau, đưa tay ôm lấy Tàn Mai Linh dịu dàng vuốt lưng

- Ngoan...đừng khóc

- Khải..

Lại một lần nữa có người gọi tên hắn, nhưng lần này không phải Mai Linh..

Gia Ái ở một chỗ lâu không thấy hắn về liền lo lắng chạy đi tìm hắn, đến nỗi bị té trật chân. Nhưng cô không quan tâm từ xa nhìn thấy bóng dáng hắn, cô liền vui vẻ chạy nhanh đến. Vừa đến gần liền chứng kiến cảnh tượng đau lòng này...

Hắn đang ôm người phụ nữ khác, ánh mắt tràn ngập tình thâm. Cả người cô như cứng đờ gọi tên hắn

- Mọi chuyện không như em nghĩ..tiểu Ái anh..

Nhìn thấy cô đáng vẻ đau lòng, hắn liền bối rối nhất thời không biết giải thích như thế nào đẩy Tàn Mai Linh ra bước đến chỗ cô

- Khải... Sao anh lại ôm cô gái đó?

Ánh mắt thâm bi thương nhìn anh, anh có biết cô đau lòng đến nhường nào không?

Một bên là Mai Linh một bên là Gia Ái hẳn thật sự không biết nên nói như thế nào, nhưng cảm nhận được ánh mắt bi ai của cô, hẳn không đành lòng ôm lấy cô

- Anh đừng ôm em!!!

Cô tức giận đẩy hẳn ra, không một cô gái nào muốn chia sẻ vòng tay ấm áp của người yêu mình cả, cô cũng vậy. Cô không muốn hẳn ôm ấp người khác, hưởng gì hương nước hoa vẫn còn trên người hẳn

Nhìn thấy Trần Khải không quan tâm mình, Tần Mai Linh nén giận càng tỏ vẻ yếu ớt chạy đến bên Trần Khải xoa lấy vòm ngực hẳn

- Khải.. Anh không sao chứ? Đôi mắt ứa lệ nhìn về phía Gia Ái tỏ vẻ nhu nhược- Cô không được làm tổn thương anh ấy

Lời tạ: Tình cũ không rủ cũng tới:>>> mấy bạn người yêu cũ, em gái mưa, em gái mây.... Thật dễ thương ~~~

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Em hiểu cho anh, ai hiểu cho em?

Khải.. Anh không sao chứ? Đôi mắt ứa lệ nhìn về phía Gia Ái tỏ vẻ nhu nhược- Cô không được làm tổn thương anh ấy

Khải? Gọi thân mật đến vậy sao... Đáy mắt chua xót, cô cố gắng để lại chút lòng tin đối với hẳn, mím chặt phím môi nhin cho không được khóc, hít ngậm không khí lạnh, cô ngược nhìn thẳng vào đôi mắt hẳn

- Cô ấy là ai?

- Cô ấy là.. Trần Khải không đành lòng cho cô biết cô ta là ai, sợ rằng khi cô biết sẽ tổn thương, đau lòng rồi lại rơi lệ vì hẳn..hắn thật không nỡ!

Nhìn dáng vẻ do dự của hẳn, Tần Mai Linh bực dọc, thấp phàn ngây thơ đáp trả Gia Ái

- Tôi là Tần Mai Linh! Người anh ấy yêu nhất! Thương nhất..! Anh ấy đã từng hứa với tôi cả đời này bảo vệ tôi

Người anh yêu nhất? Thương nhất..? Tần Mai Linh ư?. Ngửa mặt lên trời xanh, cười chua xót, phải rồi! Tần Mai Linh cái tên này cô đã nghe rất nhiều lần. Đây là người con gái hẳn điên cuồng thương nhớ, điên cuồng bảo bọc đây mà

Một lần nữa, cô cố chấp hi vọng hẳn cho cô niềm tin

- Anh yêu cô ấy?

Không! Hãy trả lời là không phải đi, làm ơn! Nội tâm cô kêu gào thảm thiết. Nếu thực sự như lời cô ta nói, vậy hẳn tốt cùng đối với cô là loại tình cảm gì.. Đùa giỡn?

Trần Khải khựng người, hẳn biết cô đang rất đau lòng.

- Tiểu Ái..

- Đừng gọi tên em! Có hay không! Nước mắt lăn dài, cô giận dữ gào thét. Thái độ này rõ ràng là Tần Mai Linh chiếm vị trí rất quan trọng với hẳn, trái tim cô đối diện với hiện thực này đau đớn lạnh lẽo

- Khải... Cô ta là ai? Em sợ.. Tần Mai Linh đưa đôi mắt hoảng sợ nhìn hẳn, nép sát người vào bờ ngực vững chắc

Hắn đưa bàn tay lớn giữ vuốt lưng cô ta, giọng trầm ấm vang lên

- Tiểu Linh.. Em đừng sợ cô ấy chỉ là nhất thời tức giận..

Từ hành động đó của hẳn, cô thật sự không còn lòng tin nào đối với tình yêu của bọn họ. Người nên khóc là cô! Người nên được an ủi là cô.. Tại sao..tại sao lại đối xử với cô như vậy. Trái tim như ngừng đập, cô xoay bóng lưng nhỏ nhắn rồi đi

- Tôi không làm phiền các người.

- Tiểu Ái nghe anh nói. Không được phải nói rõ ràng với cô ấy nếu không..

- A..Khải em đau quá...!! Không được, làm sao cô ta có thể cho Gia Ái đi dễ dàng vậy được

Khuôn mặt đau đớn của Tần Mai Linh khiến hắn dừng bước, ngồi khụy xuống bế chặt cô ta lên

- Không sao chứ anh đưa em đi bệnh viện

Được thể cô ta lần tới nũng nịu rên rỉ

- Khỏi ôm em. Em đau quá.. Chắc là do vừa rồi tên đàn ông kia đạp vào bụng em..huhu

Gia Á nắm chặt bàn tay nhỏ, móng tay bầu chặt vào da thịt, cô thật sự mong cho mọi thứ đều là ác mộng

Nhìn thấy Tần Mai Linh khóc lóc đáng thương, hắn không đành lòng, hướng mắt về phía Gia Á

- Tiểu Ái, em hãy hiểu cho anh. Về nhà anh sẽ giải thích tất cả

Hiểu cho anh? Ha ha.. Cô hiểu cho anh rồi ai hiểu cho cô. Cười lạnh cô bước đi.. Càng lúc một nhanh, cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi bí ẩn này

Tìm hắn hô hấp không thông, cố gắng giữ bình tĩnh không đuổi theo cô. Xoay người đem Tần Mai Linh đến bệnh viện

Khi hắn xoay người cũng là lúc trời đổ cơn mưa...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lạc lối (1)

"Tách.. Tách "

Mưa bắt đầu nhỏ hạt, Gia Á ngược mặt nhìn bầu trời mù mịt, ông đây là đang đồng cảm với con sao? Ông trời! cô đưa bàn tay nhỏ ra giữa không trung cảm nhận từng giọt mưa rơi lạnh lẽo

Trời mưa rồi mình nên đi đâu đây?

Cô thở dài, ngôi nhà đó vốn dĩ mình không nên trở về, lại nói.. Làm phiền bọn họ

Thân người cô sớm đã ướt như chuột lột,vậy mà cô may mắn chẳng để ý, cứ bước đi lặng lẽ giữa giông bão

Mỗi bước chân như mỗi dao găm đâm vào tim, cơn gió lạnh lẽo lướt ngang qua người cô, thân hình nhỏ nhắn khẽ rung mình ôm lấy bản thân, khóe mắt cô cay nhòe nghĩ đến hắn, Khải giá như anh ở đây, giá như anh ôm em, giá như anh trách móc em ngu ngốc thì tốt biết mấy.. Cô lại quay sang cười cho chính mình, ngu ngốc! Chu Gia Á suy cho cùng mày chỉ là kẻ đến sau.. Mà kẻ đến sau thì mấy ai được kết cục tốt

Con đau từ chân truyền đến đại não,tuy không nhìn xuống nhưng cô vẫn cảm nhận được cỏ chân đã rỉ máu. Không đi được nữa! Chân cô đau quá! Cô mệt mỏi ngã khụy xuống nền đất lạnh tanh

- Trời hết mưa rồi? Đột nhiên xung quanh cô ngừng mưa, nhưng tại sao vẫn còn nghe tiếng mưa

- Đồ ngốc! Em như thế này tôi đau lòng lắm biết không?

Giọng nói trầm ấm của Tâm Dã như xua đi cái lạnh xung quanh cô, ngược đầu nhìn hắn, thấp thoáng bên trong chiếc áo sơ mi đơn giản vẫn còn vết băng bó, bàn tay nhỏ lạnh ngắt chạm vào ngực anh

- Tâm Dã anh..

Cô định nói gì đó rồi lại ngưng, hắn hiểu cô đang lo lắng về vết thương trên người hắn,cô đang quan tâm hắn? Nghĩ đến đây hắn vui đến mức tim gan trong lồng nhảy múa

- Anh không sao! Nhìn cô ướt sũng, hắn định vươn tay ôm lấy cô sưởi ấm

Cô vội vàng tránh né, ánh mắt hắn có chút thất vọng thu tay về nhanh chóng cởi áo khoác ngoài bao trùm cô

- Không.. Người tôi đang ướt!

Lúc này hắn mới ngáy ngốc nhận ra, thì ra cô không muốn làm hắn bị ướt. Giữ chặt cô vào lòng

- Không sao! nếu được ướt cùng em, tôi tình nguyện!

* đừng nghĩ bậy a~*

Cô lúc này cũng không còn tâm sức cự tuyệt mặc kệ hấn ôm chặt lấy, hiện tại cô đang rất mệt mỏi, thứ cô cần hiện tại là một bờ vai cho cô yên tâm tựa vào

- Nào đi về nhà..anh đưa em về. Vẫn âm điệu trầm ấm đó, hấn bảo bọc cô khỏi con bão phía ngoài

- Ừm.. Cô nhàn nhạt đồng ý

--+-----+-----

Bệnh viện

Trời đang mưa lớn như vậy không biết Gia Ái về bằng cách nào. Trần Khải nhìn về phía cửa kính trăm bề ngổn ngang

Hắn đúng là đồ tồi mà, lại bỏ cô giữa trời mưa như vậy. Không thể chịu nổi hấn đứng phất dậy định đi tìm Gia Ái thì một bàn tay giữ chặt lấy cánh tay hấn

- Khải anh đi đâu?

Từ khi Trần Khải đưa cô đến bệnh viện, hấn hoàn toàn không chú tâm đến việc gì thậm chí cô gọi hấn đến ba bốn lần hấn cũng chẳng nghe

- Anh đi có chút việc. Hấn kiên nhẫn gạt tay cô ta, Gia Ái lúc này chắc chắn đang ở nhà ủ rũ khất khóc, có khi cô ấy bị cảm lạnh, bị sốt... Chỉ nghĩ đến đây thôi hấn hoàn toàn không muốn day đưa ở đây

Mai Linh cắn môi, làm sao có thể để anh đi tìm con tiện nhân đó chứ. Cô ta cố gắng động dậy cho vết kim truyền nước biển chảy máu, ôm chặt lấy hấn

-Khải.. Đã tối rồi.. Em không muốn ở một mình, anh..anh ở lại với em được không? Lại là ánh mắt đáng thương, chưa khi nào cô ta cảm ơn ông trời vì đã cho cô ta đôi mắt mèo đầy tội lỗi như lúc này

Trần Khải nhìn thấy Mai Linh kích động liền giữ cô ta lại, dịu dàng trấn an

- Anh có việc gấp.. Ngoan anh sẽ về liền

Dù gì đây cũng là người con gái hấn yêu suốt mấy năm trời, hấn không đành lòng để cô ta đau lòng như vậy

Vừa định xoay người đi, hấn liền nhận được mail từ Jay. Ánh mắt hấn từ lo lắng nhanh chóng chuyển biến thành tức giận, đập mạnh điện thoại vào tường, nghiêng răng nghiêng lời gằn giọng

- Chu Gia Ái sao em dám!

Mail vừa rồi chính là tờ báo có tựa đề "Người Tình của tổng tài công ty Jen, Tâm Dã", dưới mưa một trai một gái ôm nhau tình tứ, loại tiện nhân như cô ta tại sao sớm hấn không nhìn ra, vậy mà còn lo lắng cho cô ta điên rồi Trần Khải mà điên rồi

- Khải..anh sao vậy? Nhìn thấy Trần Khải tức giận nhắc đến tên Gia Ái, cô ta liền vui vẻ một phen, giọng điệu ngọt ngào gọi hấn

Hấn đưa ánh mắt về phía Tàn Mai Linh. Mai Linh là anh có lỗi với em, nhiều năm tìm kiếm em như vậy, vậy mà đến lúc tìm ra em anh lại không đoái hoài gì đến em, còn lo nghĩ bỏ em lại một mình đi tìm người phụ nữ chết tiệt kia

Thân hình to lớn bước nhanh đến giường hấn ôm chặt Tàn Mai Linh vào lòng

- Anh xin lỗi..tiểu Linh anh xin lỗi

Sững sờ một chút, cô ta không lường trước việc này của hấn. Không sao dù gì Trần Khải đã về tay cô ta, sớm muộn gì cô ta cũng trở thành Trần phu nhân, vợ của tổng tài tập đoàn JK

Lời tợ: khi con người ta ghen tuông, thì những hành động tiếp theo của họ đều là mù quáng

Trần Khải vốn chưa nhận định rõ ràng tình cảm của bản thân

Gia Ái vốn chưa cảm nhận được lòng tin nơi Trần Khải, hoàn toàn không có cảm giác an toàn

Vậy nên cần trải qua rất nhiều biến cố đến bên nhau,.. Hay ta cho SE nhỉ? Bởi sắp tới ngược nu9 rất ức chế nha

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Lạc lối (2)

Bệnh viện

Màn đêm lạnh lẽo bao trùm bệnh viện, phía trên những tán lá còn đọng lại hạt sương long lanh

Trong căn phòng bệnh đặc quyền, Tâm Dã mệt mỏi đưa tay lên trán Gia Ái thờ dài vẫn chưa hạ sốt. Dầm mưa lâu như vậy, vừa mới xoay lưng đi cùng hần được vài bước cô liền ngất xỉu

Đã 3 tiếng trôi qua, cô liên tục mê man, Tâm Dã luôn ở bên túc trực lau mồ hôi hạ nhiệt cho cô. Trong vô thức giọt lệ từ khóe mắt cô lăn dài, đôi môi nhỏ mấp máy thều thào

- Khải.. Đừng đi.. Đừng đi

Cô tựa tờ giấy trắng yếu ớt, trong cơn mê mang cô nhìn thấy Trần Khải cùng Tần Mai Linh hạnh phúc trong bộ đồ cưới, hần nắm tay Tần Mai Linh cùng chiều đeo nhẫn, cô rất muốn chạy đến hỏi hần tại sao nhưng không thể. Cô cứ đứng vô vọng nhìn hai người bọn họ mỗi lúc đi càng xa...

Tâm Dã nắm lấy tay cô áp vào trán, cười khổ một cái giọng thập phần mệt mỏi

- Trong tim em... Không có chỗ cho tôi sao?

Đáp trả hần vẫn là khoảng không,

thờ dài một cái, hần cúi đầu hôn nhẹ vào lòng tay cô, hương thơm dịu dàng xông vào mũi hần

Gia Ái nếu ngày nào đó em để tôi nhìn thấy hần đối xử tệ bạc với em, dù cho em không tình nguyện tôi vẫn sẽ cướp em về... Bảo bọc yêu thương em cả đời

-----+-----

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời dịu nhẹ xen qua những tán lá

- Vẫn chưa về? Người phụ nữ chết tiệt, cô càng ngày càng lộ bản tính quyền rũ đàn ông rồi Chu Gia Ái

Trần Khải siết chặt nắm đấm, ánh mắt tràn ngập tức giận. Hừ mạnh một tiếng hần gạt bỏ tất cả hồ sơ trên bàn bước nhanh rời khỏi căn phòng

Phía bên này, Gia Ái vừa tỉnh dậy liền kiên quyết đòi trở về biệt thự, dù gì cô cũng muốn nghe hần giải thích. Tâm Dã lực bất tòng tâm đành đưa cô trở về

- Cảm ơn anh. Gia Ái sắc mặt nhợt nhạt cúi đầu cảm ơn Tâm Dã

Hần nhìn cô cười đến ảm áp, bàn tay lớn xoa đầu cô

- Đồ ngốc tôi chỉ là...

Một giọng nói rét lạnh cắt ngang lời bọn họ

- Đêm qua đi khách được bao nhiêu tiền rồi? " Vợ yêu"

Giọng nói hần đầy giễu cợt nhìn cô, loại lăng lợ như cô dám tình tứ trước mặt hần, tôi sẽ cho cô biết cái giá của việc phản bội của Trần Khải này

- Đi khách..? Ý anh là.. Cô hít thở không thông, hần lại nhục mạ cô đi khách sao

- Mày dám... Tâm Dã tức giận đấm mạnh vào khuôn mặt phóng đảng của hần

Hự! Trần Khải né được vung tay đánh ngược lại Tâm Dã, với thân thể thương tích đầy người như thế này Tâm Dã hoàn toàn không phải là đối thủ của hần

Cười nhếch mép, hần ma mị bước đến gần cô, hung hăng cúi xuống hôn lấy đôi môi cô

- Ừm.. Cô vùng vẫy, cô ghét hần...cô ghét hần của lúc này!

A! Hấn trợn mắt buông cô, dám cắn hấn cô càng ngày càng to gan. Mạnh bạo bế thốc cô lên, lưu manh vỗ vào mông cô

- Đồ đã bị tôi chơi cậu còn muốn dành? Xem ra tiêu chuẩn của cậu khá thấp rồi

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Mặt nạ đằng sau tất cả

Đồ đã bị tôi chơi cậu còn muốn dành? Xem ra tiêu chuẩn của cậu khá thấp rồi

Hấn nói cô là..đồ chơi? Trần Khải đến hôm nay tôi mới nhìn thấy bộ mặt thật của anh. Đúng vậy cô chỉ là món đồ chơi của hấn yêu thích thì giữ lại, chán ghét liền nhục mạ

Gia Ái đánh mạnh vào lưng hấn, không cam tâm nức nở

- Anh buông tôi ra.. Buông ra..

- Gia Ái.. Tâm Dã nhìn cô đau lòng, khuôn mặt lãnh khốc nhìn Trần Khải- Tàn Mai Linh vừa về mày liền muốn hành hạ cô ấy! Súc sinh..

Những cái đánh của cô hiển nhiên không ăn nhằm gì với hấn, ánh mắt Tâm Dã hoang dại như con hổ hung tàn đối chọi với ánh mắt quý dử của Trần Khải. Lời nói vừa rồi của Tâm Dã khiến hấn ần nhần siết chặt cô hơn, căn bản hấn không hề như vậy, vốn dĩ hấn chỉ muốn đưa Tàn Mai Linh đến bệnh viện sau đó lập tức sẽ quay về với cô ngay, nhưng thật không ngờ...Mi mắt hẹp dài Trần Khải nguy hiểm thả cô xuống đất, đôi chân dài bước đến đằng sau lưng cô tà mị giữ chặt em nhỏ

- "Vợ" à em nhìn xem.. Hấn đang rất tức giận nha! Hơi thở nóng bỏng phả vào tai mẫn cảm của cô - Hay là chúng ta diễn một màn ân ái cho hấn thương thức..

Nói rồi hấn liền đưa tay từng nút từng nút dần bị hấn mở, Gia Ái hoảng sợ vùng vẫy nhưng vô ích, hấn đã chế ngự thân thể cô

Tâm Dã nhìn cô, khuôn mặt vẫn còn đỏ như vậy chắc chắn con sót chưa giảm, lại bị tên cầm thú này hành hạ.. Không được hấn phải cứu tiểu quý

Hự! Tâm Dã nhanh chóng bay đến một quyền đánh vào vai hấn, tháo lỏng ngay lập tức Gia Ái chạy khỏi vòng tay hấn. Sợ hãi núp sau lưng Tâm Dã, nắm lấy tay cô anh cố trấn an

- Đừng lo lắng.. Em chạy đến xe chờ anh. Ngoan!

Vừa chạm vào tay cô, Tâm Dã đã cảm nhận được luồng nóng ran chạy khắp bàn tay. Phải đưa tiểu quý trở lại bệnh viện, mái tóc xoắn thắm đầm mồ hôi khuôn mặt anh không khỏi nhăn nhó hai hàm răng cơ hồ nghiến sát vào nhau, vết thương lại bị động bắt đầu có dấu hiệu chảy máu

- Tâm Dã anh..sao vậy? Gia Ái nhảy bén cảm giác được điều gì bất ổn ở anh

Cố gắng thu hồi dáng vẻ, anh cười dịu nhẹ phát tay

- Không sao đi đi.. Mau anh sẽ theo sau em

"Bịch!" Trần Khải hốc mắt đỏ ngầu, tâm can như bị thiêu đốt tức giận lao đến đâm vào khuôn mặt đang cười của Tâm Dã.

- Tâm Dã!!! Gia Ái trợn mắt nhìn hấn, cú đánh vừa rồi ngay cả cô còn cảm thấy khiếp đảm

Ác ma Trần Khải anh chính là ác ma

Đầu óc nhức bưng, Gia Ái hít ngum không khí lấy hết can đảm đứng chắn trước người Tâm Dã

- Anh không được đánh anh ấy!!

Tâm Dã thực sự đã hi sinh quá nhiều vì cô, cô thực sự không muốn anh bị cô liên lụy. Huống gì vết thương ngày đó..

Bảo vệ cho tên nam nhân khác? Gia Ái cô thật sự khiến tôi thất vọng. Khuôn mặt lãnh lẽo hấn bước đến gần cô, siết chặt cổ tay nhỏ nghiến răng

- Nếu cô không muốn hấn chết...vậy thì bước vào nhà lên giường coi đồ chơi tôi. Để xem cô có thể vì tên nam nhân này làm những gì

- Trần Khải!!!! Tâm Dã tức giận, làm sao hắn có thể đối xử với tiểu quý như vậy, dù gì cũng là vợ chồng

- Được! Lòng mi dài rù xuống, Tâm Dã tôi không thể để anh bị Trần Khải làm hại được.

- Tiểu quý... Không được! Tâm Dã khó chịu giữ lấy tay cô, ngàn vạn lần không được

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị thấm xoay đầu nhìn anh, nước mắt lăn dài trên má, cô rút tay khỏi anh. Một nụ cười miễn cưỡng cô trao cho Tâm Dã, nụ cười xót xa tựa như đóa hoa héo úa bất lực trước màn đêm

- Anh đi đi..

Giọng nói ngọt ngào nhưng chua chát, Tâm Dã đau lòng kiên định nhìn cô

- Không được.. Gia Ái nghe tôi nói..nếu em quay về chắc chắn không có được sống!

Cười nhạt một cái cô nhẹ nhàng đứng dậy, Trần Khải nhìn cảnh này không hiểu sao tim hắn như thắt chặt, ở bên cạnh cô đau khổ lắm sao?

- Còn không đi? Hắn chán ghét cảnh cô cùng nam nhân khác lưu luyến nhau, cô sợ hắn không biết cô đề hèn cỡ nào ư?

Ánh mắt Gia Ái va chạm với hắn, một ánh mắt lạnh lẽo thấm bên sâu là chua xót. Đôi chân thon dài bước đi không quên để lại hắn một câu nói

- Ác ma.. Đời này kiếp này tôi vĩnh viễn hận anh!

Tâm trí hắn như hoảng hốt, nhưng rồi lại giương nụ cười vô lại

- Nếu yêu không được thì cô cứ việc hận

Hắn tức giận lập tức xoay người kéo theo cô bước nhanh vào biệt thự, được hận cứ hận, miễn làm sao cô còn trong tầm mắt của hắn, miễn làm sao cô còn ở bên cạnh hắn thì vĩnh viễn đừng tư tưởng có nam nhân khác

Tâm Dã dựa người vào xe, cười khinh bỉ chính bản thân mình

- Người mà yêu mà cũng không bảo vệ được... Vô dụng!

Hàng sương lạnh lẽo phía trong đôi mắt anh, một môi nhắm mắt Tâm Dã nhớ đến những lúc bên cô, nắm đầm trong tay càng siết chặt hơn

- Tiểu quý...tôi sẽ cứu em khỏi tên súc sinh đó!

Cầm lấy điện thoại, bấm vào một cái tên lạ, Tâm Dã nheo mắt dù có dùng đến thủ đoạn nào miễn có thể cứu được cô anh sẽ làm

- Dư Sinh....

-----+-----

Trong căn phòng tối

- Con rồi thứ hai đã chinh chiến có vẻ lần này rất được việc...

Giọng một người đàn ông vang lên, hắn ngoắt chéo chân thân nhiên dựa người vào ghế

Một người đeo mặt nạ không rõ nam nữ giương môi cười

- Thứ ta muốn chính là như vậy.. Trần gia xào xáo haaha..nhanh chóng ra lệnh trừ khử con nhỏ Gia Ái ngu ngốc kia

Tên đàn ông rút điều thuốc trong tay phả vào không khí, đem bức hình một bé gái cẩn thận lau chùi bụi

- Những gì Trần gia nợ chúng ta.. Ta sẽ lần lượt lấy máu của bọn chúng từ từ BÙ ĐÁP

- Hahahahaha Gioe nghiệt ắt nhận được nghiệt....

Giọng cười mỉa mỉa vang dội khắp căn phòng, phía bên ngoài bầu trời những đám mây đen bao phủ mọi vật...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tự sát - Tôi hận anh!

Trần Khải tràn ngập khí thế giết người kéo Gia Ái vào phòng, cổ tay đau đớn, nước mắt lưng tròng cô cắn răng chịu đựng

Đại ác ma tôi sẽ không bao giờ rơi một giọt nước mắt vì anh nữa!

Vừa bước vào phòng hắn hung hăng lôi ra chiếc công tay, siết chặt tay cô vào đầu giường

Bàn tay nổi đầy gân xanh, hắn thô bạo bóp mạnh khuôn mặt nhỏ

- Nói! Cô và tên kia đã làm những gì. Ánh mắt điều hâu hăm he cô

Nghiêng đầu, né tránh ánh mắt của hắn. Con số khiến cô khó chịu, thờ dốt nhắm nghiền mắt

- Nhìn tôi! Hắn trầm giọng lớn tiếng ra lệnh

- "..."

Không trả lời? Được Chu Gia Ái là gan cô càng ngày càng to

"Xoẹt!" hắn xé toang chiếc áo sơ mi đơn giản cô đang mặc, yết hầu lên xuống hắn đưa bàn tay vỗ mạnh vào mông cô

- Thế nào? Quen lối cũ câu dẫn đàn ông sao?

Âm thanh mĩa mai cô càng thêm gắt gao, cảm nhận được thân thể cô nóng, hắn lại hiểu nhầm sang tư tưởng khác của cô

- Tiểu Ái~ Em nói xem cơ thể câu dẫn của em... Đã cho ai thưởng thức?

Ngón tay hắn tùy ý di chuyển trên cơ thể cô, cơ thể khó chịu Gia Ái cắn môi trừng thẳng vào đôi mắt hắn

- Rất nhiều! Rất nhiều người tôi cho thưởng thức anh vừa lòng chưa!!!! Giọng cô uất hận gào thét

Đại ác ma anh vừa lòng chưa!

Nhìn khuôn mặt nổi đầy gân xanh của hắn. Hàng mi dài như cánh bướm khẽ khép lại, Trần Khải tốt nhất bây giờ anh nên giết tôi, giết chết tôi

Đúng như Gia Ái dự tính, sau khi nghe xong những lời nói kia hắn điên cuồng giận dữ. Đưa tay tức giận kéo ngăn tủ lôi ra một sợi roi da

- Tiện nhân... Tiếng "vút" lạnh lẽo ăn sâu vào da thịt cô

Ừm... Đau đớn từ thân thể đến trái tim, cô kiên cường nhìn hắn, bàn tay nhỏ gắt gao nắm chặt ga giường thều thào

- Trần Khải anh nghe cho rõ đây.. Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời Gia Ái tôi chính là yêu anh! Tên ác ma thú đội lốt người như anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ cảm nhận được yêu là gì!!!! TÔI HẬN ANH..

Tiếng lòng trong trái tim cô tất cả đều được nói ra

Ánh mắt bị thương ngập tràn nước mắt, hơi thở cô càng lúc càng yếu. Giường môi cười lạnh nhạt

"Phập" Trần Khải không kịp phản ứng, một dòng máu từ trong khoeo miệng cô lăn dài bên mép! Cô cắn lưỡi tự sát...

- Gia Ái...!!!! Hắn hoảng hốt liều mình đưa ngón tay ngăn chặn cô cắn lưỡi. Mùi máu tanh từ ngón tay hắn hòa quyện cùng máu cô xông lên khắp gian phòng

Cảm nhận được sâu thẳm tâm can cô là hận hắn, ánh mắt Trần Khải lóe lên bị thương

Chu Gia Ái ở bên tôi là một chuyện khó khăn đối với em vậy sao? Chỉ bằng chết em cũng không muốn một giây một khắc nào ở bên tôi.. Tôi đương nhiên biết em đau khổ, nhưng em có biết em đau một tôi liên đau mười! Em cùng người đàn ông khác tình tứ dưới mưa, Em cùng người đàn ông khác cười nói, em vì người đàn ông khác mà sẵn sàng lấy thân mình bảo vệ. Thậm chí em còn vì hắn mà bảo rằng yêu tôi chính là cái sai lớn nhất của em, em hận tôi! Vậy Gia Ái em có bao giờ công bằng với tôi chưa!!! Trong tim em tôi tôi tệ đến vậy sao???

Hơi thở cô dần yếu đi, nó mong manh tới mức chỉ cần một ngọn gió ngay lập tức sự sống cô liền dập tắt

- Gia Ái...em phải sống!! Là anh sai..anh sai em phải cố lên...CỐ LÊN!!!

Hắn như kẻ điên sợ hãi Gia Ái sẽ rời xa mình, cẩn thận ôm cô trong chiếc chăn. Bước chân dài loạng choạng hấp tấp, bỗng nhanh cô ra ghế xe

- Ông chủ...

- Bệnh viện....chạy nhanh đi cho tôiiiii

Giờ phút này hắn không muốn nghe, không muốn nghe bất cứ thứ gì. Phải nhanh lên... Chạy nhanh lên.. Cứu lấy tiểu Ái.. Cứu lấy tiểu Ái. Trong đầu hắn như niệm thần chú cứu lấy cô

- Nhanh lên!!! Hắn không kiên nhẫn quát chú tài xế

Có trời mới biết chú tài xế lo sợ đến mức nào, trời ơi tốc độ xe đã quá quy định hắn còn muốn nhanh như thế nào chứ

"Ting..Ting.."

Tiếng tin nhắn điện thoại reo lên, người gửi là Tàn Mai Linh. Hắn lấy Gia Ái thuận tay lướt màn hình mở tin nhắn

" Ông xã~ người ta nhớ anh, mau đến bên em được không? "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Thế thân Tiểu Ly - Sinh mệnh bị thương

Ấn nút tắt, hắn đưa tay xoa huyết thái dương. Mai Linh xin lỗi hiện tại ngoại trừ tiểu Ái anh không thể quan tâm thêm ai

Cơ thể nóng hôi hổi qua lớp vải chạm đến da hắn, cô bị sốt sao. Đưa tay kiểm tra, nóng quá! Ánh mắt thêm trắng trẻo khó đoán

Vậy mà vừa rồi bản thân lại nghĩ cô ấy ...

Mím chặt phím môi mòng, nhớ đến vết roi da vô tình trên lưng cô. Trần Khải đột nhiên có cảm giác chán ghét chính bản thân mình, sao hắn lại cư xử như một tên cầm thú đến vậy!

- Ông..ông chủ đã đến nơi. Bác tài xế thở nhẹ nhõm

Thân hình lực lưỡng hắn cẩn thận bồng nhẹ cô lên, bước chân đi nhanh đến phòng cấp cứu

- Mau khám cho cô ấy! Thanh âm bá đạo, hắn nhìn ông bác sĩ mũi to

Chinh kính nhìn người đối diện, Trần tổng tài? Khuôn mặt tái xanh, hô hấp cố lấy bình tĩnh lập tức đến xem tình trạng của Gia Ái

Nhìn sơ khuôn mặt cô, tay cầm lấy kim tiêm vừa rút thuốc trong ống vừa thắc mắc

- Cô gái này đêm qua sốt nặng, sáng nay lại trốn viện đây mà.. Thật không biết thương bản thân mình

Đêm qua sốt nặng? Người hắn như chấn động, đầu mười ngón tay tê rần. Khuôn mặt anh tuấn nhìn cô, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé,hắn khụy xuống bên giường bệnh

- Tiểu Ái... Anh sai rồi..Sao hắn có thể suy nghĩ rằng cô là loại đàn bà dễ tiện câu dẫn đàn ông được chứ

Trong lúc cô bệnh nặng hắn lại không có bên cạnh cô, ôm lấy cô chăm sóc cô, còn dịu dàng ôm ấp người con gái khác.Một người đàn ông tồi như hắn thì hắn có tư cách gì để chửi mắng cô? Có tư cách gì để được cô yêu?

Ánh mắt nội tâm nhìn bác sĩ, lo lắng hỏi tình trạng của cô

- Cô ấy bị sao?

Bác sĩ kê toa thuốc đưa y tá, lắc đầu trả lời

- Không còn gì đáng lo ngại nữa, lưỡi bị xây xước nhẹ may là ngăn cản cô ấy kịp thời nếu không e rằng.. Bây giờ chỉ cần kê thuốc hạ sốt kèm theo xử lý vết thương ngoài da là xong

Cơ mặt dần giãn nở, thở phào nhẹ nhõm. Phía bên cánh cửa hé mở, tiểu Ly đưa mắt nhìn vào bên trong

- Vào đi. Không đổi tầm nhìn, Trần Khải nhàn nhạt ra lệnh

Từ khi nhận được điện thoại thông báo cô vào bệnh viện chăm sóc Gia Ái, cô rất vui. Thường ngày ở nhà Gia Ái rất tốt với cô, thậm chí thân như chị em ruột

Trần Khải đứng dậy, bỏ một tay vào túi, một tay lau mồ hôi cho cô. Mồmỏng yêu chiều hôn nhẹ vào trán cô

- Cô ở đây chăm sóc thiếu phu nhân. Có việc gì gọi tôi

Tiêu Ly không dám ngược đầu, chỉ gật gù liên tục

- Dạ..Dạ tôi sẽ chăm sóc thiếu phu nhân chu đáo

Hắn ồm một tiếng rồi xoay lưng rời khỏi, bệnh viện bên phía Tần Mai Linh báo cô ta vừa ngã cầu thang chấn thương đầu. Hắn cần phải qua xem cô ta như thế nào

Jay được lệnh ở bên ngoài canh gác. Anh đứng ngồi rảnh rồi, đột nhiên từ xa xuất hiện một bóng dáng quen mắt. Bác sĩ khoa mắt lần trước đây mà, nhàm chán như vậy đem ông ta ra đùa một chút vậy

Jay phát tay ra hiệu chặn đường bác sĩ mũi to, đột nhiên bị chặn đường ông ta hùng hổ mắng

- Bọn lưu manh các người không được quấy nhiễu ở bệnh viện! Tránh ra... Nếu không tôi sẽ..

- Sẽ như nào? Giọng giễu cợt sau lưng ông ta vang lên

- Tôi..Tôi sẽ điện cảnh sát tổng các người đi. Vị bác sĩ tội nghiệp có kiềm nén sợ sệt

Giương môi cười, Jay đem điện thoại đã bấm sẵn số đưa sát tai lão

- Nào gọi đi... Jay nghiêng đầu khiêu khích

Vừa xoay mặt cầm lấy điện thoại, thì quỷ thần ơi. Đại tổ tông không bình thường đây mà. Không cần thể diện nữa, lão còn muốn làm ăn. Nước mắt nước mũi có bao nhiêu lão tung ra hết

- Ngài Jay.. Tôi nào có thù oán nào với ngài chứ... Ô ô... Ngài rút cuộc muốn tôi làm sao mới tha cho tôi ...

Ôi!! Đôi chân dài của anh có thể cảm nhận được nước mắt nước mũi lấm lem của lão đã thấm vào quần tây của mình. Mắt tròn trố trắng đòi anh ghét nhất là bản thù, Jay vùng vẩy chân la hét

- Buông ra... buông ra mau!!!!

- Ô..Ô .. Tôi đã trao hết tấm thân cho vợ tôi rồi..Ngài..ngài đừng bức hiếp tôi nữa ô ô

- Buông raaaaaaaaaaaa!!!! Jay dồn hết sinh khí hét muốn bay nóc bệnh viện

Lão biến thái này đang nghĩ anh thành gì vậy chứ! Sắc mặt của mấy tên vệ sĩ xung quanh vì cảnh tượng này mà ồm bụng cười như vớ được vàng

"Rầm" Tiêu Ly đẩy mạnh cánh cửa, thần sắc thập phần đáng sợ bước đến gần bọn họ

- Tiêu Ly.. Anh..

"Bốp" một cú tát thân ái in lên mặt Jay đáng thương. Tiêu Ly đánh liên tục vào ngực anh

- Đồ đề tiện ..bỉ ỏi.. Anh hại đời người ta mà còn tỏ tình với tôi..!! Đồ biến thái bệnh hoạn ..huhu...ngay cả một ông già xấu xí anh cũng không buông tha huhuhu..

Cô nhóc nhỏ nhắn ồm tay ngăn ông tay dài nắm lấy cổ áo hắn, liên tục than trời trách phận vớ phải cái tên bệnh hoạn

Sắc mặt từ đỏ ngượng ngùng đến xanh mướt, đây có phải là gậy đập lưng ông không? Cười khở sở biết vậy anh không nên chọc lão già ảo tưởng này rồi

Om chặt lấy cô, Jay cố gắng giải thích

- Tiêu Ly anh không có không có .. Anh là đàn ông chính hiệu!

Tiêu Ly ngược đầu nhìn anh, ngây thơ hỏi

- Thật không ?

- Thật vạn lần thật! Anh nghiêm túc nhìn cô

Tiểu Ly vốn là người ngây thơ dễ giận dễ hết, nhờ tâm hồn trong sáng này mà cô đã thu hút được Jay

Nhẹ nhàng dựa cái đầu nhỏ vào ngực anh tiểu Ly ngốc nghếch cười hì hì

Jay không nhịn được cười âm áp, liếc xeo tên mập mạp dưới chân, miệng ra khẩu hình "Cút!"

Bệnh viện

- Cô ấy như nào rồi? Trần Khải nhìn Mai Linh đang ngồi ngơ ngác

Bác sĩ nhìn sang cô ta rồi lại nhìn hấn, hấn giọng trả lời

- Trần tổng, cô Tần bị chấn thương đầu dẫn đến hốt hoảng tinh thần cần người quan tâm tích cực ở bên cô ấy để giảm bớt nỗi sợ

Hấn gật đầu cho bác sĩ lui, bước đến Tần Mai Linh

- Sao lại té cầu thang? Hấn chau mày nhìn cô ta

Tần Mai Linh rung rung nước mắt ôm lấy hấn, òa khóc nức nở

- Khải..sao anh lại bỏ em đi..huhu.. Em ở lại một mình rất sợ..rất sợ huhuhu

Hấn nhói lên cơn đau lòng, mặc cho cô ta ôm

- Anh ở đây..không sao không sao rồi.. Âm thanh trầm ấm dỗ dành Mai Linh

Ngồi cạnh trấn an cô ta, nhắm mắt hấn lại nhìn thấy hình bóng của Gia Ái. Trong lòng hấn không hiểu sao lại khó chịu như sắp có chuyện gì xảy ra. Gia Ái em bây giờ có ổn không?

Phòng bệnh Gia Ái

Tiểu Ly chăm chú gọt trái cây, lâu lâu lại nhìn qua Gia Ái. Gia Ái sao chị lại phải chịu khổ như vậy? Vừa rồi tiểu Ly nghe lén cuộc nói chuyện của bọn vệ sĩ, thì ra Trần Khải không phải vì đi công việc mà là đi qua chốc Tần Mai Linh

Haizz.. Cuối cùng Trần Tổng đối với chị là như thế nào đây Gia Ái

"Um" lên một tiếng, ánh mắt mệt mỏi khẽ mở. Mờ ảo nhìn xung quanh căn phòng, đôi môi khô khốc gọi tiểu Ly

- Nước..Nước ..

Tiểu Ly nhìn thấy cô tỉnh liền vui mừng rót nước đến, giọng như chú chim nhỏ mừng rỡ đút nước cho cô

- Nước đây.. Chị Gia Ái nào uống đi..

Uống xong tiểu Ly vừa xoay lưng cất chiếc tách, phía sau lưng tiểu Ái liền mạnh bạo rút cây kim trong tay ra

- Gia Ái.. Chị làm sao.. Tiểu Ly hoảng hốt bước nhanh đến cô

Trong đầu Gia Ái đau nhức, nhưng nghĩ đến vết thương sau lưng cùng những lời nhục mạ của hấn.. Quyết tâm rời khỏi đây càng lớn

Nắm chặt lấy tay tiểu Ly cô yếu ớt van xin

- Tiểu Ly.. Em làm ơn giúp chị được không? Chị không muốn hức.. Chị không muốn bị tên ác mạt đó hành hạ

Gia Ái hốt mắt đỏ ngầu, khuôn mặt đầy sợ hãi tha thiết cầu xin tiểu Ly. Tiểu Ly là phụ nữ đương nhiên hiểu cô đau lòng đến mức nào, nuốt nước bọt nhìn cô thấp giọng hỏi

- Chị muốn em giúp như thế nào?

Phía bên ngoài hành lang

- Thiếu phu nhân cô mau đứng lại...!!!! Bọn vệ sĩ đuổi theo đằng sau cô gái mặc đồ bệnh nhân

Hộc hộc... Tiểu Ly chạy bán sống bán chết hi vọng Gia Ái có thể nhanh chóng rời khỏi đây

Gia Ái em hi vọng sau khi rời khỏi chị sẽ hạnh phúc..

Chạy một lúc lâu đột nhiên tiểu Ly không còn nghe tiếng đuổi bắt của bọn vệ sĩ. Đứng lại xoay người nhìn phía sau

- Không có ai?? Rõ ràng là đang đuổi theo tại sao lại không thấy nữa

Tiểu Ly cứ ngây ngốc nhòm ngó xung quanh, không hề phát hiện một tên áo đen đang bước gần đến cô

- CHẾT ĐI.. Âm thanh ma quỷ vang lên phía sau tiểu Ly

Bóng hình nhỏ bé đau đớn khụy xuống nền lạnh, nước mắt lăn dài

- Jay..Cứ..u.e...m

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đừng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gia Ái đã chết? (1)

Đột nhiên bệnh viện vang lên chuông báo động, phía bên chiếc loa vang vọng

- Cảnh báo..cảnh báo.. Hiện tại bệnh viện xuất hiện những cái xác bị giết dã man ở lầu 19 dãy B bệnh viện. Mọi người vui lòng đóng các cửa phòng bảo vệ an toàn

Chuyện gì vậy? Lầu 19 dãy B? Jay trấn động, đó là phòng của Tiểu Ly và phu nhân

Tim anh như cháy lên ngọn lửa lo lắng dữ dội

- Tránh ra!!!

Một đám đông pháp y khám nghiệm hiện trường, ai lại ra tay tàn độc như vậy?! Cổ và mặt nạn nhân đều bị rạch đến không nhận ra hình dáng

Jay chạy hết sức đến đám đông trước mặt, nút áo ở cổ cũng bung ra. Nét mặt lo lắng mồ hôi nhễ nhại, anh hi vọng rằng bọn họ sẽ không sao

Chen chúc qua, khuôn mặt cứng đờ đây là bọn vệ sĩ canh phòng? Khóe mắt anh lóe lên vết đỏ, tức tốc chạy vào phòng. Đảo mắt nhìn xung quanh cố gắng tìm kiếm bóng dáng nhỏ nhắn của cô cùng Gia Ái

Nhưng...Họ đều không có ở đây

Bên ngoài cách Jay tầm 100m một động nói vang dội

- Mọi người! Ở đây còn một cái xác..

Nắm đám cuộn chặt hơn, không phải tiểu Ly không phải tiểu Ly.. Anh mím chặt phim môi xoay người chạy đến cái xác kia

Một vết máu chảy dài trên hành lang, Jay nặng nề nhấc từng bước chân đến cái xác mặc bộ đồ bệnh nhân. Khuôn mặt nạn nhân đã bị hủy hoại, mái tóc dài xòa dài trên vũng máu tanh

- Thiếu..Thiếu..phu nhân..

Bộ đồ này chính là bộ đồ đặc quyền chỉ có Gia Ái mặc, tuy không nhìn rõ khuôn mặt kia nhưng trong lòng Jay đã đoán chắc người kia chính là...

Thật tàn nhẫn! Đôi tay run rẩy anh cố trấn tĩnh lại ra chiếc điện thoại

Trần Tổng mau bắt máy đi.. Đại não Jay căng thẳng hết sức, nếu hắn biết Gia Ái đã chết thì..

- Thuê bao quý khách không liên lạc được..

Sao lại không nhắc máy? Ánh mắt trùng xuống Jay nghiêng chặt răng

- Tiểu Ly vẫn còn chưa tìm thấy.. Xem ra mình phải tự điều tra

Jay hít thở khó khăn, mùi máu nồng loang tỏa khắp không khí. Khiến người ta thật muốn ói

Quay lưng bước đến pháp y, ánh mắt muôn trùng phức tạp. Jay hấp tấp lay người vị pháp y

- Ngoài..Ngoài..cái xác kia còn ai nữa không?!!!

Pháp y vội vàng ghi chép kết quả khám nghiệm, hoảng hốt một chút lắc đầu trả lời

- Không còn

Vậy tiểu Ly đang ở đâu chứ? Nắm chặt lấy sợi dây chuyền tiểu Ly tặng. Đầu óc anh trống rỗng, bắt lực trượt lưng vào tường

Phải nhanh chóng đưa xác thiếu phu nhân về Trần gia.. Còn có.. Còn có.. Đi cứu lấy tiểu Ly!

Trần Khải... Ngài mau trở về.. Người ngài yêu đã chết rồi!

Hoa viên bệnh viện

- Khải nhìn này em đẹp không? Tần Mai Linh khuôn mặt tươi cười cài hoa hồng lên tóc

Trần Khải phả hơi thuốc vào không khí, biếng nhác giương môi cười

- Đẹp. Đạo gần đây hần không về chỗ Gia Ái rồi, phải nhanh chóng xử lý việc của Mai Linh rồi trở lại bệnh viện

Tần Mai Linh thu hồi nụ cười, đôi chân thon dài bước đến gần hần. Ma mị di chuyển ngón tay lên xuống cơ bụng hần

- Khải... Bao giờ..anh cưới em? Âm thanh nỉ non bên tai hần

Đẩy người Tần Mai Linh ra một chút, Trần Khải khó chịu xoay mặt. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về trời xanh

- Tần Mai Linh em nên biết anh đã có v..

- Em không nghe...em không nghe!!! Tần Mai Linh bịt chặt lấy tai la hét âm ỉ

Nhìn thấy cô ta kích động, hần thở dài một cái có lẽ chưa phải lúc để nói cho Mai Linh biết quan hệ giữa hần với cô

Đáng vẻ đáng thương Tần Mai Linh chui rút vào vòm ngực hần

- Đừng rời xa em..

Bắt lực trước cô ta, hần mệt mỏi mặc kệ để Tần Mai Linh ôm. Đạo gần đây không thu xếp việc ở công ty không biết Jay có thu xếp ổn thỏa không

Đưa tay vào túi lấy chiếc điện thoại, hần chau mày nhìn xung quanh

Điện thoại đâu? Nhẹ nhàng diu Tần Mai Linh lên giường bệnh. Hần đảo mắt qua lại, nhìn thấy rồi!

Bước chân dài đến gần điện thoại mình, cầm chiếc điện thoại lạnh tanh lâu ngày đã không đụng. Sao lại tắt nguồn? Hần khó hiểu liếc mắt nhìn Tần Mai Linh

Cô ta cũng nhìn chiếc điện thoại rồi nhìn hần, cười e thẹn lè lưỡi

- Hi Hi.. Em chỉ không muốn người khác làm phiền chúng ta

Thật hết cách với cô ta, khởi động lại điện thoại, tiếng "ting" liên hồi vang lên màng hình hần

300 cuộc điện thoại của Jay? Bên Gia Ái có chuyện gì sao? Đồng tử co rút, hần ấn gọi lại Jay

- Trần Tổng...sao bây giờ ngài mới nghe máy!??? Giọng Jay khẩn cấp, hơi thở dồn dập hỏi hần

Chau mày, âm thanh lãnh đạm hần trả lời

- Xây ra chuyện gì?

Bên đầu giường Jay ngừng một chút, giọng nói bi thương anh nói vồn vện năm chữ

- Thiếu phu nhân...Chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Gia Ái đã chết (2)

- Thiếu phu nhân...Chết rồi!

Khuôn mặt hần bỗng chút cũng đờ, máu trong tim chạy gấp rút

Cổ họng khô khan, cổ định hình hần mở miệng

- Ai..Ai Chết? Tốt nhất là vừa rồi hần nghe nhầm nếu không..

Thanh âm của Jay cũng không quá nhiều cảm xúc, nếu hần không phải là Trần Khải mà là một tên ăn chơi ngoài đường thì ngay lúc này... Chỉ ít là lúc này, anh muốn đánh hần, đánh thật mạnh. Tại sao? Tại sao rõ ràng là đã có vợ, lại còn ở lại bên ngoài với người phụ nữ khác?

Ngay cả người mình yêu còn không bảo vệ được, thì nói gì đến tình yêu!?

- Nói!!!!!! Phía bên kia im lặng, khiến tim hần như hóa đá. Tức giận gầm lên

- Đúng vậy! Ngài nghe không sai! Thiếu phu nhân Gia Ái... Đã chết rồi! Ngài có biết cô ấy bị giết như thế nào không?

Jay cố nén nước mắt thương tâm khi nhìn về hướng quan tài kia

- Cô ấy bị người ta giết. Rạch mặt, cổ gần như lìa khỏi thân ngoài ra... Cô ấy còn bị cưỡng bức trước khi chết...

Hần không muốn nghe Jay nói thêm lời nào, giận dữ gầm lớn.

- Không đúng!! Gia Ái không chết!! Cậu cầm miệng lại ngay cho tôi!! Gân xanh hần trên trán, hốc mắt đỏ ngầu. Gia Ái không...không thể nào...

Chính Jay cũng không tin đây là sự thật, thiếu phu nhân từ trước đến giờ chưa đất tội ai tại sao lại bị tên sát nhân xuống tay không thương tiếc như vậy được. Khi nghe kết quả khám nghiệm tử thi, cả thân thể to lớn của Jay như rừng mình lạnh sống lưng trước sự dã man của tên sát nhân

Phía đầu giường bây giờ tràn ngập âm thanh tức giận của hần, bàn tay mạnh mẽ đâm vào tường. Ánh mắt như muốn hủy diệt cả thế giới khiến Tần Mai Linh ngay bên cạnh phải rung sợ

- Tôi kêu các người canh gác... Các đã làm những gì?!!

- Các thuộc hạ canh gác đều bị giết chết. Một mồi, đầu tóc rối ren Jay đưa ánh mắt nhìn tang sự đang tổ chức

- Vậy còn cậu sao lại sống? Tại sao? Tại sao ngay cả một người phụ nữ yếu ớt cậu cũng không ở đó bảo vệ? Tôi nuôi cậu rồi cuộc có ích lợi gì??? Nói!!!!!!

Lại là tiếng trách móc, Jay nhắm đôi mắt điều hâu. Bóp chặt điện thoại

- Người phụ nữ yếu ớt kia chính là vợ à? Tại sao ngài không bảo vệ? Tại sao... Chẳng lẽ vì Gia Ái không phải là người ngài yêu chăng?

Lãnh điệu bình tĩnh nhưng từng câu nói của Jay như găm vào tim hần. Vợ à? Người hần yêu? Là ai sao?

Hần cười lên một tiếng mỉa mai, rốt cuộc là ai? Hần cũng không biết. Gia Ái hay Mai Linh? Điều này quá mong lung

Hần chỉ biết gần cô hần cảm thấy rất vui, xa cô lại nhớ, ghét cô đi với cái tên chết tiệt Tâm Dã, ghét cô bảo vệ tên đó... Đặc biệt khi nghe cô hận hần, tâm can hần rất đau. Tại sao những cảm giác này lại như tình yêu đầu vậy chứ?

Hần như kẻ điên dại, gấp rút chạy ra ngoài cửa

- Gia Ái... Em không được quyền chết!

Hơi thở gấp gáp, trong miệng liên tục lẩm nhẩm đây không phải là mệnh lệnh mà chính là lời van xin của một kẻ ngao mạn chưa từng nói tiếng yêu cô

Tần Mai Linh vốn muốn ôm hấn giữ lại, nhưng ánh mắt lạnh băng không hề chứa cô ta trông đầy khiến Mai Linh sợ hãi lùi về sau. Ánh mắt kia là gì? Hấn yêu con tiện nhân kia đến vậy sao? Đến nỗi cả thế giới này không hề hiện diện trong mắt hấn, chỉ có Gia Ái mới là hào quang trong ánh mắt quý dử của hấn?

Tác giả: Một ngày 9-11 tiết học, về một là đến 23h thì viết truyện cho các bạn đọc giả sợ các bạn quên mất truyện Au< ầy~ chap hơi ngắn chủ nhật lại bù cho các bạn

- Gia Ái chết rồi? Yp~

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không phải cô ấy

Ngôi biệt thự Trần Gia từ trên xuống dưới một màu trắng đen tang thương. Bà nội từ ngoài cửa run rẩy bước vào nhà, đôi mắt đỏ hoe già yếu. Bà vừa tức giận vừa đau thương lấy tay khỏi bác Quân gia, chậm chạp bước đến cỗ quan tài

Ngón tay nhăn nheo không dám tin vào sự thật của bà lướt đường nét khung ảnh cô, trong khung ảnh khuôn mặt cô đang cười, cười rất hạnh phúc

Đột nhiên bà nội quỳ xuống, nước mắt lăn dài

- Ái. Tiểu Ái của nội. Tất cả là tại bà, tại bà nên con mới sống trong cuộc sống khổ đau như ngày hôm nay. Trần gia bất hạnh. Trần gia bất hạnh mà... khụ khụ.

Sức khỏe bà vừa nghe tin cô đã mất suy nhược càng thêm suy nhược

Quân gia lập tức chạy đến đỡ lão phu nhân, mắt của ông cũng đầm lệ

- Lão Phu nhân.. Bà nên giữ sức khỏe nếu thiếu phu nhân nhìn thấy chắc chắn...sẽ không. Yên lòng chín suối

- Đẹp hết cho tôi! Ngủ điểu tức giận, Trần Khải quần áo sốc xéch khí thế lãnh đạm giết người bước vào

Vừa nhìn thấy hấn, bà nội đã tức giận ôm lấy tim tay run run chỉ vào mặt hấn

- Thằng bất hiếu mày đến đây làm gì.. Há? Mày hại tiểu Ái còn chưa đủ sao còn đến phá tang l.

Bà nội quá kích động, nói giữa chừng thì ngất đi. Khuôn mặt Trần Khải sợ sệt chạy đến đỡ lấy bà

- Bà nội..bà nội

Bác Trương hoảng hốt hấp tấp chạy đi gọi bác sĩ

Cả căn biệt thự toáng loạn lên, Trần Khải nắm chặt tay bà, ánh mắt điều hâu quét tất cả người làm, môi mông gặm lên giận dữ

- Câm miệng!

Sức uy phong của hấn quá lớn, người trên kẻ dưới đều thoáng chốc im bật. Một môi hấn xoa mi tâm, mở miệng

- Vào đây

Phía bên ngoài một ông lão bà lão run rẩy ôm lấy nhau bước vào

- Vào xem phải không. Giọng chất chứa kì vọng hấn đưa mắt về phía quan tài

Gật đầu lia lịa hai người bọn họ nhanh chóng bước đến quan tài, bốn tên vệ sĩ được lệnh mở nắp.

- Á...!! Khuôn mặt bị hủy hoại của cái xác khiến bà lão hoảng sợ vin chặt lấy bà vai ông lão

Ông lão sắc mặt trắng bệch không kém, lấy một hơi can đảm kéo áo trên vai cái xác xuống

Phía bả vai có một cái bớt tím, nước mắt từ khóe mi nhấn lặn dài. Ông bà lão khóc ngất ôm nhau

- Con ơi...huhu.. Sao con lại bỏ cha mẹ... Sao con lại để người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh vậy chứ hả..con ơi

Từ lúc bọn họ qua xác nhận đến bây giờ, ánh mắt Trần Khải luôn theo dõi bọn họ. Hẳn sợ đó không phải là con gái bọn họ mà là...thì hẳn thật sự cũng chết tâm như bọn họ. Thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc bác sĩ cũng đến hẳn nhẹ nhàng giao bà cho bác sĩ, đem trong túi ra một tờ chỉ phiếu lớn

- Gửi bọn họ mai táng con mình cho đàng hoàng, số tiền còn lại giúp họ an sống tuổi già phần sau

Tên vệ sĩ cúi đầu hiểu ý cầm chỉ phiếu chạy đến chỗ bọn họ. Đôi mắt mệt mỏi Trần Khải nhìn theo bà nội trên lầu, dựa vào vách tường đem điều thuốc đặt vào miệng. Phả một hơi khói trắng vào không khí, hẳn lê bước chân đến ánh thờ cô, tháo chiếc khung cầm lấy tấm ảnh nhẹ nhàng nâng niu hôn vào nụ cười cô

- Em đang ở đâu, vợ của anh...

Căn phòng tối, tiếng nước róc rách chảy trong chiếc thùng

Một cô gái khuôn mặt không dương khí giữa đầu khỏi mặt nước, cắn răng chịu đựng thùng nước lạnh băng đang bao quay mình

Đã hai ngày kể từ ngày cô bị bắt, tên áo đen che mặt kia bỏ đói cô không cho ăn uống, không những vậy còn quỳ quyết mỗi một ngày xả từng ca từng ca nước đá vào nơi giam giữ cô

Tiểu Ly cắn môi buộc mình phải tỉnh, nhắm chặt mắt mong chờ người đó đến

Phía bên trong màn đêm, một giọng nói âm tri đến mức phát sợ vang lên

- Thiếu phu nhân.. Chịu không nổi nữa rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Vòng xoáy âm mưu (1)

Phía trong màn đêm, một người đàn ông lịch lãm nhả bước đến trước mặt tiểu Ly

Nâng chiếc cằm lên cao, ngón tay thô ráp vuốt ve da mặt mịn của cô

- Thiếu..à không tiểu Ái nhỉ? Âm thanh giễu cợt thấp phần vang lên

Tiểu Ly khựng người 1s rồi chợt nhận ra, tên này bắt nhầm người sao? Đột nhiên trong lòng cô thờ phào nhẹ nhõm, may mắn người hẳn bắt là cô nếu hẳn ta bắt được Gia Ái không biết chuyện đáng sợ gì sẽ xảy ra

Búng tay nhẹ, một tấm màn đen rơi xuống hiện ra chiếc màn hình tinh xảo. Tùy tiện hắn ấn nút start

" Thiếu Phu Nhân Trần Gia Chu Gia Ái chết thảm"

" Trần Thiếu có người tình mặc cho vợ sống chết?"

" Lọ lem bất hạnh, yêu một người không yêu mình"

...

Vô số tin tức được phát hàng loạt trước mắt cô, khóe mi Tiểu Ly run lên một hồi. Khó hiểu thẳng trầm liếc nhìn hắn

Chẳng phải vừa rồi hắn gọi mình là thiếu phu nhân sao? Sao bây giờ lại đưa tin tức thiếu phu nhân đã chết cho mình xem? Vậy.. Người nằm trong quan tài kia là ai...hắn rốt cuộc muốn gì?

Dư Sinh nhìn bộ dạng ngu ngốc của tiểu Ly cười khinh bỉ một cái thâm sâu

- Còn tưởng hắn chọn người phụ nữ như thế nào.. Hóa ra là đàn độn

- Anh.... Tiểu Ly tức giận trừng hấn

- Sao? Hấn vừa đưa tay tháo nút chặn nước trong bể vừa nhảm chán hỏi lại cô

Không. Không được trước hết phải nhịn!

Xoay mặt không trả lời, tiểu Ly mím chặt môi lòng cháy bỏng khát khao nghe tiếng Jay đến cứu mình

Nước giam xung quanh cô dần trút hết, hấn tháo còng tay, cổ tay cô vừa tự do định chạy thì một mảng đen trước mắt ụp đến

Thân thể nhỏ ướt sũng ngã xuống, Cẩn Dư Sinh cũng không có ý đỡ cô. Chỉ tùy tiện đưa tay kiểm tra nhịp thở của cô rồi móc trong túi ra chiếc điện thoại

- Tâm Thiếu... Đã đến hẹn xin mời..

Trần Gia

Trần Khải gián mắt vào máy tính, dáng vẻ suy tư khó đoán. Ngón tay click vài nháp chuột, chau mày nhìn đoạn camera

Đoạn camera đối diện phòng tiểu Ái, sau lúc một người mặc trang phục của Gia Ái chạy đi tầm 2 phút. Một cô gái đầm xanh nhẹ, ngụy trang kín đáo liền chạy về hướng ngược lại

Ấn nút dừng, Trần Khải xét nét nhìn đặc điểm của cô gái váy xanh kia

- Tiểu Ái!

Không sai đó chính là tiểu Ái, còn trang phục cô mặc chính là của tiểu Ly! Jay phía sau hấn cũng kích động, Gia Ái mặc đồ tiểu Ly vậy tiểu Ly chẳng lẽ...

Nắm chặt những khớp tay, Jay nhìn trừng trừng vào camera

- Tiểu Ái vẫn an toàn. Hấn thở ra một hơi nhẹ nhõm dựa lưng vào ghế

"" Rằm""

Jay chạy thật nhanh ra khỏi cửa, Trần Khải chau mày liếc nhìn theo hướng anh

- Cậu ta làm sao? Giọng nói lãnh đạm hấn hỏi thuộc hạ kế bên

- Dạ được biết song song thiếu phu nhân mất tích thì tiểu Ly cũng mất tích theo. Ngài Jay ngày đêm điên cuồng tìm kiếm cô ấy

" ừm " một tiếng, hấn xoa mi tâm tùy ý mở miệng

- Về biệt thự

Biệt Thự Trần Gia

Bộ dạng nhếch nhác hấn một môi quăng chiếc áo lên ghế, bước thẳng lên căn phòng của hấn và cô

Cửa phòng mở?

Gia Ái về sao, nghĩ đến đây hấn liền vui vẻ chạy vào phòng

- Gia....

- Khải..anh về rồi

Tần Mai Linh không mặc áo lót thấp thoáng phía bên trong lớp vải mỏng bờ ngực đầy đặn. Xoẹt lên tia khó chịu, hấn bực dọc tựa người đôi mắt hẹp dài hỏi cô ta

- Sao em ở đây?

Hương nước hoa nồng khó chịu, cô ta lấn người đến hấn phụng phịu

- Em không ở đây... Còn ở đâu?

Đầy nhẹ cô ta sang một bên, hấn nhàm chán mở miệng

- Mai Linh em cũng biết rồi đó.. Vợ anh là Chu Gia Ái. Đây là phòng của bọn anh

- Không!!!! Em mới là vợ anh.. Anh yêu em mà... Anh thương em mà không..không..phải sao

Cô ta một phe bản loạn dáng vẻ bị thương nhìn hấn, Mai Linh cứ nghĩ nhìn thấy bộ dạng này của cô ta hấn làm sao không động lòng nhưng tâm tình của Trần Khải hoàn toàn đi ngược lại

- Người đầu đưa Tàn tiểu thư đến phòng dành cho khách

Tàn Mai Linh trợn mắt không tin vào sự thật, nín lấy áo hấn nước mắt rung rung

- Khải.. Đừng mà

Hấn như khối băng lớn không nhìn cô ta lấy một cái, đi thẳng vào phòng tắm

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta như bị dội nước lạnh xanh mét đứng như trời trồng tại chỗ

- Mời cô đi theo chúng tôi. Hai người hầu kính lễ đưng phải tay cô ta

- Dơ bẩn..đừng chạm vào tôi!Cô ta tức giận hất tay khiến cô gái người ngã mạnh vào tường

-----"___-----"-----

Tác giả: Gia Ái đang ở đâu ta?

Gia Ái: Ở chỗ của người đàn ông tôi yêu quý nhất!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vòng Xoáy âm mưu (2)

Tại ngôi nhà nhỏ

- Chị nhanh đến đây ăn chút canh sâm bồi bổ cơ thể. Chu Giang dịu dàng bước đến cô

Gia Ái thần sắc hồng hào, nhân nhả chăm sóc cây cảnh trước nhà. Căn nhà màu xanh nhạt, tuy nhỏ nhưng được trang trí tao nhã. Phía trước nhà trồng một vườn cây nhỏ, biết Gia Ái thích động vật Chu Giang liền nuôi hai bé cún nhỏ, một bé cún con màu bông đặt là tiểu bạch, còn bé cún màu đen là tiểu hắc

- Được chị tới ngay!!

Cô mặc chiếc váy hoa vui vẻ chạy đến bàn ăn. Ngày đó cô chạy trốn khỏi bệnh viện, trên đường bỏ trốn không ngờ lại trùng hợp gặp Chu Giang. Chu Giang lúc này đã khỏe mạnh, đã trở thành một cậu thiếu niên hảo hảo soái ca

Cười nhẹ, Chu Giang đặt bát canh lên bàn,thật là lúc nào chị cũng vui vẻ như vậy thì tốt rồi

Tuy từ ngày cô về đến nay, ngày nào cũng vui vẻ cười nói nhưng cậu biết đến đêm Gia Ái lại lặng lẽ khóc đến ướt cả gối. Nhìn vào đôi mắt sưng húp sáng hôm sau của cô, cậu có hỏi tại sao nhưng cô lại né tránh không trả lời.

Bước đến chiếc ghế đối diện cô, Chu Giang nghiêm túc chống cằm nhìn chăm chăm Gia Ái

- Những ngày mắt tích chị đã ở đâu?

A! Một tiếng, Gia Ái không ngừng đầu lúng túng không biết trả lời làm sao. Chu Giang nắm chặt tay, mím môi có điều gì đó bất thường trong ánh mắt cậu

Giấu cậu sao?

Đôi mi dài trùng xuống, Chu Giang cũng không muốn chấp vắn tiếp. Đưa bàn tay to lớn chừng chạc nắm lấy tay cô, kiên định nói tiếp

- Chị hai, sau này em sẽ bảo vệ chị thật tốt!

Nghe câu này của cậu, Gia Á bỗng nhiên cảm động bỏ muống xuống ngược mặt nhìn cậu nghiêng đầu cười tươi, khóe mi còn đọng một chút nước

- Chu Giang, cảm ơn em!

Nụ cười của cô ngoài nét vui tươi nhưng Chu Giang lại nhạy bén cảm nhận được phận gì đó đắng cay bên trong hốc mắt đỏ của người chị nhỏ

-----+-----+-----

Tòa nhà lớn

Không khí bên trong căn phòng to lớn, tràn ngập mùi thuốc súng. Một giọng lạnh ngắt phá tan không khí ảm đạm đáng sợ kia

- Dư Sinh cậu đừng quá đáng! Tâm Dã tức giận nhìn thẳng người đối diện

Phía bên này Dư Sinh nhàn nhả rút điều thuốc phả vài không khí, dáng vẻ nguy hiểm híp mắt giọng nhàn nhạt trả lời anh

- Dù gì cũng là người phụ nữ của Trần Khải, cậu nên biết tôi bắt cô ta là đã đắc tội đến hần. Dừng một chút nhìn sắc mặt Tâm Dã, hần lại tiếp tục lạnh giọng đi vài phần - Một là cậu từ bỏ hạng mục Châu Âu trị giá hàng tỉ, hai là mạng sống của cô gái kia... Nào chọn đi..

Mím chặt phím môi, nếu anh chọn cô công ty sẽ tổn thất lớn. Nếu chọn hạng mục thì Gia Á sẽ...

- Mạng sống.. Giọng anh bắt đầu dĩ trả lời tên Dư Sinh

- Được! Không hổ là Tâm Thiếu... Rất "sáng suốt"!

Vỗ tay giễu cợt vài cái, Dư Sinh cho lệnh đem người vào

"A!"

- Tiểu Quỷ... Vui mừng đứng dậy chào đón Gia Á nhưng khuôn mặt anh lại cứng đờ khi nhìn vào khuôn mặt cô gái lạ kia

Đôi mắt sắc bén anh tức giận gầm hời hần

- Gia Á đâu!

Chau mày khó hiểu nhìn Tiểu Ly rồi lại nhìn Tâm Dã, Dư Sinh chỉ ngón trỏ vào đầu giọng phóng đảng

- Chẳng phải đang đứng trước mặt cậu sao? Đầu óc cậu có phải có vấn đề rồi không Tâm Thiếu haha...

- KHÔNG PHẢI CÔ ẤY! Anh điên tiết đập mạnh vào chiếc bàn kính

Gia Á hình dáng cho dù hóa thành tro anh cũng nhận ra!

Khóe môi đang nhợt nhả đột nhiên cứng ngắt, hai hàm răng nghiến chặt nhau hần không tin chỉ có giao dịch nhỏ nhoi vậy mà hần cũng không làm được. Giọng khó tin hỏi lại Tâm Dã

- Vậy cô ta...

- Hoàn toàn không phải Gia Á.. Chết tiệt! Cậu đang giỡn mặt với ai!?? Hả?!!!!

Tên Dư Sinh này chẳng qua chỉ là một tập đoàn mới phát triển nhờ thủ đoạn giao dịch mà đối phương không làm được. Nếu so với anh hoàn toàn không là cây đinh gì. Nếu không do tai mắt của Trần Khải khắp nơi chỉ cần mỗi công ty, tập đoàn nào đó rục rịch làm phản hần sẽ bị hần ngay lập tức thủ tiêu thì Tâm Dã đã không cần nhờ cái tên chưa ném mùi đời này

Bao nhiêu đáng về bắt thóp anh vừa rồi đều tan biến, Dư Sinh lúc này nhìn vào đôi mắt chết chóc kia liền run rẩy đến rút điều thuốc trên tay

Vừa rồi còn muốn đạt hạng mục của anh, cái tên chết tiệt này kiếp này xem như ăn phải phân rồi!

- Đem tất cả đám người này đến hoang đảo chơi với khi cho tôi!

- Tâm Thiếu đừng mà....Tôi..Tôi xin lỗi...tôi...sẽ bồi.. Bồi thường.

- Cút!

Bồi thường sao? Dù cả lấy mạng chó hần cũng không đủ một Gia Ái của anh

Hòn đảo khi kia chính là nơi lãnh địa của Tâm gia, chỉ cần bất cứ kẻ thù nào dám đặt tội với Tâm Gia đều bị đem đến hòn đảo đó... Hành hạ!

- A..!!!! Đừng làm ơn tha cho chúng tôi....Tâm Thiếu tha.....

Phiền não mặc kệ tiếng la hét van xin của bọn chúng, Tâm Dã tâm trạng hần học ngồi xuống ghế, phía bên vệ sĩ liền báo cáo

- Thiếu gia vậy còn cô gái này..

Đôi môi mỏng lưỡi nhác bắt cần trả lời

- Quảng đến bệnh viện xem như làm từ thiện..

Làm từ thiện sao? Tên vệ sĩ khó hiểu gật gù đem tiểu Ly đang bất tỉnh ta ngoài

Trong căn phòng trống trải lúc này chỉ còn Tâm Dã, anh đem một cái vỏ băng cá nhân từ trong túi ra trước mắt. Đây chính là cái vỏ của miếng băng cá nhân lần trước cô bị thương, chẳng hiểu sao anh lại muốn giữ nó

Trong lòng anh lại nổi lên niềm thương nhớ cô

- Tiểu Quý... Con tìm tôi nhớ em quá...

---+-----+-----

Ngày hôm nay Jay đã tìm mọi góc ngách của từ hắc đạo đến bạch đạo, chỉ mong tìm thấy tiểu Ly nhưng nơi nào cũng không có bóng dáng của cô

Mặt trời đã sắp lặn, Jay mệt mỏi dừng xe gần bờ biển. Lặng lẽ hạ kính, ánh mắt cô đơn anh nhìn về phía biển đang dập dờn sóng lẫn tăn, đám chim đang từng cặp từng cặp bay về tổ, gió biển nhẹ nhàng bay xuyên tóc anh

Cảnh vật hữu tình, chim còn có cặp, biển còn có cát, gió còn có trời, nhưng anh lại không có em bên cạnh tiểu ngọc ngách

Tiếng chuông điện thoại rung lên phá vỡ không khí yên tĩnh

Chau mày nhìn màn hình, Jay nhác máy

- Thật sao?!

Tác giả: Ngày nghỉ bù lại cho các bạn đây!!:3

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Siêu thị này là của chúng ta!

Biệt Thự Trần Gia

Trần Khải ma mị bước ra từ phòng tắm, tùy tiện quần chiếc khăn ngang lưng. Chân vừa đặt khỏi cửa phòng tắm bên tai liền nghe thấy giọng cô

- Đồ biến thái sao anh lại không mặc đồ mà bước ra vậy chứ!!!

Bóng dáng cô ngượng ngừng che mặt la mắng hần

Liếc nhìn hướng tay cô chỉ, người kia là hần?

- Bào bối rõ ràng là còn khăn sao lại nói anh không mặc đồ... Giọng nói quý quyết hần bước về phía Gia Ái

- Aaaaaa!!!! Biến thái mau cút đi....anh cút đi ra sofa cho emmm!!!

- Gia Ái... Hần chạy thật nhanh khỏi phòng tắm vươn tay ôm chặt lấy cô

Hư không!

Cô biến mất rồi...

Cười khổ, Gia Ái làm sao lại xuất hiện trước mặt hần, cô muốn tránh xa hần còn không được nữa là...

Lắc đầu mạnh, hần chau mày xoa mi tâm quay về hiện thực. Con người dài hẹp khó đoán đảo quanh, thanh cao khoác bộ đồ ngủ. Đôi chân dài rào bước đến chiếc ghế, lại là bàn làm việc

Mục tìm kiếm của hần đầy rẫy tên cô

"Ting "

Mail của Jay gửi đến?

Click mở mail, nội dung cụ thể là anh đã tìm được tiểu Ly và xin phép nghỉ phép một tháng để chăm sóc cho cô ấy. Cuối mail anh còn thuật lại một câu nói của tiểu Ly: "Thiếu phu nhân muốn trở về gia đình của cô ấy"

Gia đình sao? Hần trầm ngâm đôi chút

Gia Ái còn gia đình nào để về?

Đột nhiên đôi đồng tử hần thu hẹp lại, khóe môi mỏng tạo nên một nụ cười bí hiểm

Bệnh viện

Phía ngoài khung kính đám y tá đang la hét chỉ về phía Jay. Đột nhiên bệnh viện lại có một đại mỹ nam lại còn ân cần chăm sóc cô gái tốt số kia nữa chứ!

Thật là của hiếm vật lạ mà..

Phía trên giường bệnh tiểu gia hỏa nào đó phụng phịu

- Anh...

- hửm? Giọng nhẹ nhàng Jay đáp

- Ôn quá! Mắt nhắm mắt hé cô không hài lòng liếc nhìn đám đông bên ngoài

Môi mỏng giương nụ cười tà mị, Jay đặt máy tính xuống bàn. Thân thể to lớn xê dịch đến cô, bàn tay to giữ nhẹ cổ cô, ầm áp đặt nụ hôn lên đôi môi đang phụng phịu của tiểu gia hỏa kia

- Aaaa!!!

Đám y tá bị một màn này làm cho tim tan vỡ rắc rắc

Đại soái ca anh nở lòng nào!!!

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của tiểu Ly, Jay đột nhiên rời môi mỏng khỏi cô xoay người nhìn về đám y tá đang tròn xoe mắt

Hít một ngụm khí..Jay lớn tiếng

- NHÌN CÁI GÌ MÀ NHÌN KHÔNG THẤY VỢ CHỒNG NGƯỜI TA ĐANG "SINH HOẠT" À!!!!!!

"Rắc...Rắc" Con tim vỡ tan oh oh, tiếng khóc oán than oh oh (Con tim tan vỡ - Phan Mạnh Quỳnh)

Đám y tá thẹn quá hóa giận dậm chân giải tán

- Gì chứ sinh hoạt, nghĩ đây là đâu mà làm vậy hả trời!???

- Hử... Đồ Sói ca chứ soái ca gì! Giải tán giải tán thôi

Tiểu Ly phía trong chăn thẹn thùng đến đỏ mặt tía tai, cái tên biến thái này thật là... Cô muốn tự đào cái lỗ chui xuống quá đi thôi ~

Jay liếc nhìn tiểu Ly, ngại gì chứ người ngại phải là hần đây này!!

Đường đường là một thanh niên nghiêm túc chính hiệu, vậy mà vì "dại" gái liền không màng tất cả đập tan hình tượng!!!!

Quẹt quẹt cái mũi cao, ho khan một tiếng lấy lại dáng vẻ ngầu lòi của mình, thanh niên Jay vỗ nhẹ câu chần

- Em còn muốn ở trong đó bao lâu?

Ờ? Nghe anh hỏi cô liền ngốc đầu dậy khỏi chăn

- Ờ gì mà ờ dậy đi anh dẫn đi ăn!

- Đi thôi!!!! Bụng nhỏ cô thật sự cũng đang đói meo, nghe anh dẫn mình đi ăn liền hào hứng đứng cả lên giường bệnh nhảy nhúng

- Cẩn thận! Haiz cô gái ngốc này, đang bệnh mà nghe ăn liền phấn khởi như vậy

Nhưng mà không sao, anh yêu cái cô gái tham ăn vô ưu vô tư này!

-----+-----+-----

- Tiểu Giang chị đi chợ đây! Em ở nhà nhớ cho tiểu bạch và tiểu hắc ăn đầy nghe chưa!!!

Gia Ái vừa mang giày vừa dọn đồ Chu Giang

Thật là bà chị vô trách nhiệm, em mình đây còn chưa cho ăn đã lo cho hai con chó này rồi, haizz..

- Nghe chưa hả?!!! Không nghe Chu Giang hỏi đáp, Gia Ái lại cảm râm hỏi lại

- Dạ rồi...Tôi nghe rồi thưa bà chị đại nhân!!!!

Cậu cũng không chịu nổi phải gần giọng trả lời cô, Gia Ái chị thật đúng là bà chị già độc ác!

Cười một tiếng, cô liền tung tăng đi đến siêu thị gần nhà

Dạo hết cái siêu thị, cô hăng hái quăng đồ ăn vào chiếc xe đẩy như một nữ đại gia. Hôm nay cuối cùng mình cũng được trở tài nấu nướng rồi a~

Chiếc váy thanh lịch nhẹ nhàng là lướt đến quầy tính tiền, cô vui vẻ đặt đồ lên quầy

- Phiên cô tính tiền giùm tôi

"Beep..beep"

Máy tính tiền liên tục kêu lên, một cái bill dài được đưa ra

- Bao nhiêu?

- Dạ 650.000đ

- Ồ... Cô cười nhẹ đưa tay vào túi xách tìm ví tiền

Ờ? Đâu rồi? Cô lúng túng lục túi khó xử cười nhẩn nại

- Xin lỗi.. Cô đợi tôi một chút..ha..ha..

Chết tiệt! Quên tiền rồi!! Làm sao đây!!!

Đang khó xử không biết phải làm sao, phía sau lưng cô đột nhiên có một cái bóng lớn bước đến, kèm theo thanh âm bá đạo

- Siêu thị là của chúng ta, em cần gì phải thanh toán? Xách đồ và đi về nhà thôi nào..

Hả?

Cô theo bản năng xoay lưng, tim cơ hồ đập mạnh một cái đối với người đối diện

- Anh..

Tác giả: Truyện dạo này nhạt quá ~ cần kho muối gấp!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Hận anh! Hận đến tận xương tủy

- Anh...

Gia Ái ngăn người vài giây, song lại chớp mắt tỏ vẻ chán ghét dịch người ý muốn rời đi

- Đừng... Hấn nhanh tay nắm lấy cổ tay cô, thanh âm khản thiết - Đừng đi

Ánh mắt này là sao?

Đang van xin cô?

Trần Khải anh tự cho mình cái quyền hạn quá lớn rồi. Đã có Tần Mai Linh rồi hà tất gì phải bắt ép tôi ở lại?

Hất tay, nghiêng người cô lạnh nhạt hỏi hấn

- Đừng đi? Anh lấy quyền gì ra lệnh cho tôi?

Phím môi im lặng, Trần Khải chỉ dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, thân không nhúc nhích

"Hừ" Đôi chân thon dài cô bước qua hấn, chính xác là một bước chân

"Á!!"

Bóng hình to lớn hấn xoay người ôm trọn cô vào lòng, khuôn mặt sắc sảo vùi vào cổ Gia Ái tham lam hít lấy cái "mùi" thơm mà hấn ngày đêm thương nhớ. Giọng khàn trầm phả vào cổ nhỏ mẫn cảm của cô

- Tại sao lại không có quyền gì? Anh là chồng em, là người chung giường với em quyền của anh chính là quyền của một người chồng đối với một người vợ... Chính là em!

Cái ôm gắt gao của hấn lại vô tình phản tác dụng, cơ ngực rắn chắc của hấn khiến cho vết thương trên lưng cô nhói đau

Tất cả những ký ức đáng sợ ủa về, tâm cô lại chết lặng những lời si và đêm đó, nhát roi đêm đó, khuôn mặt quý dữ đó cô mãi mãi cũng không quên!

- Tránh ra... Trần Khải anh mau tránh xa tôi ra.. Tôi ghét anh...ghét anh...

Cô vùng vẫy mãnh liệt, liên tục đánh hấn. Chỉ mong hấn làm ơn tránh xa cô ra, càng xa càng tốt. Cô kích động mạnh khiến chi miệng vết thương vô ý bị hở dòng máu đỏ tươi thấm xuyên qua chiếc áo sơ mi trắng

Mùi máu tươi xốc lên mũi hấn, giật mình xem xét người cô. Ánh mắt đen thẫm trần động, bàn tay run rẩy khó khăn sờ lên lưng cô

- Tiểu Ái.. Lưng em..

- Cầm Thú đừng chạm vào tôi!

Lùi người, dơ hai tay cao đầu hàng. Vẻ mặt lo lắng hấn nhượng bộ

- Được..được em đừng kích động

Vết thương trên lưng là do đêm đó hấn ngang ngược bá đạo không hiểu phải trái, dồn hết sức của một tên đàn ông đánh vào lưng cô, vết roi như thấm vào tận xương tủy cô. Máu rỉ trên lưng một lúc càng nhiều, khung cảnh trước mắt như đang xoay vòng

- Tiểu Ái..Tiểu..Ái..

Nhà Gia Ái

- Sao lâu vậy rồi chị còn chưa về nhì?

Chu Giang sốt ruột, túm lấy tiểu Hắc bẹo bẹo cái má mẫm mẫm

- Mà thi no rồi còn tao thì bị bỏ đói

Nhìn thấy tiểu Hắc bị Chu Giang bắt, tiểu bạch cũng nguây nguẩy cái mông tròn trịa chạy đến cắn vào ống quần anh. Grừ vài tiếng, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chuông

Chị về rồi!?

Chu Giang bước nhanh ra mở cửa, định bụng dờ bộ điệu ông cụ non ra giáo huấn bà chị mình thì khựng lại

- Đến đây làm gì?

Giọng điệu chán ghét không thể nhiều hơn được nữa. Anh bức dọc muốn đóng cửa nhà thì bị Chu Mặc nhanh chóng giữ cửa

- Ta đến đây tìm chị con. Khuôn mặt ông đã gầy gò hơn trước rất nhiều kể từ khi mẹ đưa anh đi gặp ông ta lần đầu tiên cũng như lần cuối

- Chị em tôi không có thói quen gặp người lạ. Dứt khoát ngữ điệu lạnh lùng đến đáng sợ, Chu Giang dùng lực đạo đóng mạnh cửa

Phía bên ngoài Chu Mặc cũng không nói tiếng nào, chỉ cuối đầu thấp thò nhìn về phía xe đằng xa. Nắm chặt lòng bàn tay

Chu Mặc không ngờ mày cũng gặp báo ứng này

Công ty ông đang đứng trước nguy cơ bị phá sản. Đầu óc rối ren, ngày đêm chạy ngược xuôi hi vọng cứu vớt được công ty của mình. Tối hôm qua đột nhiên A Nhiên quảng sập báo đến trước mặt ông, tiêu đề tờ báo là "vợ của Trần Tổng Tài sống chết mông lung". Tờ báo đưa ra nhiều dư luận trái chiều

VỢ CHẾT MÀ TẠI SAO ANH TA TỈNH BƠ VẬY NHỈ?

CÔ ẤY TỰ TỬ HAY BỊ GIẾT

TÔI "NGHE NÓI" LÀ BỊ GIẾT ĐẤY!

SAO TÔI "LẠI NGHE" LÀ TỰ TỬ NHỈ?

"HÌNH NHU" CÔ TA BỊ GHỀ LẠNH LẮM

KHÔNG ĐÂU CÁI XÁC KIA KHÔNG PHẢI CỦA CHU GIA ÁI

...

Cái tên cùng với bức ảnh đi kèm trên tờ báo không khỏi khiến cho Chu Mặc một phen chấn động

Con bé Gia Ái cưới Trần Khải từ khi nào?

Nhìn bộ dạng phảng phất lo lắng của ông ta, A Nhiên chán ghét buông lời chua cay

- Con gái ông làm sao có thể cưới được Trần Tổng tài cao quý như vậy chứ. Có lẽ nào..

Ông dòi hương mắt nhu nhược nghe bà ta nói tiếp

- Có lẽ nào là dùng thủ đoạn ti tiện leo lên ôm chân Trần Tổng?

- A Nhiên bà đừng quá đáng!!

Chu Mặc tức giận khiến cho bà ta một phen giật mình. Lớn tiếng sao? Chu Mặc ông cũng thật to gan...

- Ông quát tôi cái gì chứ! Có giỏi thì đi kiếm con gái cung của ông kêu nó nhờ chồng mình giúp đỡ công ty nhà mình đi!

Phía bên trong nhà Chu Giang tức giận đập mạnh vào tường. Lão già, ông khiến mẹ tôi sống trong tù ngục, khiến chị tôi bần cùng, bỏ mặc tôi sống chết bây giờ lại trở về trưng cầu cái vẻ mặt kinh tởm đó là muốn gì ở chúng tôi!?

Tg: Xin lỗi vì chậm trễ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Xin lỗi em, nhớ em, yêu em...

Trần Gia

Tiếng bước chân dồn dập đến gần căn phòng lớn, bà nội gấp gấp về mặt vui mừng bước nhanh đến mở cửa phòng

- Bà nội..

Trần Khải một tay bỏ vào túi suy tư ngoảnh đầu có chút ngạc nhiên nhìn bà nội. Bàn tay nhanh chóng túm lấy chiếc chăn phủ lên tấm lưng trắng nõn kèm theo vết sẹo hằn sâu của Gia Ái

Bước qua hần, bà nội bây giờ thật tâm chi để ý đến Gia Ái

- Cháu Dâu của ta... Thanh âm trầm ấm mang theo tình yêu thương của bà

Khuôn mặt mang nhiều đường nét của bà nhăn lại, không hài lòng chau mày hỏi hần

- Tại sao để con bé nắm sấp như vậy?

Vừa nói bà vừa cúi người định giúp cô lật người lại thì một bàn tay lạnh hốt hoảng giữ tay bà, giọng mất tự nhiên hần ho khan

- Khụ...bà... Cô ấy...

- Cô ấy bị thương trên lưng đầy thưa bà nội!

Tần Mai Linh mặc chiếc váy ngủ xanh nhạt, quỳ rũ dựa vào vách tường nói tiếp lời Trần Khải

- Mai Linh em về phòng đi.. Không khỏi nhận ra giọng nói của hần thâm thấu khó chịu

- Bị thương? Tại sao bị thương? Ai làm cháu dâu ta bị thương?...

Bà nội khần trương nhìn xung quanh người Gia Ái, song lại gắt gỏng nhìn cái người ngoài cửa

- Ai cho mày bước vào Trần Gia?

À ta giật mình, liếc mắt nhìn hần. Mím chặt phím môi, đôi mắt rung rung lệ trung cầu hần giúp đỡ

Nhìn khuôn mặt đáng thương của Tần Mai Linh, Trần Khải lại nhóm nhém chút đau lòng, dầu gì cũng là tình cũ

Giọng kính trọng hần xoa dịu bà

- Là con để cô ấy vào nhà.

- Ngươi... Bà nội tức giận chỉ tay về hướng Tần Mai Linh - Gia Ái vừa vắng nhà ngươi liền mang con hồ ly tinh này vào nhà?! Đứa cháu nghịch tử này mày muốn chọc tức chết bà nội này sao!!!!

Khuôn mặt đỏ tức giận của bà khiến hần đau lòng nắm lấy tay bà

- Bà nội mọi chuyện không như bà nghĩ..

Đôi mắt tinh anh Tần Mai Linh vô tình phát hiện Gia Ái đang khó khăn mở mắt, liền vỗ òa nước mắt ôm lấy Trần Khải

- Bà nội dù gì người anh ấy yêu chính là con, bà đừng nên ép anh ấy chung sống với Chu Gia Ái.. Hức anh ấy.. Sẽ không hạnh phúc..

- Không cần! Gia Ái mệt mỏi mở miệng, vết thương trên lưng tạm thời đã bớt đau.

Cố gắng ngồi dậy,tám chân vô tình trượt theo mảng lưng nhỏ xuống ngang thất lưng cô

"A!" Đồ mình đâu?

Bối rối kéo tám chân che người, cô hung hăng liếc hần

- Đồ của tôi đâu?

Một mảng bán khóa thân của cô khiến yết hầu hần không khỏi lên xuống, đẩy Tần Mai Linh sang một bên hần nhẹ nhàng bước đến tủ đồ lớn

Phía bên trong tất cả đều là đồ dành cho cô

- Em muốn bộ nào?

Giọng nói chứa đựng sự cung chiêu của hắn

Tần Mai Linh phía bên cạnh tức giận dậm chân, Gia Ái để mày sống ngày nào thì ngày đó tao càng tiến xa cái ghế của nữ chủ nhân Trần Gia

Đương nhiên tất cả thái độ của cô ta bị bà nội thu lại vào mắt, giọng thân nhiên bà mở miệng

- Cháu dâu và cháu nội ta cần không gian riêng, Tần Mai Linh cô ra đây với ta

Ánh mắt khó xử cô ta sao dám gặp riêng bà nội chứ... Chuyện năm đó giấy trắng mực đen rõ ràng, lần này cô ta quay lại là xem như đã phản bội bản hợp đồng kia, chắc chắn lão phu nhân không có ý định bỏ qua

- Còn không đi?

Cô ta vốn dĩ muốn cầu xin hắn bảo vệ mình, nhưng bây giờ tất cả ánh mắt cung chiêu của hắn chỉ dồn trên người Chu Gia Ái

Chết tiệt, cô ta chửi rủa trong lòng

- Đi ngay. Giọng hờ hững Tần Mai Linh trả lời

Tiếng cửa đóng lại, bây giờ trong gian phòng chỉ còn hắn với cô

- Còn không mau đi? Cô khó chịu hỏi hắn

- Đi đâu? Đây là phòng của hắn mà nhỉ?

- Anh ở đây làm sao tôi thay đồ?!!!

- Chẳng phải cũng chưa đựng qua?

- Anh...lưu manh mau cút cho tôi!

Cô tức giận quăng gối về phía hắn, sức lực yếu đương nhiên quăng bằng hai tay. Mà quăng bằng hai tay hiển nhiên chiếc chăn bị rơi xuống. Điều không thể cãi chính là cánh xuân của cô đối với hắn như mỡ dăng miệng mèo hiện ra trước mắt

- Bào bổi...

Âm thanh đục vọng vang lên, hắn sai bước chân dài nhanh chóng bước đến phía giường lớn ôm cô vào lòng

- Buông tôi ra! Cạn bã.. Biến thái lưu manh.... Gia Ái sợ hãi vùng vẫy mắng chửi hắn

Mắng chửi hắn thậm tệ như vậy mà hắn lại không tức giận, ngược lại còn dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, mê say di chuyển đường nét trên khuôn mặt. Đôi môi mòng lạch đặt lên phím môi hồng nhỏ đang luyện thuyền chống cự kia. Chiếc lưỡi mạnh bạo mà ân cần quấn lấy lưỡi cô, thêm nữa...thêm nữa... Hắn muốn hơn như vậy

Nụ hôn của hắn khiến cô không còn sức chống cự, đẩy lòng có thứ gì đó kêu gào nhận lấy hắn đi... Bàn tay vô thức cô ôm chầm lấy hắn, nước mắt bị thương Gia Ái rời môi hỏi hắn

- Anh làm tim em đau lắm... Anh biết không...dừng lại đi...ô...dừng...ô đùa giỡn...dừng đùa giỡn với tình cảm của em nữa làm ơn...xin anh...ô ô..

Những lời nói này của cô khiến tim hắn như tan chảy thành nước, hắn yêu cô rồi! Yêu mà hắn đối với cô khác hắn Tần Mai Linh, hắn muốn độc tài giữ chặt lấy cô trong lòng, hắn muốn ngang ngược đẩy những tên đàn ông không đủ đẳng cấp chạm vào cô, hắn muốn đôi môi, đôi mắt, mái tóc hương thơm của cô chỉ dành cho một mình hắn. Nếu có thể hắn muốn cùng cô dung hòa thành một mãi mãi cũng không chia rời

Bàn tay ấm áp hắn gạt dòng nước mắt trên má cô, hôn nhẹ vào trán

- Từ nay anh sẽ tôn trọng em

Thêm một nụ hôn vào khóe mắt cô

- Từ nay anh sẽ không làm đôi mắt em phải rơi lệ

Thêm một nụ hôn vào đôi môi nhỏ đang ngo ngác

- Anh xin lỗi vì khiến em đau lòng, tiểu Ái..ANH NHỚ EM

Anh... Tiểu Ái ngưng ngừng nhất thời không biết làm sao khi hấn xuống nước đến như vậy, tim cô đập loạn xạ... Hạnh phúc quá... Đôi tay nhỏ nhắn che khuôn mặt đỏ

Hành động ngốc nghếch này của cô khiến hấn không kiềm lòng được, cậu em trai phía dưới cũng sùng sững chạm vào bên dưới cô

Giọng điệu lưu manh như trước hấn lại quý quyết cọ mặt vào cổ cô, phả hơi nóng kích tỉnh

- Bảo bối...ANH YÊU EM.. Em có nguyện cùng anh "dung hòa thành một" không?

Ngón tay cô hờ ra lộ đôi mắt to chớp chớp, "dung hòa thành một"?

Bốp!!!!!!!!!!

- Biến thái!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Bảo bối... Bây giờ em hối hận cũng đã muộn rồi. Em là người của Trần Khải anh, chỉ của duy nhất anh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bí mật Tàn Mai Linh - Lão phu nhân

Sáng hôm sau

Phía bên trong căn phòng, hình ảnh một nam một nữ hiện hữu vô cùng xuân sắc

Căn phòng được trang trí xanh nhạt thanh cao, phía giữa là chiếc giường lớn trắng tinh đang bao phủ một đôi tiên đồng ngọc nữ

Ánh nắng xuyên qua tán lá, dịu dàng hòa cùng gió đưa hương thơm của nhiều loài hoa trong hoa viên bao quanh lấy căn phòng

Tiểu Ái đang say mê ngủ, đột nhiên phía trước ngực có cảm giác gì đó kỳ lạ!

Có một chút đau, hình như...

- TRẦN KHẢI!!! ĐẠI HÁO SẮC ANH CỨT KHỎI NGƯỜI EM NGAYYY!!

Gia Ái oán trách lớn tiếng mắng hấn, đêm qua "triền miên" đến gần sáng thân xác như rã rời, cứ tưởng rằng được yên ổn ngủ vậy mà bây giờ hấn lại đề tiên giờ trò nhào nặn bấy bạ như vậy, tên đại biến thái, đại lưu manh này cô thật hết nói nổi

Trần Khải bị vợ quát, liền trần trụi lăn đến ôm chặt cô hơn. Tỏ vẻ đáng thương nằm vạ

- Chỉ là lâu ngày không sờ "cây nhà lá vườn", anh chỉ muốn kiểm tra một chút thôi ấy mà...

Cô nghiêng răng nghiêng lợi trừng hấn, những lời này mà hấn cũng nói được!! Thật hết thuốc chữa

Phía đối diện hấn

- Khải..

Cô nhẹ giọng gọi, thanh âm có gì đó kỳ lạ

"Ủm" một tiếng hấn dịu dàng vuốt mái tóc rối của cô, ánh mắt trông đợi cô nói tiếp

- Tàn Mai Linh...cô ấy... Sẽ ở lại đây? Về mặt khó xử hiện trên khuôn mặt cô, cô thật cũng không muốn đòi hỏi gì nhưng trời ban thân là phụ nữ không bao giờ có chuyện để chồng mình sống chung với tình cũ

Đôi môi mòng bắt giác mím lại rồi thả lỏng

- Ủm..

Cô nhìn hấn nhàn nhả, sau lại cuối đầu khóe mắt có chút xót xa

Hấn chỉ "ùm" thôi sao? Chỉ vậy thôi sao? Không giải thích gì thêm?

Dáng vẻ ưu lo của cô khiến hấn đau lòng, nhưng đối với loại chuyện có liên quan đến Tần Mai Linh thật tâm hấn cũng không biết phải xử lý như thế nào

Vươn tay ôm nhẹ cô vào lòng, Trần Khải đặt nụ hôn lên cái trán nhỏ. Tay vuốt lưng, môi mỏng thì thầm vào tai cô

- Em đừng nghĩ ngợi nhiều, anh tự sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Thư phòng

- Tần Mai Linh!

Phía trong gian phòng uy nghiêm vang vọng vồn vện ba từ, lão phu nhân ngồi trên ghế da, thần sắc nguy hiểm nheo mắt nhìn cô ta

Thân hình mảnh mai run rẩy, ánh mắt hồ điệp của Tần Mai Linh không dám đối diện lão phu nhân chỉ nhìn chằm chằm xuống sàn chốc lại lén liếc nhìn động thái tiếp theo của bà

Lão phu nhân tặc lưỡi biểu cảm khinh thường cô ta đưa tay kéo ngăn tủ, đem ra hai tờ giấy đầy chữ đặt mạnh lên bàn

- Cô có biết vi phạm hợp đồng sẽ lãnh hậu quả gì?

Lời của lão phu nhân khiến sống lưng Tần Mai Linh thoát mồ hôi lạnh, nắm chặt tay tâm tình rối ren

Bà ta tưởng mình muốn về chắc, nếu không phải...

- Nói! Giọng lão phu nhân thập phần lạnh

Cái ả này nghĩ gì mà dám đối đầu với bà? Làm còn dám đặt chân vào Trần gia, hết lần này đến lần khác làm tổn thương đến tiểu Ái, ngày hôm nay bà nội sẽ rửa thù cho cháu dâu cưng của bà!

- Lão phu nhân.. Tôi vốn cũng không muốn trở về đây... Nhưng Khải...anh ấy cứ lo lắng về tôi bắt tôi về đây cho bằng được nha~

Dáng vẻ mèo mửa mép điệu ngoa của cô ta thật sự chướng mắt

Sợ! Đương nhiên cô ta sợ lão phu nhân. Nhưng chỉ là khi không có Trần Khải

Có chút để tâm đến hợp đồng trên bàn, cô ta day thái dương về may mắn khinh người

- Lão Phu nhân.. Nếu bà còn nghĩ đem cái bản hợp đồng vô nghĩa kia ra uy hiếp tôi thì...- Sài đôi chân thon dài đến chỗ bà, mắt đối mắt, Tần Mai Linh nhếch mép nói tiếp - Tôi sẽ đem chuyện đứa bé năm đó nói với Khải..Bà cố..Bà có mong chuyện này?

- Cô...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Lão phu nhân - Ai là người nắm thế?!

- Cô...

Lão phu nhân chỉ tay về phía Tần Mai Linh lộ vẻ khó xử, thờ một hơi dài, cất bản hợp đồng, bà cúi mặt chậm rãi bước đến phía tủ sắt

Nhìn bà thất thế, khóe miệng Tần Mai Linh nhếch lên một nụ cười thỏa mãn định ung dung rời đi thì phía sau lưng lại nghe một tiếng động, cô ta theo bản năng bắt chợt quay lại nhìn phía bà

Lão phu nhân lấy trong bao thư màu vàng ra một sắp hình ảnh đặt lên bàn, đủ mạnh để cô ta hiểu ý bà muốn làm gì

Đôi đồng tử màu lam co hẹp lại, khuôn mặt Lão phu nhân đầy uy quyền nhìn cô ta

- Đây là...

Phía trên rất nhiều hình ảnh thô bỉ được chụp lại, một cô gái khóa thân cùng với... Hai người đàn ông. Cô gái đó không ai khác chính là Tần Mai Linh, cô

ta không thể ngờ được chỉ vì một lần giao dịch lấy cổ phần của một công ty nhỏ X mà lại bị tai mắt của lão phu nhân thu lại được

- Thế nào? Nếu xét về thời gian cô đưa tờ siêu âm đó cho ta với thời gian chụp những bức hình này thì... Thời gian có vẻ hợp lí với nhau, đều là ba tháng! Ta nói có đúng không TẦN MAI LINH?

Hết thấy đáng về ngao mạn vừa rồi của Tần Mai Linh đều biến mất, thua rồi.. Minh thật sự thua cái mụ già gần đất xa trời này sao? Cô ta mím chặt môi, đôi mắt khó đoán đang suy tư gì đó. Đột nhiên cô ta quỳ gối xuống, hạ giọng

- Làm ơn.. Tha cho tôi..

Phía bên phòng ngủ

Âm thanh chiếc giường liên hồi vận động, khuôn mặt Gia Ái mơ hồ ướt đẫm mồ hôi. Đôi môi đào khê mở giọng ní nọn van xin hần

- Khái... Chỉ hết...a... Hiệp...urm..Hết hiệp này thôi..a...

Nghe cô van xin, ngược lại hần càng thêm kích thích thúc mạnh một cái vào tiểu huyết, đưa tay giữ chặt eo cô tiếp tục ra vào. Áp sát khuôn mặt vào cổ cô, hít một hơi dài hần nhắm mắt hưởng thụ

Thật thơm..

Hần nhớ mong giây phút này từ rất lâu rồi, muốn dừng e rằng rất khó..

Trượt dọc bàn tay lên đôi gò bồng của cô, mạnh bạo mà nâng niu xoa nắn chúng thành nhiều hình dạng. Thanh âm bị chiếm hữu bởi dục vọng của hần trầm đục cất lên

- Em muốn sinh mấy bảo bối?

Sinh bảo bối sao? Cô nhìn hần rồi lại ngại ngần né tránh

- Ai..Ai.. Thèm sinh con cho anh chứ! Ưm..

Vừa dứt lời của cô, hần liền phóng toàn bộ tinh dịch nóng hổi vào phía bên trong tiểu huyết của cô. Đẩy hông nhấn sâu thêm một chút, hần muốn đảm bảo tiểu huyết phía dưới cô phải nhận lấy tất cả mầm giống của mình

Thân thể trắng tuyết chi chít vết hôn của cô đột nhiên rung mình, cong người ôm chặt hần khiến nơi giao hoan của họ càng thêm dính chặt nhau

Nghĩ rằng cô muốn hơn nữa, hần liền cắn nhẹ đỉnh đầu ngực cô điều luyện kích thích tiểu Ái thăng hoa đến đỉnh điểm, cũng không quên bi ối hỏi cô

- Bảo bối một hiệp nữa nhé?!!

- Cút!!!! Tên đại sắc langggg...Anh có biết đây là hiệp thứ 5 rồi không hả!!!! Biến thái huhuh..

Chau mày khó hiểu, cô chỉ cần nằm im tất cả các việc còn lại đều là do hần làm, hần không than sao cô lại than chứ nhỉ?

Mặc kệ vậy, dù gì hần cũng tạm thỏa mãn rồi hôm nay tha cho tiểu mèo hoang này hôm khác lại " ăn bù". Nghĩ đến việc " ăn bù" hần càng khoái chí rút nhục bồng ra khỏi cô, ân cần bồng tiểu Ái hướng đến phía nhà tắm

- VỢ yêu hôm nay tha cho em

Tác giả: Cảm ơn các bạn trong thời gian qua đã đợi. Đến tập này còn chưa xong một nửa câu chuyện nữa tập cuối thật quá xa xòiiii đi ~~~ rất nhiều ý tưởng nhưng không có time:<

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tiểu Tam rút lui?

Vài ngày sau - Trần Gia

Lão Phu nhân nhàn nhã bước ra từ thư phòng, nhìn đảo một vòng tìm Gia Ái. Khoảng xa xa cô đang đeo tạp dề nét mặt nhăn nhó lúng túng

- Cháu làm gì đấy? Bà nội bước đến phía cô nghiêng đầu nhìn, khóe môi co nhúm không nhận được co giật khó tin - Tiểu Ái..cháu...

Gia Ái giật mình có chút xấu hổ hươ tay mua chân bổi rồi

- Bà..bà nội...bà đừng nhìn..

Cô ra sức cố gắng che giấu " cái bánh" bị cháy đen thảm hại của mình. Búng nhẹ trán cô, bà nội giả trách móc

- Tiểu nha đầu, con định mưu sát bà già này sao. Tiện tay bà cầm một chiếc bánh quy hình trái tim lật qua lật lại tặc lưỡi- chắc chắc.. Thức ăn này có khả năng bị ngộ độc cao đấy...

Mặt cô đỏ bừng, bà nội lại trở hứng trên cô rồi

- Nội.. Hôm nay cô Tần rời đi..con định..

- Tần Mai Linh rời đi? Dù đây là câu hỏi nhưng thái độ của bà chẳng mấy mây may

Cũng đúng, dù gì bà nội đối với Tần Mai Linh không mấy thiện cảm, đối với việc cô ta đi càng không để tâm

Tặc lưỡi, Gia Ái lác đầu cười khổ

- Mà thôi.. Chắc khả năng con chưa thể làm đồ ăn ngon tiếp đãi cô ấy rồi

Nha đầu ngốc này tình cũ của chồng mình mà còn đòi tiếp đãi, bà nội đây thật bó tay

- Tùy tiện bảo đầu bếp nấu đi, con đi với ta

Lão phu nhân mặc kệ ánh mắt lưỡng lự kia, kéo cô một mạch đến hoa viên

Tập đoàn JK

Một tên sói hoang hậm hực cầm chiếc điện thoại nhìn chăm chăm, chắc khoảng đã 20p

Tiểu mèo hoang chết tiệt..

Cho em thêm 3p

Mau gọi cho tôi

Nhanh lên

Nhanh!!!!!!

Chết tiệt hần nhớ cô đến phát điên rồi. Kể từ đêm đó cứ nghĩ được ăn bù.. Ai ngờ sau đó là chuỗi ngày bất hạnh. Bà đi lớn chết tiệt ghé thăm... 7 ngày rồi. 7 ngày rồi đấyyy

Bà đi lớn nếu bà là con người thực thụ thì chắc chắn bà sẽ được một vé ra đảo chơi với khi!!!!

Ting..Ting..

" Gia Ái...!" hần nhanh tay chớp lấy điện thoại ấn nút nghe

" Khái...là em.."

Không cần nhìn vào màn hình, hần liền nhận ra không phải là cô. Giọng liền lạnh đi thập phần, có chút thất vọng

" việc gì?"

Tần Mai Linh giọng phảng phất buồn

" Nói chuyện với em... Anh chán ghét đến vậy sao?"

Đường như đáy lòng hần nổi lên chua xót, dù gì là do hần có người con gái khác mà trở nên lạnh nhạt với cô ta. Giọng dịu đi một chút, phím môi khẽ động

" Nói đi "

" Coffe love ghé X anh có thể đến tìm em nói chuyện lần cuối không?"

" Ừ"

Coffe love? Đó là nơi hấn và Tần Mai Linh thường đến tâm tình.. Nhưng đó là lúc hai bọn họ còn yêu nhau

Bây giờ còn tình cảm sao?

Không

Đây là tình nghĩa cuối cùng hấn trả cho cô ta

Xong việc hấn sẽ mãi mãi nắm tay tiểu Ái, ngày ngày ngắm mặt trời mọc, đêm đêm lại ngắm bầu trời đầy sao trắng.. Cứu cứu ân ái....

*

Sóng xô gió thổi... Liệu thuyền có êm?

Tác giả: Nhiều bạn quá khích bảo mình nghỉ viết đi... Thật là.. Đau lòng tác giả:)) Ai cũng bận mà:>

12h mò đầu dậy viết truyện thật vi diệu:))

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Vòng vây (1)

Coffe love ~

Tần Mai Linh về mặt căng thẳng vừa cầm chiếc điện thoại vừa ngó xung quanh

Phía bên đầu giường kia, một giọng nam khô khan đe dọa

- Đây là cơ hội cuối cùng cho cô, nếu còn thất bại... Âm điệu dường như hạ xuống một nốt - Diệt!

Đôi mắt ngọc cô ta sợ sệt tròn tròn, nắm chặt nắm tay phấm môi chỉ dám thở nhẹ giọng

- Ừm

Phía sau Trần Khải bước đến, ánh mắt như không như có để tâm tùy tiện ngồi đối diện cô ta

"A" Tần Mai Linh giật mình, nhanh tay cúp máy

Hành động này khiến tâm mi Trần Khải không khỏi nhủ một cái, đôi môi mỏng cũng thuận theo hành động mà hỏi

" Chuyện gì?"

" A... Không việc gì.. " Cô ta cố giữ bình tĩnh cười như không có chuyện gì, đôi tay thon thả trắng nõn uyển chuyển cầm chai rượu vang đứng dậy rót vào hai ly trước mặt

Ánh mắt hấn vẫn điềm nhiên quan sát hành động của cô ta

Hôm nay Tần Mai Linh diện một chiếc váy trắng khoét sâu ngực, tựa như vô tình một khoảnh khắc cúi người, khiến cho nơi đây đã kia đập vào mắt hấn

Chau mày Trần Khải ngay lập tức quay sang chỗ khác, hấn cầm ly rượu lắc lư mở miệng

- Em tìm anh có việc gì?

- Khải..

"Ừm" âm thanh trầm vang lên đợi cô ta nói tiếp

- Anh còn yêu em không? Đôi mắt như thủy tinh long lanh, Tần Mai Linh đáng vẻ ủy khuất ngược nhìn vào mắt hắn

- Mai Linh.. Chúng ta đã là..

" Suyt" bàn tay run run cô ta ngăn chặn hắn nói tiếp

- Khải một chút cũng không còn sao?

Câu này thật ra hắn cũng không biết trả lời như thế nào. Quá khứ, Tần Mai Linh là người con gái hắn yêu điên cuồng, nhưng hiện tại.. Tình yêu ấy lại không còn nồng nhiệt như xưa, trắng ra đã là hết thương hết nhớ... Thậm chí là yêu..cũng có thể là không còn

Trái tim hắn hiện lên một chút chua xót, rút lấy tờ khăn giấy đưa cô ta

- Mai Linh, anh yêu em đó là chuyện của quá khứ. Hiện tại anh đã có vợ, anh không thể phụ cô ấy

- Vợ? Không phải cô ta chỉ là kẻ thế thân cho em thôi sao? Cô ta....

Chưa dứt lời Tần Mai Linh đã bị ánh mắt lạnh thấu xương của Trần Khải dọa khiếp

Phấn nộ, hắn như không lọt tai những lời vừa rồi giọng trở lại ngữ lạnh

- Tần Mai Linh em nghe kĩ đây.. Không ai là thế thân của ai cả, em là em, Tiểu Ái là tiểu Ái... Sau này em nên nói năng cẩn trọng

Hắn vậy mà nặng lời với cô ta? Trước giờ hắn chưa bao giờ như thế. Siết chặt lòng bàn tay, ngọn lửa đỏ kị cháy lên trong ánh mắt cô ta

Ánh mắt xoẹt qua mấy tên " chó săn " đã đến. Thuận theo kế hoạch cô ta hất tất cả ly thủy tinh cùng chai rượu xuống đất một cách tức giận

" Choang..!!!"

- Tần Mai Linh.. Hắn lại không dám tin cô ta cả gan đến vậy, không xem hắn ra gì sao lại còn trong đây khách khứa đang nhìn chăm chăm vào phía họ xì xầm

Nước mắt như trữ sẵn, cô ta ủy khuất hét lớn

- KHẢI TẠI SAO ANH LẠI VÌ CON HỒ LY TINH ĐÓ MÀ ĐỐI XỬ VỚI EM NHƯ VẬY CHÚ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Vòng vây (2)

Hồ ly tinh? Ba từ này khiến hắn tức giận. Ai cũng không được phép đụng đến Gia Ái

- Câm miệng!!

Tần Mai Linh sợ hãi, thân thể như tấm lụa của cô ta ngã xuống đất. Thương tâm ôm lấy tim mình, đôi mắt mĩ lệ uor urot nhìn hắn

- Khải... Cô ta rõ ràng đang lừa anh... Tại sao? Tại sao anh lại đến cùng cố chấp như vậy...

Lừa? Cô ta đang nói gì vậy? Hắn chau mày phím môi lạnh nhạt

- Nói cho rõ

- Cô ta...

- Tất cả rút hết ra ngoài cho tôi!!! Hắn cảnh giác với đám phóng viên thấp thoáng trên tay áo là chiếc camera

- Đi thôi... Đi thôi đáng sợ quá

Đám người xem náo nhiệt nhìn khuôn mặt khiếp đảm của hắn sợ sệt lui ra ngoài

Trần Khải bước đến phía chiếc ghế tùy tiện ngồi, nhướn mày ý bảo cô ta nói tiếp

Nuốt nước bọt, Tần Mai Linh kiên định tiếp lời

- Khải, Chu Gia Ái thật sự không đơn giản như anh nghĩ, người cô ta yêu không phải là anh mà là Tâm Dã! Ai cũng biết anh và hần là đối thủ, lần này cô ta tiếp cận anh là để làm nội gián cho hần ta, cô ta không yêu anh... Cô ta..

- Im Ngay!!!! Tần Mai Linh em đừng đặt điều xằng bậy... Nếu không..khôn mặt hần ần nhần gân xanh, như dự rằng nếu cô ta nói thêm câu nào nữa chắc chắn sẽ chết dưới tay hần

Cô ta không sợ! Tần Mai Linh lại tiếp tục nói

- Anh không tin thì hãy gọi về nhà, theo người của em điều tra bây giờ cô ta đang ân ái cùng tên Tâm Dã đấy!

Grắc...! Bóp chặt chiếc ly thủy tinh, hần móc chiếc điện thoại trong túi áo ần số gọi về nhà

Hần tin cô không phải người như vậy! Chắc chắn là như vậy!

- Thiếu phu nhân đâu?

Đầu bên kia nhắc máy, âm thanh có chút hoảng loạn

Ánh mắt như quỷ dữ, hần ném mạnh chiếc điện thoại vào tường

- Chết tiệt!!!

Thân thể lớn không chần chừ bước nhanh ra khỏi căn phòng, tựa như con hổ đực bị xâm chiếm lãnh thổ hần, ánh mắt cơ mặt của hần đều lạnh lẽo đến vô tận..

Phía sàn nhà, Tần Mai Linh nhếch môi cười. Thu hồi dáng điệu yếu đuối cô ta khinh bỉ đứng dậy phui sạch quần áo, đôi tay mà mị cảm lấy chiếc điện thoại, ần số

Giọng điệu khiến người ta không khỏi kinh tởm cô ta thỏa mãn nói với người bên kia đầu dây

- Ông chủ... Việc còn lại phiền đến thể lực của ngài rồi...a~

Giới thiệu tập sau

Tâm Dã trở về công khai tranh giành Gia Ái. Hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm, một vở kịch không hồi kết, liệu kẻ bí ẩn gây nên sóng gió này là ai? Xa tận chân trời gần ngay trước mắt các bạn đọc giả đoán xem...

- Sắp về hiện tại rồi nha~~ luvvv

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Mất tích

Trần Gia

Trần Khải vừa bước đến cửa biệt thự đã có một cô người hầu hốt hoảng chạy ra trước cửa, khuôn mặt tái mét nắm lấy ống quần hần giọng nức nở

- Thiếu gia... Thiếu gia... Phu nhân.. Phu nhân...bà ấy bị thiếu phu nhân.. Huhu

Nghiến răng dự chuyển chẳng lành, hần không kiên nhẫn hất chân, lực đạo đủ mạnh khiến cô người hầu văng sang một bên

Bước chân dài nhanh chóng sai bước vào bên trong.

Phía trong căn biệt thự xáo trộn không khác chiến trường, người chạy kẻ nói hỗn tạp. Riêng chỉ một người vẫn nằm lặng yên trên chiếc giường trắng...

- Bà nội...!!! Hần hoảng sợ bước đến gần bà,khuôn mặt bà trắng bệch hiện rõ sự sống đang yếu ớt, ánh mắt lạnh như băng càn quét những kẻ xung quanh mình - Đã xảy ra chuyện gì!?

Lời nói hần tựa tia băng lạnh lẽo cắt đứt mọi âm thanh hỗn loạn, im lặng, căn biệt thự đối diện với câu hỏi này liền không khỏi rung mình cúi đầu. Một

giây, hai giây... Tầm ba giây sau giữa đám đông mới có một âm thanh vang lên

- Thưa.. Thiếu gia... Sáng nay thiếu phu nhân cùng lão phu nhân đang dạo bước trong hoa viên thì đột nhiên chúng tôi nghe có tiếng kêu cứu. Khi... Khi chúng tôi thì chỉ kịp nhìn thấy lão phu nhân đang mất thăng bằng ngã xuống hồ nước, còn thiếu phu nhân....

Nói đến đây, người nữ hầu trung niên đột nhiên nuốt nước bọt, có vẻ bà ta vẫn còn hoảng sợ

- Nói tiếp!!

-... Thiếu.. T..h..iếu.. Phu nhân..

- Chết tiệt bà muốn chết phải không?!!!! Gia Ái như thế nào!!!!

Tiếng gào giận dữ như dã thú của Trần Khải khiến tất cả mọi người xung quanh đều khiếp sợ, nhưng người sợ nhất ở đây không phải là bọn họ

Mà là hắn!

Bà nội người thân duy nhất của hắn đang lâm nguy

Gia Ái người hắn yêu cô đang ở đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Về phần thiếu phu nhân khi chúng tôi đến nét mặt cô ấy đang rất sợ hãi đôi tay run rẩy liên tục nhìn về phía chúng tôi là hết gì đó chúng tôi chưa kịp nghe thì có một loạt bom khói trắng mù bay xuống kèm theo tiếng súng, khiến cho tình hình trở nên rối loạn...

- Cô ấy như thế nào rồi?! Gia Ái bây giờ đang ở đâu? Có bị thương hay không!!! Mau.. Mau trả lời cho tôi.. Các người câm hết rồi à

- Cô ấy biến mất rồi!

Từ phía cánh cửa lớn, vang dội lại một âm thanh quen thuộc

- Tần Mai Linh...? Người hầu lớn nhỏ nhìn nhau nghi hoặc, làm sao cô ta biết?

Trần Khải chau mày, phím môi lạnh lẽo kiên nhẫn đợi hành động tiếp theo của cô ta

- Khải anh nhìn xem? Đây là gì?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lừa dối

- Khải nhìn xem, đây là gì?

Tần Mai Linh cầm trên tay chiếc nhẫn kim cương thủy châu, chiếc nhẫn duy nhất trên thế giới chỉ có một, trên đời này cũng chỉ trao cho một người- Chu Gia Ái

- Tại sao em có nó? Hắn trầm lạnh hỏi

Nhúm mày, Tần Mai Linh tỏ vẻ bối rối

- Chuyện này... Anh nên bình tĩnh nghe em nói..

Hắn "Ừm" một tiếng nơi thanh quản, trong lòng Trần Khải lúc này nhóm nhén chút lửa lo lắng bất an

Đôi mắt là loi như cánh bướm của Tần Mai Linh lướt nhìn lên chiếc nhẫn, đôi môi mọng chua xót tiếp lời

- Khải, Chu Gia Ái vừa đi gặp người tình... Đã không chịu được tháo "thứ vương vùi" trên tay cô ta vứt sang một bên, em... - Đôi tay cô ta ôm chiếc nhẫn vào lòng như thứ trân quý, nước mắt rung rung ứa khuất - Em...hức.. Em nhìn thấy cảnh tượng đó..hức liền không kiềm được lòng thấp hèn chạy đến nhặt nó lên, hức... Thấp hèn giữ chút tình thương của anh....

Xương quai hàm rít chặt lại, nắm đấm trong tay tựa khi nào đã cuộn gân xanh, lồng ngực hắn không nhịn được lên xuống phập phồng

Không khí căn biệt thự nóng lên, mơ hồ trước mặt những người làm chính là hắn- một con hồ đang cuồng nộ và cô ta - một con hồ ly tinh đang đợi con

mỗi đỉnh bấy, hai phái cực đều đã có dự tính riêng của mình

Trần Khải đứng dậy bước đến chỗ Tần Mai Linh, nhẹ nhàng đưa đôi bàn tay lạnh gát đi nước mắt cô ta

- Sắp xếp cho Mai Linh một phòng ở lại đây

Thanh âm không tình không ý hắt ra lệnh

Bước chân lạnh lùng bước đi, đôi mắt hắt như đại dương mênh mông ngập tràn sóng biển sô vô, Gia Ái..

- Rõ ràng theo tình thế vừa rồi chắc chắn thiếu phu nhân đã đẩy lão phu nhân rồi chạy trốn với tình nhân. À người hầu vừa rồi bị Trần Khải đá sang một bên lại khoa môi múa mép chua ngoa

- Làm sao có thể...Lão phu nhân thương thiếu phu nhân vậy mà.. Một người hầu trung niên lác đầu bác bỏ

- Nhưng cũng có thể hai người họ bằng mặt không bằng lòng thì sao..

Phía đại sảnh kẻ đối người chấp, lưỡi không xương những à người hầu cứ miệt mài thêu dệt câu chuyện, không ai để ý đến một con người thâm hiểm đang nhếch phím môi hài lòng..

Phía trên xe

- Jay cậu mau điều tra cho tôi, Tâm Dã hiện tại đang ở đâu

- Vâng

Đối lập với ánh mắt trầm ngâm của Trần Khải, Jay bình tĩnh gõ máy tính điều tra

Phía màn hình nhỏ trên xe lúc này đột nhiên lại xuất hiện một dòng tin hot

" PHU NHÂN TẬP ĐOÀN JK GẦN GỬI TRONG LÒNG TỔNG TÀI - TÂM DÃ "

Song đó là hình ảnh Gia Ái được Tâm Dã bông đi vào biệt thự lớn của Tâm Thị

Đôi mắt chim ưng đối diện với hiện thực này cơ hồ nổi lên tia máu nộ khí, Chu Gia Ái.. Em thật sự phản bội anh?

- Chết tiệt!!!! Nắm đấm không kiêng nể Trần Khải nổi cơn lôi đình đấm mạnh vào kính xe, máu từ những vết tay lạnh giá nhỏ giọt xuống

Hắn một lòng tin cô trong sạch, một lòng lo lắng cho cô, nhưng đối lại là cái giá như thế này sao? Hắn không cam tâm, lòng tự tôn của một người đàn ông như hắn không cho phép bất cứ ai phản bội hắn!

Phía kế bên, Jay vẫn luôn theo dõi màn hình, có gì đó không đúng với Gia Ái thường ngày

- Trần tổng, tôi không phải có ý dạy dỗ gì nhưng.. cơ sở của tình yêu là sự tin tưởng, cho dù sự việc có như thế nào anh cũng không nên tin vào tai nghe mắt thấy của thiên hạ, hãy tin vào trái tim tin vào tình yêu của hai người, hay là chúng ta cho người điều..

- Tình yêu? Loại người phụ nữ như cô ta không đáng có được tình yêu của tôi!- Hắn nghiến răng, thất vọng nói tiếp thất vọng trong lòng- Chu - Gia - Ái tôi sẽ cho cô thấy cái giá của việc phản bội Trần Khải tôi!

Trước cảnh trước mắt này, Jay cũng phải rung mình với sự tàn độc trời dặt trong hắn..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đụng độ (1)

09:00 p.m

- Chu tiểu thư, mời cô xuống ăn. Cô người hầu cúi người kính lễ hướng về phía cô

Ánh mắt run nhẹ nhìn qua hướng cô người hầu đang đợi mình, đã hai ngày rồi kể từ hôm đó

Hồi ức...

- Bà nội bà sao vậy? Đi khoảng giữa trung tâm hoa viên, bà đột nhiên té ngã người về phía Gia Ái

- Tiểu Ái..đầu bà... Đau quá

Hốt hoảng, cô đưa tay nhanh chóng đỡ lấy bà, trọng lượng cơ thể bà đột ngột ngã xuống khiến cô cũng ngã theo.Đôi mắt lo lắng nhìn thân thể đang run lên từng hồi của bà nội, phím môi hồng của Gia Ái ra sức kêu cứu

- Người đâu.. Người...có ai không cứu với...!!!!

Làm ơn đi... Ai đó đến cứu bà nội đi... Nắm chặt tay bà nội cô run rẩy

- Bà... Bà ơi... Bà đợi con

Nhẹ nhàng đặt bà nội xuống nền, cô định nhanh chóng đứng dậy tìm người cứu nhưng thân thể nhỏ vừa đứng thẳng người thì có hương thơm từ đâu đó nồng nặc xông tới.

- Ừm... Đầu mình.. Choáng quá...

Trong mơ hồ cô loay hoay tìm bà nội, bà nội đâu rồi?!!!

Từ xa đám người hầu chạy đến, cổ họng cô khô khốc muốn la hét nhưng... Không thể! Phím môi cô gắng mấp máy

- C...ứu lấy bà...nội..

Cùng lúc ấy phía bên hồ nước vang lên một tiếng lớn

- Lão Phu Nhân!!!!

Màng đêm trước mắt dần ụp đến, tâm trí bắt đầu mơ hồ cô chỉ cảm nhận được thân thể mình nhẹ thư tênh..

- Chu tiểu thư? Cô người hầu nhìn cô vô hồn lo lắng gọi thêm một lần nữa

A! Giật mình trở về hiện thực, ánh mắt cô trùng xuống chỉ hé miệng nhỏ giọng trả lời

- Được rồi! Cô đợi tôi một chút

- Vâng.

Phía bàn ăn

Tâm Dã ngồi nhả nhện ở một phía ghế, các món ăn ngon mắt dần dần được trưng bày trên chiếc bàn đồ. Hương thơm có thể khiến cho người người thấy không kiềm được lòng mà nuốt nước bọt

Nhìn về phía đồng hồ, hần chau mày

- Tiểu quý đầu?

- Tôi đây. Vừa dứt lời Gia Ái từ trên lầu bước xuống

Chiếc váy mỏng tôn lên đường nét quyến rũ của cô, mái tóc đen nhánh bóng bệ khiến cho khuôn mặt thuần khiết thêm nổi bật

Khụ! Tâm Dã nhìn cô đến mất hồn, thân hình lớn nhanh chóng bước đến kéo ghế mời cô đến

- Tiểu quý, nào đến đây...

- Cảm ơn. Nhìn thấy hần một lòng tiếp đãi cô như vậy khiến trong lòng cô không khỏi bối rối, dù gì cô cũng đã kết hôn...

Trở về ghế, dường như sau khi bình phục chấn thương tâm trạng hần chưa bao giờ vui như những lúc có cô ở bên cạnh. Tâm tình hảo hảo hần ngắm nhìn cô ăn, đột nhiên cô dừng đũa

- Có chuyện gì sao? Hần chau mày hỏi - Hay là thức ăn không ngon? Dở sao? Hay không vừa miệng em? Chết tiệt đầu bếp đầu b..

- Tôi muốn về! Cô dứt khoát

Sau khi hôn mê, cô không hiểu tại sao lại xuất hiện trong căn biệt thự của Tâm Dã, không hiểu tại sao hần lại không cho cô trở về? Rốt cuộc là tại sao

Nếu lần này hần không cho cô về thì lần sau cô sẽ nói tiếp, lần sau không cho cô sẽ không ăn, lần sau...

- Được rồi. Giọng hần trở nên trầm mặc

- Hơ..? Tại sao lần này hần lại đột ngột đồng ý nhanh như vậy? Hần lúc nào cũng khiến cô khó hiểu, lòng hần như mê cung cô mãi mãi cũng chẳng thể nào thấu

- Nhưng trước tiên em xem cái này

Hần đưa chiếc ipad đến trước mặt cô

Nhìn vào màn hình cô như điệp người, Trần Khải sao lại cùng Tần Mai Linh....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đụng độ (2)

Tâm Dã nhìn cô đau lòng, tiểu quỷ biết là em sẽ đau lòng, nhưng tôi không thể để em ở bên một con cáo như Trần Khải được. Ngày ấy tôi buông tay em

Vì nghĩ rằng em sẽ bình an..

Nghĩ rằng em sẽ hạnh phúc...

Nhưng tôi đã sai, hần trong lòng từ đầu đến cuối vẫn chỉ có Tần Mai Linh.

Nước mắt từ khóe mi của cô lặng lẽ rơi xuống, nét mặt dù yếu đuối nhưng vẫn cố chấp thể hiện rằng mình ổn của Gia Ái không thể nào qua được cơn mất nhay bén của Tâm Dã

Không nhìn được, hần dang tay ôm cô vào lòng

Đột ngột bị va chạm vào bờ ngực ấm áp của Tâm Dã, chẳng hiểu vì sao cô không thể mạnh mẽ nổi nữa rồi, thanh quản như nghẹn đắng cô nước nờ

- Buông.. Buông tôi ra,... Rốt cuộc tôi cũng chỉ là món hàng của các người cần thì đến vui chơi không cần thì quăng ở nơi xó xỉnh nào đó....

Giọng cô tha thiết, tuyệt vọng, cô như chú chim nhỏ đáng thương bị cơn gió mạnh bay ngang qua làm đôi cánh đập dòn tựa như chẳng bay nổi giữa cái bầu trời đáng sợ ngoài kia, tha cho cô đi..làm ơn... Đau khổ nhiều đây..cô thật sự mệt rồi..

Biết rằng cô ở trong lòng hần nhưng lời là muốn nói cho Trần Khải nghe, đồ kị nhóm nhén trong lòng Tâm Dã

Nếu tôi gặp em trước, có phải hay không bay giờ người em hạnh phúc là tôi?

Hừ! Mái tóc bông bênh của Tâm Dã nhẹ nhàng hòa cùng tóc cô, cả khuôn mặt ma mị bắt chước hòa vào mái tóc mượt thơm dịu của Gia Ái. Hần tự giễu, trên bàn làm việc, Trần Khải tôi có thể bị ôi bày mưu tính kế dành giật mỗi làm ăn của cậu, thậm chí dành không được tôi sẽ không tiếc thương gì cho mỗi làm ăn đó tan tành. Nhưng tình trường thì không, thứ tôi đang tranh dành với cậu là một cô gái

Chỉ là một cô gái? Tâm Dã tôi muốn người xinh đẹp hay ưu tú hơn khó gì?

Nhưng khó thay, tôi lại yêu cô gái không yêu tôi...

Mà cũng kì lạ, Tâm Dã tôi sống nhiều năm bày mưu tính kế lại không thể tính được kẻ nào đi vào tim cô ấy...

Cảm nhận được phía lồng ngực có hơi thở đều đặn, ngủ rồi à? Đưa bàn tay vụng về lau nước mắt của cô, đầu hần chợt lóe lên suy nghĩ lưu manh

Đôi môi mòng đản đo hạ xuống trán cô

- Thương em, nên tôi sẽ giữ chặt em bên mình, mãi mãi bảo vệ em yêu em phần sóng gió còn lại tôi thay em gánh!

* Đoảng*

Đột nhiên tiếng súng phía bên ngoài vang lên, cửa sổ kính theo đó vỡ nát

Theo phản xạ Tâm Dã ôm cô vào lòng núp xuống sàn, chuông báo động nguy hiểm lập tức vang lên. Tiếng bước chân chạy đến dồn dập

- Thiếu chủ, ngài không sao chứ!??

Bọn người bảo vệ đang tuần tra xung quanh ngôi biệt thự nghe tiếng súng liền chạy đến bảo vệ chủ nhân của mình

Gia Á cũng giật mình tỉnh dậy

- Đã xảy ra chuyện gì? Cô ngó nghiêng ngó dọc cố định tình hình

- Núp xuống

* Đoảng Đoảng*

Tiếng súng lại tiếp tục vang lên

* Đoảng*

Tâm Dã móc ra khẩu súng nhanh chóng đáp trả bóng đen ngoài kia, giọng không kiềm được tức giận

- Là ai?!!

Từ trong làn khói súng trắng, một bóng hình quen thuộc dần dần đi tới chỗ bọn họ. Chiếc áo khoác đen dài cùng bộ âu phục sang trọng không khó gì để nhận ra

- TRẦN KHẢI!

Lướt nhìn xung quanh, Trần Khải nhẹ nhàng mở miệng

- Chu Gia Á cô bước ra đây cho tôi!

Giọng điệu lạnh lẽo nhưng không che giấu được tức giận, hắn đã chứng kiến bọn họ "gian dâm" với nhau kẻ ôm người ấp. Đến cảnh cô dựa người vào Tâm Dã thì Trần Khải không nhịn được mà thẳng tay bắn.

Tâm Dã nhìn cô run bần bật phía sân nhà lạnh,cô đang sợ hắn? không kiêng nể Trần Khải đang tức giận đối diện ôm cô đỡ dậy...

Tg: Liễu Trương

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Mảnh ghép quá khứ cuối cùng

Gia Á cố gắng đứng dậy, đôi chân không tự chủ được mà run rẩy. Cười, cô lần này lại cười vỡ vai Tâm Dã cô ra hiệu để cô đứng một mình

Tâm Dã tuy không yên tâm nhưng vẫn buông cô ra, chau mày nhìn về phía Trần Khải. Nét mặt của hắn như muốn hung hăng lao đến tàn sát con mồi trước mắt.

Phía sau hắn, Tần Mai Linh chạy hì hục đến ôm sát lấy người Trần Khải

- Khải.. Anh đi nhanh quá ~ người ra một

Giọng nũng nịu của cô ta khiến người đối diện không khỏi khó chịu. Riêng cô, khuôn mặt vẫn không đổi nét nhìn chăm chăm bọn họ

Thu hồi súng,hắn yêu chiều cô ả hạ đôi môi lạnh băng xuống khuôn mặt đang làm nũng kia

- Ngoan...

Hầm răng cô cơ hồ nghiêng lại, Trần Khải đây là anh đang chứng minh điều gì với tôi? Tần Mai Linh về rồi muốn tôi cút đi sao?

Tâm Dã đứng một bên liền kích động muốn lao đến đánh hắn thật mạnh, sao hắn lại dám làm như vậy trước mặt tiểu quý chứ!!!!

- Trần Khải mày...

Vừa vung nắm đấm, Gia Ái liền giữ tay anh lại cười khỏ sở lắc đầu

- Đứng..

Mạch máu trên tay anh như muốn vỡ tung, tiểu quý à tiểu quý rớt cuộc em vì cái gì mà hi sinh nhiều đến như vậy. Loại người như hấn ta đáng sao?... Tại sao?...tại sao lại là hấn mà không phải anh? Tâm Dã đáng thương đến vô cùng nhìn cô thu nắm đấm lại

Cười dịu nhẹ cô nghiêng đầu mở miệng

- Cảm ơn anh, Tâm Dã

Tuy là không tán công Trần Khải nhưng anh vẫn không hạ được con giận, Tâm Dã xoay người định rời bước

- Trần Khải... Chúng ta ly hôn đi!

* Đoảng*

Đây không phải là âm thanh của súng, mà chính là tiếng nổ của đại não của mọi người có trong căn biệt thự

Tần Mai Linh không khỏi hớn hờ, Gia Ái cuối cùng mày cũng khôn ra

Tâm Dã lại khựng bước xoay người nét mặt vui vẻ vịn lấy bả vai cô

- Thật chứ?!!!! Tiểu quý em...

- Ahh..

Trần Khải tức giận bước nhanh đến phía cô, siết chặt lấy cổ tay kéo thân người nhỏ bé vào lòng hấn

- Từ bao giờ cô có cái gan này? Gia Ái thật không ngờ cô chỉ mới lên giường với hấn không bao lâu liền muốn lập tức cùng tôi ly hôn

* chát*

Cô vung tay tát thẳng vào mặt hấn, nước mặt cô lại rơi, vì người đàn ông này cô đã rơi nước mắt không biết bao nhiêu lần

- A..nh.. Đứng.... Quá...đáng

- Ừm.. Trần Khải bóp lấy khuôn mặt nhỏ đang úy khuất của cô, đại não hấn mất khống chế - Chu Gia Ái xem ra tôi cho cô quá nhiều quyền hạn rồi?

Hấn mạnh mẽ nhấc bổng cô lên, Tâm Dã nhanh chóng lao tới muốn dành lại cô liền bị hai ba tên vệ sĩ của hấn chĩa súng vào đầu. Ánh mắt cô vừa kịp thời nhìn thấy

- Đứng!!!!!!!!

- Đứng... Đứng mà chạy đi.. Tâm Dã..máu..máu..... Huhu

Cô choáng tỉnh sau cơn ác mộng, thân thể nhỏ liền cảm thấy đau nhứt muốn vùng vẫy nhưng không được. Hấn vậy mà lại xịch tay chân cô lại

- Tỉnh rồi à? Hấn ma mị biếng nhác dựa vào tường nâng ly rượu cơ hồ chỉ đợi cô tỉnh dậy, nhưng vừa tỉnh người đầu tiên cô lại gọi là Tâm Dã khiến cho khí huyết trong hấn lại một lần sôi sục

Cô thất thần nhìn hấn, không vùng vẫy nữa. Cô mệt rồi. Đôi mắt tựa mèo hoang chôn hoang đã cô hỏi

- Ly...á!!!

Cô chưa dứt câu hấn đã hạ roi dây lên người cô, không cần nói tiếp hấn cũng biết cô định bảo rằng ly hôn. Người phụ nữ này lúc nào cũng khiến hấn tức giận, lần này nhất định phải giáo huấn lại cô ta

Cô vẫn không khuất phục, cương quyết nhìn hấn

- Ly hôn tôi muốn ly hôn...!! Anh đánh đi tốt nhất là đánh chết tôi, tôi có là ma cũng vĩnh viễn không muốn gần anh!!!!

Cô gào thét về phía hấn, cô ghét hấn, cô hận hấn nếu thời gian có quay lại cô nhất định.. Nhất định.. Sẽ không yêu hấn nhiều đến như vậy...

Ừm... Nụ hôn tàn bạo như muốn ngấu xé cô, hấn mạnh bạo xé nát bộ váy trắng tinh cô đang mặc

- Tên Khốn... Anh buông tôi.. Buông tôi

Cô vùng vẫy trong vô vọng, sức lực của hấn quá lớn. Cô liều mình cắn lưỡi hấn, dòng máu tanh nhanh chóng lan tỏa

- Chết tiệt! Cô thật sự không cần mạng mình nữa rồi ư? Hấn nhanh như cắt còi bỏ đồ, không bước dạo đầu thô bạo thúc hông đâm vào bên trong cô

Thân thể trắng nõn uốn éo như con cá đang nằm trên thớt, có trời mới thấu cô đang đau và tuyệt vọng như thế nào

(Au: có trời mới thấu nếu đây là truyện sủng toi sẽ đổi nam9:3)

Hấn như con mãnh thú hết lần này đến lần khác chiếm lấy cô, không để ý rằng còn một người đang đứng ngoài phòng giật run người

- Chu Gia Ái, tao không mạnh tay thì mày không biết đường mà lui...

-----,-----,-----

Sáng hôm sau

Trên chiếc giường đen huyền, một cô gái lửa lò đang kiệt sức nằm trên đấy. Gia Ái nặng nề mở mắt nhìn xung quanh, hấn đi rồi.. Cô bất chợt thở phào nhẹ nhõm

Quan sát kĩ lưỡng đây không phải là biệt thự của Trần Gia, đây là đâu?

* Cách*

Phía cửa có tiếng động, cô theo phản xạ co người hoảng sợ nhìn về phía phát ra tiếng động

- Chị Gia Ái..

- Tiểu Ly

Lúc này lông mày cô mới giãn ra an tâm, ai cũng được không phải hấn là tốt rồi. Gặp lại tiểu Ly cô thật sự có nhiều điều muốn nói, nhưng trong hoàn cảnh như thế này, cô biết nói từ đâu đây?

- Chị.. Sao chị lại ra nông nổi này, sao chị lại phản bội Trần tổng?

Phản bội sao? Tiểu Ly đưa bé ngốc này... Rốt cuộc ngoài kia em đã nghe những lời gì

- Chị không phản bội.

- Gia Ái em biết chị không phản bội mà!! Bọn người hầu ngoài kia chắc chắn là ghen ăn tức ở với chị!!

Đưa bé ngốc này, cô thật sự có rất nhiều điều muốn nói với tiểu Ly. Nhưng trong hoàn cảnh này, lời có dài chẳng nữa thì cô cũng không biết kể từ đâu..

- Cháy... Cháy.. Mau dập lửa....

Tiếng báo động cháy vang dội

- Sao lại cháy? Cô nhìn về phía ngoài cửa, khói đã bắt đầu xông lên

- Không được phải nhanh chóng tìm chìa khóa... Tiểu Ly loay hoay khắp căn phòng tìm chìa mở xích cứu lấy Gia Ái

- Tiểu Ly...

- Chị Gia Ái... Chìa khóa... Chìa khóa đâu huhu.. Tiểu Ly bị dọa đến phát khóc

- Tiểu Ly em nghe tôi nói!!! Gia Ái cô hết sức hét lên trước những âm thanh toán loạn của đám người bên trong biệt thự

- Chị Gia Ái.. Tiểu Ly giật mình ngẩng đầu nhìn cô

- Em đi đi..

- Không em không đi..!!!

- Tiểu Ly! Cô mau đi đi!!!! Cô nghĩ cô là ai? Cô chỉ là kẻ hầu của tôi cô muốn ở lại với tôi làm gì? Chỉ với hai ba lời nói cô liền nghĩ tôi muốn làm bạn với cô sao? Tỉnh lại đi chúng ta là người của hai thế giới khác nhau. Muốn chết cùng tôi, cô không có tư cách đó....!!! Đi đi....

Tiểu Ly em làm ơn chạy đi đi, chị không thể làm luyên lụy đến em được. Ngoài kia còn nhiều người đang đợi em, Jay đang đợi em... còn chị.. không có một ai chờ nữa rồi.. nên thôi.. Hãy để chị một mình gánh chịu số phận của mình

Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên khuôn mặt cô gái yếu đuối, linh hồn cô tựa lông mày thả lỏng buông xuôi vào không gian...

* Boom!!!!*

Căn biệt thự đột nhiên nổ lửa lớn, cả căn biệt thự dường như bị lửa nuốt chửng...

Một nữ hầu đột nhiên la toáng lên

- Thiếu phu nhân!!!! Tại sao không một ai cứu thiếu phu nhân....

- Muộn rồi... Âm thanh hỗn loạn đột nhiên bị tĩnh động lại bằng hai chữ - Muộn rồi....

Au: End quá khứ, tập sau trở đi quay lại hiện tại

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Quỷ dữ hiện hình

Thu lại kí ức, cô mệt mỏi ườn người. Vỗ mặt thúc mình tỉnh táo, cô cố gắng tự nhủ bản thân mọi chuyện đã qua rồi cô và hắn đã không còn quan hệ, bây giờ cô chỉ cần ở bên Hào Hào sống những ngày tháng thật tốt!

Nhắc đến đứa trẻ này, quả là món quà lớn mà ông trời dành cho cô. Ngày ấy khi được cứu khỏi biển lửa cô chừng như không muốn mở mắt nữa, nhưng Hào Hào đã đến với cô, đứa bé ấy như một tia sáng len lỏi vào cuộc đời tối tăm không lối thoát của Gia Ái

* Ting.*

Điện thoại sáng lên, phía màn hình có tên Thuần An

- Em ngủ chưa?

- Em chưa...

- Hôm nay em gặp lại hắn?

Gia Ái chau mày nhìn màn hình

- Sao anh biết?

- Báo.

Cũng phải, lúc ấy có nhiều người chứng kiến như vậy chuyện không lớn lên cũng khó

- Em và hắn không còn quan hệ.

- Ừm, em ngủ sớm đi.

Gặp điện thoại, có vẻ như Thuần An không vui về việc này. Năm đó trong lúc nguy cấp may mà tiểu Ly tìm thấy chìa khóa mở khóa cho cô, sau đó cả hai leo đường ban công cùng nhau liều mình nhảy xuống bể bơi gần đó. Tiểu Ly vốn muốn kêu cứu nhưng cô nhanh chóng ngăn cản, cô van xin cô ấy hãy để cô đi, cô cùng Trần Khải vốn không có tình cảm, hắn không yêu cô, ở bên nhau cũng chỉ thêm đau khổ. Tiểu Ly khó khăn lắm mới để cô rời đi và hứa với cô rằng nói với Trần Khải cô đã chết trong đám cháy kia. Trên đường bỏ chạy bụng cô đau nhói, trời đêm gió lạnh sức cô gần như kiệt quệ ngã giữa đường. Đúng lúc đó Thuần An đã xuất hiện, anh là bác sĩ vừa từ Ý về, nhìn thấy cô gái thân người ướt sũng mềm yếu nằm giữa đường liền hết hoảng cuu mang cô. Thuần An cho cô biết cô đã có thai được ba tháng, do việc cô vận động mạnh ảnh hưởng hết sức lớn đến thai nhi cần phải sát sao theo dõi tình hình của mẹ lẫn con, nhưng tình hình ngày tồi tệ, tính mạng đứa bé trong bụng ngày càng nguy kịch. Anh có hỏi cha đứa bé và người thân của cô đang ở đâu, nhưng cô đáp lại bằng những cái lắc đầu trong mê mang. Anh liền mình đặt vé máy bay trở về Ý với hi vọng cứu sống được cô gái yếu đuối trước mặt mình

Trần Gia

- Trần Tổng... Jay đứng phía bên cạnh mím phím môi lo sợ cho an nguy vợ mình.

- Tại sao? Âm điệu lạnh lẽo hần nhìn tiểu Ly

Tại sao năm đó lại lừa dối hần? Rõ ràng Gia Ái không chết, rõ ràng cô ấy còn sống nhìn nhin đứng trước mặt hần như vậy, tại sao lại lừa dối hần!! Năm đó nghe tin biệt thự cháy, lòng hần như lửa đốt trở về thật nhanh. Nhưng vừa về đến nơi căn biệt thự đã phừng phực lửa, hần đảo mắt cố gắng tìm bóng dáng cô, nhưng... Không thấy. Trong đầu hần bỗng hiện lên một hình ảnh, cô bị hần xích? Hần giam cầm cô bằng những chiếc xích làm sao cô có thể chạy??!!!! Tên súc sinh mày là súc sinh Trần Khải ời Trần Khải. Hần vò đầu bứt tóc, gân cổ như muốn bùng nổ

- Tại saooo!!!!!!!!!!!!

Tiểu Ly phía sàn nhà sợ hãi né tránh ánh mắt giận dữ của hần, giọng như không như có

- Tôi... Xin lỗi.

* Choang* Hần nắm chặt chiếc khăn bàn hất tung mọi thứ. Hàm răng ma sát vào nhau ken kết một câu xin lỗi là xong?

- Ai cho cô lá gan này? LẠI DÁM QUA MẶT CẢ TÔI!!!! Hần gần như thét vào mặt tiểu Ly, đúng vậy con người khi xưa của Trần Khải đã biến mất, từ ngày biết tin cô bị chôn vùi trong biển lửa hần đối xử với tất cả mọi người như một kẻ không tìm không gan. Như con hổ dữ không còn thứ gì để mất...

- Trần tổng.. Cô ấy là bắt đắc dĩ... Jay bước đến che chắn thân thể đang run sợ của tiểu Ly, nói đỡ

- Cút! Hần hạ giọng đến âm cực

Jay và tiểu Ly ngơ người, Trần Khải tha cho bọn họ sao?

- Các người không nghe thấy? Hần điều hòa lại hô hấp

Hai bọn họ nhanh chóng rời khỏi đại sảnh, dù gì Gia Ái đã trở về đây là việc vui nên hần không truy tội tiểu Ly. Hạ lửa giận hần xoay người bước về phòng tắm

- Khải... Anh không thể đối xử với em như vậy... Khải...anh quá tàn nhẫn... Tàn Mai Linh mặc chiếc váy đen huyền bắt mắt ra sức đập cửa lớn Trần Gia, cô ả làm loạn khiến người trên kẻ dưới trong căn biệt thự khó chịu

Nhất... Là Trần Khải

- Đến đúng lúc lắm, tôi chưa tìm cô, cô đã đến tìm tôi. Cho cô ta vào!

Trần Khải trở về chiếc ghế dựa, bắt chéo chân chờ con người không biết thời thế kia bước vào

- Khải... Nước mắt dàn giữa, Tàn Mai Linh chạy vào định xả vào lòng hần

Liền bị hai vị người hầu hai bên giữ lại

- Các người làm gì vậy, buông tôi ra...các người không biết tôi là nữ chủ nhân của Trần Gia này sao?!!!Sau khi diệt Gia Ái, cô ta tưởng chừng dễ dàng bước lên ngôi vị Trần phu nhân

Nhưng không, Trần Khải chỉ đính hôn với cô vì 30% cổ phần Tàn Gia, có được rồi hần ta liền hủy hôn. Từ bao giờ Trần Khải lại trở thành một kẻ lưu manh như vậy

Trần Khải nhưng anh đừng tưởng thoát khỏi tôi là dễ

Nghe cô ta tự xưng nữ chủ nhân của căn nhà này hai cô người hầu bất giác cười mỉa mai

Mà Trần Khải ngồi phía đối diện cũng giương môi cười khinh bỉ, nhịp chân giương mắt nhìn cô ta

- Thế nào?? Nữ chủ nhân sao? Ai cho cô cái danh xưng này?

- Khải!!! Anh không được tàn nhẫn với em như vậy. Cô ta hất hai cô người hầu chạy nhanh đến ôm chân Trần Khải nức nở khóc

- Tại sao không?

- Em.. Em đang mang thai con của chúng ta, nó là con của anh... Anh không được huhu.. Đối xử với mẹ con em như vậy..

Trái với suy đoán của cô ta, nét mặt của Trần Nhái hão hão điềm tĩnh, nhướn lông mày

- Vậy sao?

- Ừm.. Khái..

Hắn hạ người nâng cằm cô ta, phả luồng thơm hồ phách quyến rũ. Tần Mai Linh như nở hoa trong lòng nhắm mắt đợi hắn...

Đôi môi hắn lướt qua khuôn mặt cô ta, dừng lại ở phía tai đủ để cô ả cảm nhận được hơi lạnh lẽo

- Vậy thì bỏ đi... Bỏ vào trong lửa.. Như cái cách cô hãm hại tiểu Ái của tôi..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mẹ của con tôi

Sáng hôm sau, trong khi Gia Ái đang loay hoay phía bếp thì phía bên này "cụ non" Hào Hào cau có cầm chén nĩa

- Mẹ, con không muốn đi học

Hừm? Cô dùng tay một khắc rồi lại tiếp tục nếm canh - Tại sao?

Hào Hào liếc nhìn mẹ, chép miệng uất ức

- Con quá đẹp trai!

Ờ? Đây là loại lý do gì vậy? Nồi canh sôi ục ục cô tiện tay tắt lửa xoay người bước đến phía con trai, kéo lấy chiếc ghế ngồi đối diện cậu. Chồng cảm nghiêm túc

- Con trai làm người không nên quá tự cao, nhưng.. Dù cho vậy thì tại sao con không đi học?

Hào Hào vuốt vuốt mái tóc xoăn của mình, ngẩng cao đầu vênh mũi

- Mỗi ngày con đi học, mẹ thấy đó chỉ cần bước đến cổng trường thì đã có nguyên đàn con gái la ó vì con

- Ừm ừm. Cô gật gù công nhận

- Vào lớp bọn con gái đều chạy đến bao quanh con

- Ô ồ... Rồi sao?

Hào Hào phụng hai cái má đáng yêu nghiêm nghị nhìn mẹ

- Trong đám con gái.... Có thằng con trai...

- Phụt... Hahahaha cô không đỡ nổi mà cười sặc sụa- Tiểu tử hahaha con thật có tài nha ahahahaha

Gia Ái cười đến mức thở không thông, còn vị đối diện ám khí u ám nhìn mẹ mình

- Chu Gia Ái...

- Ô.. Cô ngẩng đầu, vờ nghiêm túc vuốt nước mắt chống tay nhìn Hào Hào - mẹ xin lỗi, con nói tiếp đi

Nhóc con vuốt mặt lắc đầu

- Vậy... Con không đi học nữa đâu... Tạm thời nghỉ học vào lớp 1 con sẽ đi học lại!

Hào Hào dánh vè chắc như đinh đóng cột. Hình ảnh cứng đầu này thật giống ai đó, đôi mi hạ xuống, vờn đôi tay nờn nà đến khuôn mặt nghiêm nghị kia

- Tiểu Tử thôi con đừng mong trốn học, ăn nhanh rồi chuẩn bị đi học ngay cho mẹ!!!!

- Ấy Ấy... Mẹ nhẹ tay chút

Hào Hào xoa cái má bị mẹ béo, lời mẹ là lời vàng lời bạc cậu đây... Không dám chống!

- ----,-----,-----

- Haizzz...Cô neho mắt nhìn Hào Hào bước vào lớp, lắc cái cổ thanh tú - Ừm. hôm nay nên làm gì đây nhỉ?

- Đi động phòng!

Phía sau lưng cô đột nhiên có tiếng trả lời

- Động phòng?

Theo bản năng cô xoay người, ánh mắt vừa lướt đến người đằng sau thì Gia Á giật thót mình

- Aaaa... Gót giày loạng choạng khiến cô mất thăng bằng

- Cẩn thận. Trần Khải ôm trọn cô vào lòng

Lập tức phản xạ cô đẩy mạnh hấn ra, trong lòng nổi lên khó chịu

- Trần Tổng xin ngài tự trọng

Nhìn hàng lông mày đang nhăn nhó, hấn từ tốn đưa tay vuốt nhẹ chúng. Nói đúng hơn là hấn muốn tiến lại gần cô, hưởng chút hương thơm đã lâu không được gần

Khuôn mặt lạnh cô xoay người, chán ghét

- Đừng chạm vào tôi

Không để cô rời đi, hấn nhanh tay vươn đến ôm trọn cô vào lòng. Một tay giữ lấy cổ tay cô, vô liêm sỉ dụi mặt vào cổ cô

- Mấy năm nay em tốt chứ?

Biết chống cự không lại, cô vô cảm cười nhạt

- Xa anh, đương nhiên tôi tốt rồi. Rất tốt là còn khác

Bàn tay hấn vô thức siết chặt eo cô hơn, Gia Á cơ hồ nhăn mặt

- Buông tôi ra, đây là trường học

Ánh mắt biếng nhác hấn liếc qua trường mầm non, phím môi vừa mở

- Đưa bé đó...

- Gia Á

Một chàng trai tóc vàng bông bênh như vị hoàng tử xứ tây nào đó. Ánh mắt anh nhìn cô thâm tình khó tả

- Thuận An..

Nghe cô gọi tên người đàn ông khác sao mà êm tai như vậy, sát khí trong hấn liền nổi lên. Ôm chặt cô vào lòng hơn, như con hổ giữ chặt lấy miếng thịt tươi ngon

- Trần tổng, phiền ngài thả vợ tôi ra được chứ?

Thuận An giữ cho thần thái tao nhã đối diện với hấn

- Vợ? Hấn lặp lại từ với cơ hàm nghiền chặt. Bàn tay ranh ma vuốt đường nét trên cơ thể cô

- Trần Khải anh mau dừng tay! Gia Á vùng vẫy

Hấn dừng tay trên đôi môi cô, trân quý vuốt ve

- Tôi chưa bỏ cô ấy, ai dám lấy?

Thuần An nắm chặt tay, gần như sắp nổ tung. Giọng trầm mặc

- Con tôi còn ở trong mẫu giáo, đừng để nó thấy cảnh mẹ nó bị người khác ức hiếp như thế này.

Câu nói của anh đơn thuần là khẳng định với hân, Gia Ái là vợ anh, họ đã có con với nhau, đồng thời nhắc khéo...ĐỪNG ĐỤNG VÀO VỢ NGƯỜI KHÁC

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đừng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Sinh con cho người khác

Con của hân ta và Gia Ái? Nghe đến đây Trần Khải máu dồn đến đại não. Siết chặt người cô hơn, lại là cảm giác đó, phản bội! Đôi môi lạnh phả vào đôi tai nấn cảm của cô

- Vậy mà em lại sinh con cho người đàn ông khác? Trong âm lạnh có chút bi thương tuyệt vọng

Cô như thứ đồ chơi được gây nghiện, biết rằng yêu cô là sai nhưng sao hân cứ muốn yêu. Biết rằng lòng cô không hướng về hân nhưng hân vẫn cứ muốn bẻ cong lòng cô, dù là ép buộc đi nữa...

Gia Ái không tự chủ xoay người chạm mắt hân, đôi mắt thất vọng khiến cô giật mình lại xoay mặt đi. Cô dặn mình về những thứ tổn thương khi xưa, dặn mình do hân mà cô tí nữa mất đi Hào Hào

- Vậy.. Buông tay được rồi chứ?

Cô lại dùng giọng điệu hờ hững, bàn tay hân tự giác buông. Lần này hân không nói gì, nhìn cô luống cuống thoát chạy. Ghét hân đến vậy sao?

Thuần An nhanh chóng nắm lấy tay cô bước đi, bàn tay lớn đưa lên cao che ánh nắng mặt trời khỏi va vào khuôn mặt trầm buồn của Gia Ái. Anh lúc này tuy không bộc lộ nhưng nội tâm của anh đã sớm lục đục khó chịu

- Em ổn chứ. Âm thanh ôn hòa như ánh nắng sáng hôm mai, anh không trức hết bực bội lên người cô, ngược lại anh nhẹ nhàng thăm dò tâm tình của cô

- Ừm. Cô né tránh ánh mắt anh, đưa tay kéo sợi tóc đang rũ rượi ra sau tai.

Cô không dám nói thêm nhiều, người đàn ông kia như nỗi ám ảnh trong lòng cô. Bao nhiêu năm trôi qua, cô tưởng rằng lòng sẽ yên khi gặp lại hân nhưng khi hân chạm vào người cô, trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô hận bản thân mình quá yếu đuối và ngu ngốc, cứ cố chấp yêu một cây xương rồng càng ôm chặt lại càng đau

Nhìn qua Thuần An, anh lúc nào cũng vậy điềm tĩnh và ôn nhu. Anh đợi cô lâu như vậy, phía sâu thẳm đáy lòng cô không khỏi áy náy. Đưa tay chạm vào đôi bàn tay đang che nắng cho cô

- Tối nay em nấu canh hải sản cho Hào Hào, anh có muốn qua ăn chung không?

Thích! Cô đang mở lòng với anh sao? Khóe môi anh không tự chủ được mà giương lên, đôi tay lung tung che đi đôi mắt đang híp lại vì sung sướng. Nụ cười của anh mỉa mai khiến bao cô gái xung quanh phải đứng lại trầm trồ yêu thích

Còn lại góc đường kia, Trần Khải vẫn đứng đó, đôi tay thấm nhuộm máu. Nếu có ai đó hỏi hân đang khổ sở gì, hỏi hân tại sao trước đây lại tuyệt tình với cô như vậy, hỏi tại sao trước đây hân ngang ngược muốn sở hữu cả Tần Mai Linh và cô thì...

Xin trả lời, một tên chưa bao giờ cảm nhận được tình yêu thương từ người khác ép buộc hân phải lạnh lùng khát máu trước cuộc đời. Vừa mới sinh cha mẹ đã bị ám sát, bà nội nghiêm khắc về con đường đầy khổ sở ép hân phải gấp rút sánh đôi để kế thừa gia nghiệp. Khó khăn lắm hân mới gặp Tần Mai Linh, lúc ấy cô ta tựa như thiên sứ ngây thơ trong sáng. Cô ta xuất hiện dịu dàng xoa dịu vết thương trong hân. Hân yêu thương cô ta đáp ứng mọi thứ không để cô ta thiếu bất cứ thứ gì, đến ngày hân chuẩn bị cầu hôn thì cô ta lại đột ngột biến mất không vết tích. Hân hụt hẫng điên cuồng tìm cô ta, nhưng vô vọng. Tìm mãi không thấy, hân tuyệt vọng tức giận, hân căm ghét cái gọi là tình yêu, hân luôn lặp trình trong đầu thứ gì cũng có thể tin nhưng nhất định không tin vào tình yêu. Rồi hân lại gặp cô, cô trong sáng như viên ngọc không chút vấy bẩn. Nhưng hân không tin vào đàn bà, cưới cô về chỉ để làm phong vũ long bà nội. Hân căn bản không xem cuộc hôn nhân này ra gì, hết lần này đến lần khác hân xuống tay làm tổn thương cô. Vốn nghĩ cô sẽ hận hân nhưng không, sáng nào cô cũng ngồi ngoan ngoãn trước bàn ăn đợi hân, mặc cho biết chắc hân không ăn cùng. Tối nào cô cũng ngồi ngây ngốc trên chiếc ghế sofa ôm chiếc gối đơn độc đợi hân về, mặc cho vết thâm trên mắt ngày càng thêm màu. Lúc nào trước mặt bà nội cũng luôn miệng nói dối rằng, cô rất ổn, mặc cho sự thật rằng... Cô không ổn thật sự chẳng ổn tí nào. Rồi đến khi sóng gió ập đến, đến khi cô vô tâm không còn xem hân là cả thế giới nữa thì hân mới muộn màng níu kéo. Hân như đứa trẻ chỉ biết khóc khi đói, giữ chặt lấy cô khi cô muốn đi. Hân "khờ dại" khi không biết nắm chặt quá sẽ khiến cô đau. Nhờ cô hân học được cách nắm lấy tình yêu, nhưng tại sao cô lại đi khi chưa dạy hân cách buông?

Thì Trần nhỏ

Jay ôm chiếc gối nhìn về phía biển thở dài

- Bao giờ ta mới được về thành phố đây

Ót éc ót éc

- Cút!

Jay tức giận ném chiếc gối về phía mấy con khi. Bên này tiểu Ly biu môi

- Anh đang trút giận lên khi thay em sao?

Ôi trời cái giọng nói này làm sao khiến người khác giận được chứ, Jay lập tức cười lắc đầu

- Không đâu, xem như đây là tuần trăng mật của chúng ta thôi mà

- Thật sao? Tiểu Ly nghiêng đầu hỏi

Dù là bị đuổi ra đảo khi chưa biết thời hạn về nhưng nơi ở của bọn họ tuyệt đối là hạn sang. Không tới nỗi khó ở

- Thật. Anh gật đầu

- Anh thoải mái chứ?

- Thoải mái!

- Anh không giận em chứ?

- Không giận!

- Anh thích nơi này chứ?

- Th..ích!

Nhìn Jay chắc như đinh đóng cột, tiểu Ly mới thờ phào nhẹ nhõm ngáy ngồ hỏi câu cuối

- Vậy... Anh định bao giờ bỏ tay ra khỏi cổ con khi?

Ếc..... * cúuuuuuu*

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tiểu hào hào muốn lấy vợ!

Trong căn phòng tối, Tần Mai Linh say mèm nhìn người trong bóng đêm. Ưc lên vài tiếng, nghiêng đầu cười ngáy dại

- Chủ nhân ông nói xem, kế hoạch hết lần này đến lần khác thất bại. Thậm chí cổ phần của tôi còn bị lấy mất ông.. Không cảm thấy bản thân mình bất tài quá sao?

Lời nói khi say của cô ta có vẻ như không suy nghĩ. Đột nhiên cảm giác phía thái dương của mình lạnh lẽo nặng nề, mắt nhắm mắt mở cô ta quay sang nhìn.

- Ông.. Ông chủ.. Khẩu súng đặt ngay thái dương cô ta, người đàn ông đeo bao tay đen đưa ngón tay đến gần còi súng

Đôi mắt đen thẫm được lóe lên qua ánh sáng mờ ảo của đèn đường, chiếc mặt nạ hình quỷ dữ khiến cô ả run sợ. Nói gì thì nói ông ta chính là người hô mưa gọi gió của thế lực ngầm hắc đạo, không biết rằng đang có ai chống lưng đằng sau, chỉ biết người của Trần gia chưa một lần đụng đến thế lực này

Nhìn cô ta rùn rẩy phía dưới, phím môi ông ta phát ra thứ âm thanh lạnh đậm, người đàn ông xoáy súng sâu vào đầu Tần Mai Linh hơn

- Muốn giữ mạng sống thì nên suy nghĩ trước khi nói. Đừng để cái não cô ngưng hoạt động

- Tôi... T..ôi... Biết rồi thưa... Chủ nhân... Đầu súng ấn sâu vào đầu khiến cô ta đau đớn, đại não kích thích cô ta tỉnh táo, sợ hãi gật đầu

Thu hồi súng, người đàn ông từ từ bước đến phía cửa sổ. Chắp tay ra phía sau, đôi mắt nhìn về phía xa xăm

- Sắp đến rồi, ngày Trần gia phải trả giá....

Phía ngoài trời mây đen như nhận được thịnh khí tích tụ, sét thay nhau lượn nét đường trời. Ánh sáng sét mỗi lần đánh xuống đều hiện lên mờ ảo ánh mắt căm thù của người đàn ông kia

Rốt cuộc Trần Gia đã gây thù gì với ông ta? Tần Mai Linh có người khiếp đảm không dám thờ nhìn theo thái độ con người đáng sợ ấy

- -----

Ở trong văn phòng, Trần Khải tâm tình không tốt kí duyệt hồ sơ. Cánh tay dùng lực mạnh như đang dẫn dắt ai đó, vô tình làm chiếc lịch cũ rơi xuống đất

Liếc mắt về không quan tâm nhưng nhìn vào ngày tháng trên tấm lịch bỗng nhiên một hình ảnh lướt qua trong đầu hắn

Đứa bé ngày đó tông vào hắn là con của Gia Ái. Nhìn kĩ ngoại hình tầm 4-5 tuổi hơn nữa không phải tự thân nhưng thẳng nhóc ấy ngấm lại có chút cảm giác thân quen...

Khoan đã 4-5 tuổi sao? Khoảng thời gian đó chẳng lẽ nào...

Hắn lập tức nhắc máy gọi đến số Jay

- Jay cậu..

- Ót ét ét khẹt khẹt...

Hừm? Hắn chau mày nhìn vào phía dãy số rồi lại nhìn tên lưu trong danh bạ là số của cậu ta mà? Định cúp máy thì phía bên trong điện thoại dội lại

- Con khi khô!! Máy mau trả điện thoại lại cho tao ngayyyyyyy!!!!

- Ót ét ót ét * Các bạn đọc giả tự sub đi nhé!*

* Rầm!*

Sau tiếng động đó là giọng của Jay thờ hồn hể

- Alo.. A...lo Trần Tổng...

- Khụ... Jay cậu đang làm cái quái gì vậy? Ba đường hắc tuyến hiện hữu trên đầu hắn

- Tôi..tôi.. Xin lỗi.. Cái con khi khô nà.. À..à Trần tổng tôi không nói anh....

* Tut... Tut... Tut...*

Nhìn màn hình điện thoại, hắn nghiêng răng nghiêng lợi

- Jay có vẻ cậu rất thích chơi với khi...!!

Một mối quảng điện thoại lên bàn, nhịp ngón tay cho dù Jay có trở về cũng không kịp thời gian điều tra. Gia Ái... Chuyện này đích thân anh sẽ điều tra

- -----

Nhà Gia Ái

* Dingdong Dingdong.... *

Phía ngoài cửa Thuần An ấn mặc lịch lăm mang theo bó hoa ấn chuông

* Cạch*

Phía cửa mở anh vốn định tạo bất ngờ cho Gia Ái, đưa thẳng bó hoa cho người sau cửa

- Tiểu Ái buổi tối tốt lành...

Chương 55: Làm đau chính anh?

Phía bàn ăn nhìn chung quy Thuận An, Gia Ái và tiểu Hào Hào như một gia đình hạnh phúc khiến mọi thứ xung quanh đều trở nên màu hồng. Cô đang đưa thìa định gắp thức ăn cho Hào Hào thì phía ngoài tiếng chuông cửa lại reo lên

Gia Ái nhìn sang Thuận An, anh gạt đầu ám chỉ bảo cô đi mở cửa đi để Hào Hào anh lo cho. Gác thìa cô xoay người bước đến mở cửa

- Anh...

Trần Khải đưa tay vào túi nhún vai nhìn cô, nở một nụ cười vui vẻ

- Chào tiểu bảo bối

Cô chau mày định khóa cửa lại, nhưng lại chậm hơn hán một nhịp. Bàn tay to lớn vịn chặt cánh cửa, bàn tay còn lại nắm lấy tay cô kéo sát về phía mình

- Trần Khải! Anh đừng làm loạn! Cô tức giận hét lớn lên

- Gia Ái.. Thuận An nghe tiếng cô la lớn liền nhanh chóng bước ra cửa

Cô ngoảnh đầu nhú mắt nhờ anh cứu giúp, Thuận An nhanh chóng hiểu ý phối hợp

- Tiểu Ái nước ấm rồi em vào tắm đi

Lời Thuận An nói nếu người ngoài nghe chắc chắn sẽ thần phục đây là người chồng chuẩn mực, nhưng đến tai của Trần Khải như hàng ngàn gai nhọn đâm vào sâu trong màng nhĩ

Nhưng mà... Làm sao dễ dàng qua mắt được hán, hán đã điều tra tên Lãng Thuận An này rồi, vẫn còn độc thân chưa kết hôn. Nhìn sang Gia Ái, tiểu dã miêu này rốt cuộc em đang bày trò gì

- Mami, mami bị sao vậy?? Hào Hào ngồi trên ghế đợi hai người bọn họ đến chán, liền bước ra ngoài xem có chuyện gì

- Hào Hào ngoan, mẹ không sao co...

- Kề xấu kia không được làm đau mami! Chưa kịp nói dứt lời, Hào Hào đã cầm chiếc muỗng nhựa bé đang ăn chĩa thẳng vào hán

Nhìn khí thế ngạo trời của nhóc con, hán đột nhiên có hứng thú với cậu lạ kì

* bốp* tiếng va chạm giữa đầu muỗng và khớp tay vang lên

- Không được làm đau mami của tôi!

Theo phản xạ buông tay, đôi mày chuẩn của hán nghiêm nghị, nhìn về phía tiểu gia hỏa trước mặt

Nhìn đôi mắt đang kiểm chế của hán, cô biết Hào Hào đã vô tình đập phải mìn rồi. Nhanh chóng đưa tay ôm trọn Hào Hào vào lòng

- Trần tổng, Hào Hào còn nhỏ xin anh đừng để bụng

- Em nghĩ tôi đến trẻ con cũng tính toán sao? Hán đưa tay thu hết nợ khí xoa mái tóc xoăn của thằng bé - Biết đâu... Làm đau nó lại là làm đau chính anh

Nhìn khuôn mặt sáo huyết của hán, cùng với lời nói bóng gió vừa rồi không khỏi khiến cô run lên. Ý hán là gì? Làm đau chính hán?...

Cảm nhận được thân thể run nhẹ của cô, hán lại càng tin chắc dự đoán của bản thân là đúng. Biếng nhát đưa hai ngón tay lưu manh chạm vào môi mình rồi đưa đến môi cô, cười giảo hoạt xoay người ngoắt ngoắt tay

- Anh về đây. Ngủ ngon vợ yêu!

Phía Gia Ái như chôn chân, Trần Khải hán làm sao vậy. Tại sao thái độ lại đột nhiên thay đổi như vậy. Dự cảm chẳng lành, cô ngược mặt nhìn Thuận An. Anh nhanh chóng bước đến phía mẹ con họ, đang đôi tay ôm bọn họ vào lòng, bàn tay âm từ tổn vỡ lưng trần an cô như một đứa trẻ

- Ôn thôi

- -----+

Phía ngoài chiếc xe đen sang trọng, Trần Khải cầm sợi tóc mảnh mai trên tay đưa cho người bên cạnh

- Nội trong sáng mai, đem kết quả đến cho tôi. Giọng hắn lúc này lại âm沉沉, dường như về mặt khi có cô và không có cô hoàn toàn khác biệt
- Rõ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Huyết thống

Tập đoàn Jen, phía góc khuất một người đàn ông râu ria lồm chồm đang nghiêm túc làm việc. Tiếng động xung quanh hầu như tĩnh lặng, chỉ tồn tại duy nhất tiếng gõ phím

Cốc cốc..

Phía ngoài cửa vang lên tiếng

- Tâm Dã

Một cô gái nhã nhặn đợi ngoài cửa, Tâm Dã chẳng may thuận miệng

- Vào đi

Anh chàng Tâm Dã phóng nhả phong tình thuở nào đã trở nên trầm lặng, anh ít nói, nghiêm nghị hơn.

Cô gái mặc bộ đồ công sở đem tách cà phê thường lệ đến chỗ anh, nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống bàn

- Anh nghỉ chút đi
- Ừm
- Anh có cần em giúp gì không
- Không

Y Lan nhìn anh lạnh lùng đến đau lòng, cô nắm chặt chiếc váy công sở cố kìm nén cảm xúc. Cô biết anh yêu cô gái đã mất kia rất nhiều, cô không trách, không dám trách. Nghe tin anh đồng ý với việc kết hôn hai nhà đã hứa hẹn, cô vui như xuân về. Cô ung dung chuẩn bị mọi thứ cho lễ kết hôn của bọn họ, mơ tưởng cả tương lai tươi đẹp phía trước

Nhưng, thật tàn nhẫn. Anh cưới cô năm năm rồi, người cô anh còn chẳng thèm đụng đến. Một ngày nói với nhau chưa tới ba lời

Thấy cô có vẻ khác thường, anh ngước mắt lên nhìn

Cô khóc sao?

Tâm Dã dừng tay, anh làm gì cô sao? Làm gì có

- Sao vậy? Lời hỏi thăm thờ ơ nhưng anh vẫn có chút để tâm

Cô gái này không xấu, cô ấy rất đơn thuần, chính vì cô ấy đơn thuần nên anh mới không dám làm gì cô. Cố gắng giữ khoảng cách với cô vợ hữu danh vô thực này

Đôi mắt nhoe lệ, Y Lan nhìn anh bi thương

- Anh để tâm em một chút thôi có được không... Hức...

Anh ngờ người khi cô đột nhiên khóc như đứa trẻ, anh lập tức rời khỏi ghế bước đến phía cô. Chần chừ đôi chút anh dang đôi tay ôm cô vào lòng, khá vụng về không biết làm sao để cô nín

Cô khóc càng lớn thêm, ủy khuất đánh vào người anh

- Anh ghét em đúng không... Huhu.. Hai năm rồi đã năm năm rồi... Anh chẳng thèm ngó ngang gì đến em... Huhu... Anh không biết em cô đơn đến đường nào sao chứ hả...

Những lời cô nói khiến anh có chút đau lòng, quả thật anh đã lạnh nhạt với cô quá rồi. Người dù gì cũng đã mất, anh cũng nên mở lòng với ai đó rồi... Ít nhất là mở lòng với người vợ ngốc này

Đưa bàn tay lau đi nước mắt của cô, anh dùng âm điệu trầm ấm dỗ dành cô

- Thôi được rồi, nín đi, anh dẫn em đi ăn chút gì đó

- Ồ... Cô há hốc mồm không tin đây là sự thật

Anh vậy mà lại dịu dàng với cô sao? Vô mặt mình. Chắc, đau thật không phải là mơ rồi. Cô vui vẻ hôn hờ quên trời đất ôm chăm lấy anh

- Đi... Đi thôi nào!!!!

- ---,-----,-----

Trần Khải đứng phía cửa kính cao nhìn về phía xa xăm. Anh đang trầm ngâm chờ đợi...

Cạch

Phía vừa mở ra

- Trần tổng

Hắn xoay người nhìn người đối diện, có chút căng thẳng

- Như thế nào rồi

Người đàn ông bước đến phía hắn đưa tờ xét nghiệm được bao kĩ

Nhìn tờ xét nghiệm có chút do dự, nếu đứa trẻ ấy không phải con hắn...

Lắc đầu, không thể nào

Từ từ mở phong xét nghiệm, tim hắn cũng không làm chủ được mà đập từng nhịp mạnh bạo

Một loạt số liệu chữ số hiện lên tờ giấy trắng, phía cuối tờ giấy có đề chữ

"CHU HÀO HÀO VÀ ÔNG TRẦN KHẢI 99% HUYẾT THỐNG

QUAN HỆ CHA - CON "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tâm Dã về nước

Nhìn tờ xét nghiệm giấy trắng mực đen hắn cơ hồ hô hấp không thông, thật... Thật sự là con hắn. Đứa trẻ ấy... Hahaha thật là hảo hảo tin vui

Thu lại nét mặt cười, Trần Khải cẩn thận cất tờ giấy vào tủ. Người đối diện ngạc nhiên

- Sao ngài lại không dùng tờ giấy này mà giành lại con?

Câu nói của anh ta như vô tình chọc giận Trần Khải. Híp mắt nguy hiểm nhìn người vừa nói ra câu ngu xuẩn

- T.. Tôi.. Tôi xin lỗi ngài. Do tôi không hiểu chuyện

Tên trợ lí tạm thời này hồi hả gập đầu xin lỗi, anh ta thật muốn tự cắn cái lưỡi thối này

- Cút. Ngươi điệu lạnh lẽo rõ không hài lòng của hắn khiến tên kia sợ hãi

- Vâng... Vâng tôi cứ ngay

Trần Khải lắc đầu một mỗi, xoa huyết thái dương, có lẽ phải gọi Jay về rồi cái tên đầu đàn đó ít nhất vẫn có não hơn tên vừa rồi

- ----.-----.-----

Tại nhà hàng, Tâm Dã nhã nhặn cầm bảng thực đơn đưa Y Lan

- Em chọn món đi

Cô mỉm cười đón lấy menu từ tay anh, ăn gì chứ cô đang "no" trong hạnh phúc đây này

- Gọi đi. Nhìn cô đang mãi mê suy nghĩ gì đó, anh nhẹ giọng nhắc nhở

- A vâng.. Cô cúi đầu chọn vài món để tiêu hóa

Tâm Dã tao nhã ngã người ra ghế tùy tiện cầm lấy tờ báo

- Em gọi xong rồi, anh có muốn gọi thêm gì không? Cô vẫn vui vẻ nhìn menu hỏi anh

- ...

Không hồi đáp? Cô cảm giác lạ lùng ngược mặt nhìn anh. Cô thấy... Bàn tay anh đang run rẩy, sợ hãi cô đưa menu cho phục vụ gạt đầu cho lui rồi nhanh chóng bước đến phía anh

- Đã... Anh sao vậy...

Anh siết chặt tờ báo, khuôn mặt ảm đạm đầy gân xanh

- Sáng mai về nước.

Ngạc nhiên, cô không hiểu tại sao anh lại muốn về nước. Ban đầu đến nước Mỹ không phải do anh muốn sao? Anh muốn quên đi cô gái đó... Đột nhiên Y Lan cũng bất giác run người khi nhìn thấy tin tức anh đang đọc

" THIẾU PHU NHÂN CŨ TẬP ĐOÀN JK - CHU GIA ÁI ĐỘT NHIÊN XUẤT HIỆN CÙNG CHỒNG "CŨ" Ở SÂN BAY XXX"

Chu Gia Ái sao? Cô ấy... Cô ấy không phải đã... Trong đám cháy ấy sao? Tại sao... Đột nhiên lại...

Y Lan lại lo lắng liếc nhìn về mặt của chồng mình, trong lòng vạn phần lo lắng. Mím chặt phím môi, có phải... Bây giờ anh ấy không cần cô nữa rồi không? Đưa bàn tay nhỏ đặt lên bờ vai đang run của anh, cô nhỏ giọng

- Đã... Anh muốn gặp lại cô ấy sao?

Anh quay sang nhìn cô, có chút lúng túng đặt tờ báo sang một bên. Vỗ tay cô lắc đầu

- Chỉ là còn một số việc anh phải giải quyết

Tuy anh nói vậy nhưng cô vẫn bất an, trở về phía ghế ngồi. Y Lan không dám ghen tuông lớn lối với anh, bởi vì cô biết anh đã chịu nói với cô như vậy là đã rất tôn trọng cô rồi

- Vậy... Em về cùng anh được chứ?

Nhịp tim cô như chiếc đồng hồ tích tắc tích tắc nín thở chờ câu trả lời của anh. Anh lặng thinh, cô thất vọng cúi đầu tự trách, điều kiện này quá đáng sao...

- Được!

Ho!.. Cô ngược đầu nhìn anh, vui sướng che mặt không dám tin đây là sự thật. Anh cho cô đi... Anh cho cô cùng anh xuất hiện rồi...

Y Lan ngây ngô đáng yêu suốt năm năm chờ đợi cuối cùng cũng được đáp trả lại, nhưng lần này Tâm Dã muốn trở về là để làm gì chứ...

- -----.-----.-----

Gia Ái đứng trước cổng trường chờ Hào Hào ra về. Người đàn ông kế bên đang khoác tay lên hai vị " xinh đẹp" đợi chung cô

- Mẹ..

Hào Hào từ phía xa nhìn thấy cô liền chạy nhanh đến. Thấy vậy cô nói lớn

- Cẩn thận chạy từ từ thôi...

Đúng y như rằng mẹ vừa nói thì " đại ca " Hào Hào vấp té. Nhưng đột nhiên một vị " xinh đẹp " của người đàn ông kế bên nhanh chóng chạy đến làm thăm cho cậu bé

Té sấp mặt vào thảm lông to lớn, Hào Hào ngược nhìn...

- Tiểu Hắc.... Hahahah nhớ bạn quá...

Thì ra vị xinh đẹp kia chính là tiểu Hắc, một trong hai cậu " ngáo " được Chu Giang nuôi. Đương nhiên người đàn ông khoác vai hai chú chó ấy chính là - Chu Giang. Chu Giang bây giờ đã là một hảo soái ca thư sinh, độ hiền càng lớn càng giảm đi mà thêm vào đó là máu lưu manh ngày càng tăng... Điều này thật khiến cho Gia Ái lo lắng

Tiểu Bạch cũng nhanh chóng chạy đến Hào Hào liếm láp, ôi trời ơi hai cục bông lớn này sắp đè bẹp bé rồi

- Mẹ ơi cứu... Cậu ơi cứu.. Hahahaha mau đến cứu con hahaha

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chị em

Công viên đông đúc, Chu Giang xen lẫn kèm theo trên tay là hai cây kem lớn

- Nhường đường... Nhường đường

Hào soái ca cầm kem quyền rũ lên tiếng đương nhiên các tí muội phải nhường đường, chắc mà phải nói nếu may mắn được chạm người hảo soái ca ấy thì thật may mắn

Nhìn thấy Chu Giang chậm chạp, Hào Hào lắc đầu bĩu môi

- Cậu Giang cứ đi như vậy chắc đến đây chỉ còn nước kem thôi quá

Phốc! Thăng nhóc này tiểu Giang nghe được chắc đau lòng lắm, dù gì hôm nay cũng đồng Chu Giang chắc là đang cực nhọc với hai cây kem lớn. Nhún vai búng nhẹ trán cậu bé

- Nhãi con, cậu mua kem đến chảy mồ hôi mà con như vậy à

Hào Hào theo lời mẹ nói liền vờ lơ đãng nhìn lại cậu mình, đúng thật mồ hôi ướt cả người. Bé con thấy có chút lỗi mím môi

- Kem đâyyyy

Hón hờ đem kem đến tưởng rằng thăng nhóc con này sẽ vui, sao mặt lại bí xì thế kia? Chu Giang nghiêng đầu bẹo má Hào Hào

- Con không muốn ăn kem sao?

- ...

- Vậy... Ta ăn hết nhé?

- Không con ăn mà! Hào Hào lập tức nắm lấy tay đang cầm kem của Chu Giang

Cười nhẹ hài lòng, Chu Giang thuận tay kéo cái ghế thờ dài một hơi. Cái lưng của anh thật muốn rã rời, cái lưỡi liếm tí kem đôi mắt nhanh nhẹn nhìn nét mặt Hào Hào

- Cảm ơn.

Ô! Chu Giang cùng Gia Ái ngó người. Trong nháy mắt cô chợt hiểu ra vì sao cậu nhóc khách sáo vậy

cô xoa đầu Hào Hào, thuận miệng

- Thế nào? Đến tận giờ mới đón chị. Em không biết chị về nước lâu rồi ư?

Giọng cô giận hờn, đôi mắt cợt nhả liếc liếc cậu em trai

Chu Giang bóp bóp mặt hai cục hắc bạch, giọng khá điềm tĩnh

- Chị gặp lại hán ta rồi, sao không nói em biết?

Hơ? Cô ngẩng đầu nhìn Chu Giang. Có chút chột dạ, cô cười khẩy

- Chỉ là vô tình

- Vậy sao?

Chu Giang có vẻ không tin tưởng cô

- Chị thật sự đã quên hán rồi?

Câu nghi vấn này của cậu lại càng khiến cô thêm rối bời, hàng lông mi dài chớp vài cái đượm buồn

Quên hay không quên? Đương nhiên là không quên. Đã gặp nhau sẽ chẳng bao giờ có chuyện quên, chỉ có thể là khi nhắc về người ấy lòng ta có lặng im hay không thôi. Hán gây cho cô vết thương lòng sâu đến vậy, bảo quên là quên thế nào được?

Chiếc ly khi rơi xuống vỡ tan nát, ta có cố gắng đưa cho ai đó hán gắp lại thì... Cũng không ai có thể phủ nhận được rằng những vết nứt ấy vẫn còn, nó hiện hữu từng góc độ của chiếc ly. Người không thương ta, vô tình chạm ta... Người ơi "ta" cũng biết đau...

Chu Giang ghi giọng mũi, hơi thở nặng nề

- Nếu năm đó em biết trái tim em dùng tiền của hán để đánh đổi, dùng thể xác của chị để cứu lấy thì em thà ch..

- Im Ngay! Bà vai cô run rẩy, không... Không được nói từ ấy! Làm ơn đi - Chị nói cho em biết, dù có cho chị hàng trăm cơ hội trở lại chị vẫn dùng cách đó cứu em!

Nắm chặt nắm đấm, cô đang nói gì vậy chứ tại sao..

- Ngay từ đầu nếu không có em chị sẽ không chịu khổ như vậy!!!

"Chát"

Âm thanh thê lương vang lên

Giọng cô uất ức xen lẫn sợ hãi, bàn tay trên không trung của cô vẫn còn run rẩy

- Chu Giang.. Chị nói cho em biết ngoại trừ mẹ em chính là người thân duy nhất của chị. Em bảo sao?... Bảo đừng chứ em sao?... Để chị nhìn em chết dần chết mòn sao? Thân xác thì có xá gì với tình ruột thịt? Thà là bắt chị trao tim cho em còn hơn nhìn thấy em ngày càng tiêu tụy!!!! Em nghĩ em chết đi là xong sao? Chị phải đối mặt làm sao với mẹ trên bầu trời? Làm sao đối mặt với bản thân mình? Làm sao đối mặt với lương tâm người chị!!!!!!!!!!

Mẹ mất cha không cần nếu ngay cả đứa em này cô cũng không bảo vệ nổi, thì còn trông mong được gì nữa

Nhìn cô uất nghẹn, Chu Giang cảm thấy trong lòng chua xót. Nắm chặt lấy tay Gia Ái, giọng dịu đi thập phần

- Chị.. Em xin lỗi. Em sẽ bảo vệ chị suốt cuộc đời này!

Hào Hào ngơ ngác nhìn mẹ khóc rồi lại nhìn cậu buồn. Cậu bé mím môi trách cho bản thân cũng bật khóc

- Mẹ... Mẹ đừng khóc!

Vội vàng lau nước mắt, cô quên mất Hào Hào còn ở đây. Giọng khàn khàn cô an ủi bé

- Mẹ không sao.. Con đừng lo! Ha!

Hào Hào thông minh bẩm sinh, bé hiểu những chuyện hai người lớn đang nói nhưng nhìn mẹ khóc cậu chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu

Tâm trạng của ba người đột nhiên trầm lặng, họ không giận nhau, chỉ là họ muốn bình tĩnh một chút

Ngoài trời mưa lâm râm, có chút gió lạnh thoảng thoảng quanh người... Không phải cứ trời mưa lớn ầm ầm là buồn, mà chính là lúc tiếng mưa rơi chỉ đủ để thấu nỗi buồn của một người...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Lão già tôi cần nói chuyện với ông

Trở về nhà, Gia Ái mệt mỏi bước vào phòng tắm rồi nhanh chóng ngồi vào bàn làm việc. Khi còn ở nước ngoài cô đã đảm nhiệm quản lý một công ty thiết kế nhỏ. Có thể nói tài năng của cô lấy điểm đích từ đó mà bùng nổ, hai năm gần đây cô đã cho ra mắt nhiều bộ thiết kế nổi bật. Công ty cô được đặt tên A.H chính là chữ cái đầu của tên cô và Hào Hào

Lần trở về này ngoài trừ chuyện tư còn có chuyện công, bản thiết kế bí mật do cô phát thảo bị rò rỉ sang công ty đối thủ, mà công ty này lại liên quan đến JK. Chẳng lẽ...

Cô lắc đầu, không thể nào nếu hẳn ta biết cô quản lý công ty đó thì đã không để yên cho cô gây dựng nó tận 5 năm. Vậy rốt cuộc là ai?

- Mami

Hào Hào ôm quyển sách tiếng anh đứng nép bên cửa gọi cô

- Con làm sao? Thường ngày bây giờ Hào Hào đã ngủ rồi, nhưng hôm nay lại có vẻ lạ

Hào Hào bước đến chỗ cô, trầm ngâm một hồi

- Mẹ, cái chú kì lạ kia là ba ba?

Cô trừng mắt, kinh ngạc

- Ai nói con chuyện này?

Nhìn thái độ của cô, Hào Hào liền tin chắc mình đã đúng. Khuôn mặt bầu bình đáng yêu lập tức nở nụ cười đánh lảng sang chuyện khác

- Chứ còn ai nữa!! Chắc chắn là chú gấu ấy mà

Chú gấu?? A! Thì ra Hào Hào đang nhắc đến chú gấu ở công viên vừa rồi. Thầm thở phào, câu hỏi của tiểu bảo bảo đúng là khiến tim gan cô nháo nhào. Nặng má bé, Gia Ái lắc đầu cười ảm áp

- Không phải, gấu là gấu sao có thể là ba ba được

- Ồ... Chu cái môi nhỏ bé tỏ vẻ hiểu ý - Vậy con về phòng ngủ đây! Mami ngủ ngon

* Chụt* Bé nhón chân hôn vào má cô sau đó nhanh chóng chạy về phòng

Nhìn cái tướng nhỏ bé đang chạy thật như là phiên bản nhỏ của Trần Khải. A! Chết tiệt sao lại nghĩ đến hẳn chứ! Đưa hai bàn tay vỗ vỗ mặt cân nhắc bản thân tập trung vào công việc

Bên kia Gia Ái đang tập trung làm việc thì bên căn phòng nhỏ màu xanh đáng yêu vẫn còn ánh đèn nhỏ đang cháy. Hào Hào lôi chiếc máy tính từ phía dưới gầm giường ra, bàn tay nhỏ nghiêm nghị bấm liên hồi. Dây số kì hoặc liên tục chạy trên máy tính

- Có rồi. Hào Hào nhếch mép cười tự thán - Chỉ với hệ thống an ninh ruồi bò này lão già tôi sẽ dành lại công đạo cho mami

Thì ra, tiểu tổ tông Hào Hào đang xâm nhập vào hệ thống tập đoàn JK của Trần Khải

Một tệp tin được mở ra, phía trái màn hình là người nhận "Trần Khải"

- Xin chào lão già, tôi cần nói chuyện với ông như hai tên đàn ông thực thụ. Vào lúc....

Enter "cạch" mật thư đã được gửi đi

Thật ra từ nhỏ Hào Hào đã có khả năng ghi nhớ đáng kinh ngạc, thêm đó là trí thông minh di truyền từ ai đó.. Nên sớm đã thành thạo các kiến thức về máy tính. Đây cũng là một phần bí mật của cậu bé, Hào Hào biết mami muốn cậu sống như người bình thường không nên quá nổi bật kiêu ngạo vì vậy cậu bé quyết định trước mặt mami sẽ là một đứa bé ngoan ngoãn còn đằng sau thì cậu... Không biết chắc trí thông minh của bản thân sẽ vươn tới đâu

Au: Xin lỗi các bạn do bận ôn thi nên Au đã nghỉ một thời gian khá dài hôm nay tớ sẽ lại bù cho các bạn thêm 1 chap

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60-2: Gặp mặt

Người đàn ông nào đó tâm tình vừa tốt lên liền chau mày nhìn máy tính mình bị lỗi. Bị lỗi sao? Không thể nào có chuyện đó được, đây là chiếc máy tính đặc biệt được tạo ra duy nhất dành riêng cho hắn sao mà có vấn đề được. Nhưng mà,... Nhìn những dây số trải dài khắp màn hình hắn hít ngậm không khí lạnh vừa định đưa tay ấn bàn phím

Hừm?

Khuôn mặt hắn thoáng chờ đợi...

Chuyện gì nữa đây? Những con số chậm lại, bắt đầu hiện dần thành những con chữ

- Lão già sao?

Có chút giật mình hắn co nhúm khuôn mặt điển trai, sau chú tâm đọc dòng chữ

Đây là mật thư đột nhập của ai đó gửi cho hắn. Xem ra không tầm thường, ngay cả mail mật của hắn cũng có thể tìm ra. Đến thì đến, nhưng mà tại sao lại gọi hắn là lão già?

Bất giác nhìn sang tấm gương, vuốt ve chiếc cằm híp mắt lác đầu qua lại

- Là do lâu ngày mình chưa cạo râu? Chắc hẳn tặc lưỡi - Hèn gì tiểu Ái chẳng còn cảm giác say đắm mình nữa

Trần Khải bất mãn ngắm nghía bức hình cười trên tường, ngắm nhìn nụ cười hạnh phúc của cô lòng hắn có chút quặn đau. Nụ cười đó sẽ lại vì hắn mà rộ một lần nữa không?

- ----.-----.-----

Đúng giờ hẹn, hắn nhanh chân khoác chiếc áo khoác đen, vừa định bước đi nhưng trong đầu hắn hiện lên cái gì đó, ánh mắt liếc nhìn ngăn bàn mím môi...

Đến nơi, Trần Khải kĩ lưỡng quan sát xung quanh

Điểm hẹn lại là một khu vui chơi, xem ra kẻ này có dự tính rồi. Đông đúc như vậy hắn rút cuộc là lẩn đi đâu

Ngồi đợi thì không sao, vấn đề là...

- Thừa ngài, ngài muốn ăn kem loại gì?

Chết tiệt sao lại hẹn quán kem cơ chứ! Hắn nghiêng răng cơ hồ muốn nuốt chừng ông chủ quán đang đứng trong quầy

- Dâu!

- Hahaa chú đó người lớn rồi con ăn kem dâu kìa mẹ hahaha. Một cậu bé nghịch ngợm cười phá lên

- Suyt! Người mẹ vô tình liếc nhìn thấy ánh mắt nộ khí của hắn liền bịt miệng cậu bé lại - Khẽ cái miệng lại thôi con

Nắm chặt bàn tay, gân xanh trên trán ít nhiều cũng nổi

Hắn không thể chịu nổi nữa liền muốn đứng dậy rồi đi

- Lão già, ông không đợi được sao?

Vừa xoay lưng liền có giọng nói trong trẻo thốt lên, lại là lão già cái tên khốn nào đây

Nhìn về phía phát ra âm thanh dường như hắn đã có thể cho tên ngu ngốc nào đó ăn trọn cú đấm. Người đâu?

- Phía dưới này! Tiểu Hào Hào khuôn mặt ngông cuồng như bản sao ai kia nhìn chăm chăm hắn

Nhìn thấy bé Trần Khải đột nhiên vui vẻ, muốn ngay lập tức bước đến ôm lấy "con" của mình và Gia Ái

Nhưng tiểu gia hỏa lại ra thái độ không muốn, thậm chí còn chán ghét

- Mời ngồi!

Hắn nhìn bé khó hiểu chau mi tâm, đây có phải là cậu bé ngây ngô khóc lớn khi bị làm rớt kem không?

Cả hai ngồi xuống đối mặt nhau, nhìn về bề ngoài giống nhau như hai giọt nước nhưng... Một bên lại mang tâm tình ôn nhu như thể người đối diện có muốn sao trên trời hắn cũng sẽ hái xuống, bên còn lại chỉ cần nhìn thấy người đối diện thôi liền không cảm lòng được mà ghét bỏ

- Ông là baba của tôi?

Hắn sùng sốt, sao thằng bé lại biết? Nhưng sao lại mạnh mẽ mặt điềm tĩnh thế kia? Quả là con trai của hắn, cốt cách cũng khác người. Hắn biếng nhác dựa người ra đằng sau

- Mami con nói cho con nghe về ta sao?

Hắn có chút hi vọng

- Không!

Trần Khải nhíp tay đợi cậu bé nói tiếp

- Một là bảo vệ mami tôi hai là tránh xa cuộc sống mami tôi ra bằng không ông đừng trách tôi

Khẩu khí lớn như vậy, Gia Ái em thật biết cách dạy con

Hắn nhìn cậu bé trầm ngâm một chút, rồi mỉm cười vươn tay xoa đầu bé

Hào Hào định vùng người ra khỏi bàn tay to lớn kia nhưng sức lực của bé không đủ

- Ông muốn gì?

Ánh mắt ôn hòa hắn kê trán lên trán cậu bé

- Con t*ng trùng nhỏ của ta, mami con cả đời này sẽ sống trong sung hạnh của ta sẽ không ai dám làm tổn thương cô ấy! Ngay cả con, baba đây cũng sẽ bảo vệ.

Hào Hào chưa từng biết cảm giác cha con là như thế nào nhưng khi nghe lời hứa của hắn, trái tim của cậu liền có chút hơi ấm. Tuột thân thể nhỏ khỏi chiếc ghế

- Thế thì tốt!

Nói rồi cậu chạy thật nhanh rời khỏi đó. Nhìn bóng dáng bé con ngại ngần Trần Khải bỗng nở một nụ cười tà mị, đưa bàn tay lên mũi

- Con trai, con lên dùng dầu gội của vợ ta sao?

Sau đó hắn phát tay cho lui tất cả vệ sĩ, ngựa đầu cột nhả bản thân hắn vậy mà lại mang theo súng để phòng thể lực khó đối phó. Chắc! Mà đúng thật là khó đối phó

- -----

Tâm Dã cùng Y Lan về nước đã được vài hôm, song song đó Tâm Dã cũng đã cho người điều tra về tung tích Gia Ái

- Anh định đi gặp cô ấy sao? Y Lan có chút do dự không muốn anh đi

Cúi nhìn cô, Tâm Dã đương nhiên hiểu cô sợ điều gì. Chỉ là việc này không tiện nói với cô, sau khi xong xuôi liền quay lại giải thích

- Ừm

Y Lan nhìn anh, không dám nhiều lời cố nặn nụ cười

- Sẽ trở về với em chứ?

Con gái là loài động vật nhạy cảm, từ một chuyện nhỏ cô ấy có thể sẽ suy diễn ra hàng trăm câu chuyện để tổn thương bản thân. Nếu là người yêu thương cô ấy, không sao sẽ dễ dàng an ủi cô ấy đừng nghĩ nhiều. Nhưng nếu là người không yêu thì cô buồn hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến họ. Huống hồ gì... Y Lan còn không thể xác định được trong lòng anh có cô không

Thật sự đau khổ, nhưng bây giờ cô biết nói với ai?

Càng lớn bạn bè càng ít đi, đúng hơn là không còn bạn bè. Cô chỉ có mỗi anh nhưng chuyện buồn vui chẳng dám tâm sự

Nhìn vẻ mặt buồn thiu của cô, hắn đưa bàn tay ấm vuốt ve mái tóc dài. Cúi người hôn lên đôi môi mỏng

- Sề!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nước cờ

Công ty A.H

Gia Ái bước vào văn phòng, đôi mắt âm thầm lướt quanh mọi thứ trong cái không gian rộng lớn này. Cô thở dài một cái, vươn vai khởi động một ngày mới

Ngồi vào ghế, chưa kịp mở máy tính thì cô thư kí bước vào

- Chị Chu, chúng ta có đối tác làm ăn lớn muốn hợp tác

Chống cảm tò về ngạc nhiên, cô hỏi lại

- Thật sao?

- Đúng vậy, hơn nữa đây là công ty có tầm quốc tế. Trước giờ việc chọn lọc công ty hợp tác rất khắc khe, vậy mà không ngờ... Chúng ta lại được chọn, chị Chu chị nói xem có phải là quá tốt không?

Nâng tách trà nóng, nhấp môi, cô chẹp miệng

- Đúng thật, nhưng việc hợp tác lớn như vậy bên họ có đưa ra yêu cầu gì không?

Ngẫm nghĩ một chút, cô thư kí liền nhớ ra việc gì đó

- A! Có ạ. Họ yêu cầu người đại diện bên chúng ta phải là chị!

Ồ! Việc này mà nói thì cũng không có gì khó hiểu, cô là người thiết kế chính đương nhiên trách nhiệm này cô sẽ đảm nhận

Gật đầu cho thư ký lui, sau 15p gõ máy tính cô chột nhớ ra một việc. Vươn tay ấn số gọi

- Chị Chu chị có việc gì nữa sao?

Gia Ái lấy quyển ghi chú, mở miệng hỏi

- Công ty chúng ta hợp tác là công ty nào?

Cô cần tìm hiểu kĩ để sắp xếp hợp lí trong công việc cũng như giao tiếp

- A.. Không phải công ty mà là tập đoàn JK luôn đấy ạ

Bịch quyển nhật ký rơi xuống đất, đôi mắt xinh đẹp của cô tròn trũng chau mi tâm

- JK? Trần Khải?

- A dạ đúng vậy, chủ tịch tập đoàn Jk - Trần Khải

Gia Ái nghe như sét đánh lập tức lớn tiếng

- Hủy...Hủy ngay không được kí hợp đồng với họ

- Nhưng.. Chị Chu.. Chị vừa rồi bảo em sắp xếp lịch hẹn đối tác kí hợp đồng. Và lại đây là hợp đồng lớn không thể nào nói hủy là hủy được, nếu muốn chị có thể nói chuyện trực tiếp với bên họ vào 15h chiều nay

Vô thức nắm chặt tay, cô thật sự không hiểu hắn muốn làm gì tiếp theo. Chiều nay sao... Hmm đi thì đi còn hơn là phải hợp tác với hắn!

Lại căn phòng tối, người đàn ông tóc đã sớm nhuộm màu trắng bạc ngồi ung dung trong góc khuất

- Đã bao nhiêu năm rồi cuối cùng ta cũng đợi được tới ngày này..

Cô gái trẻ với đôi môi đỏ chót nhếch mép theo

- Đợi lâu như vậy, nhìn nè nhan sắc tôi cũng cần được tu dưỡng rồi...

Dáng vẻ ươn ẹo của cô ta đúng thật là như bản sao của con bạch tuột. Người đàn ông kia nham hiểm híp mắt

- Lần chủ chốt cuối cùng này phải xem biểu hiện của cô rồi

Kính tởm! Giọng nói ông ta thật sự khiến người nghe muốn bịt cả tai lại. Âm u lạnh lẽo kèm theo cả một chút biến thái lướt nhìn cơ thể cô ở trước mặt

Cô ta sai bước đến phía len lõi chút ánh sáng ngoài cửa sổ, gần đó là một người phụ nữ lớn tuổi. Thoạt nhìn chỉ đơn thuần là bất động trên giường bệnh, khuôn mặt phúc hậu nhợt nhạt có chút gầy gò. Người phụ nữ kia bước đến gần bà rút điều thuốc trên tay, phả một làn khói vào khuôn mặt đang bất tỉnh

- Thật là giống quá giống! Không biết con cò kia của chúng ta đã thay bà ta làm được những gì rồi..

- Cần thận. Giọng nói lạnh lẽo lại cất lên - Bà ta mà chết thì không có kịch hay để xem đâu

A! Xin lỗi...xin lỗi bà già tôi sai... Hihi. À ta chu cái môi đỏ chót quơ tay qua lại phui khói trên khuôn mặt bà

Phải... Phải... Để bà ta sống. Để bà ta phải chứng kiến quả báo ngày xưa bà ta đã gây ra

- Hahahhahaha.... Tên đàn ông nói rồi ngả mặt lên trần nhà cười một cách hả hê. Cô ở đối diện thấy thế liền đưa tay che miệng cười theo một cách bí ối

Trần Khải đã ở trong tầng bán quần áo của mình rất lâu rồi, hần cứ lựa tới lựa lui chẳng có cái nào khiến hần hợp ý. Đến nỗi Jay phải lắc đầu lên tiếng

- Trần Khải không phải là tôi khó chịu nhưng anh phải lựa nhanh đi sắp hết thời gian rồi!!! (tiểu Ly đang mang thai, anh đã hứa hôm nay sẽ về sớm nấu ăn cho cô ấy vậy mà....)

Liếc Jay một cái, đôi môi mỏng nhếch không được mà buông lời

- Muốn.. Trờ về đảo khi?

A! Không có! Jay lập tức phản kháng. Có chết cũng không!

Dùng khăn tay lau mồ hôi sau lời đe dọa

- Chắc đồ ở đây sao mà xấu xí khó lựa ghê...

Mặc kệ tên dõ hơi kia, Trần Khải tiếp tục nhìn qua loa mấy cái áo chán ngắt trước mắt. Đột nhiên...

- Lấy cái này đem đến văn phòng cho tôi!

Hơ?!!!! Không cần thử sao? Jay ngơ ngác về tốc độ trở mặt của vị tổng tài nhà mình. Trong khi đó ai kia lại có vẻ khá hài lòng, đồ vợ hần thiết kế khỏi thử cũng biết hợp!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Sự cố của cuộc gặp mặt (1)

3.00 pm

Chiều tà nắng cũng nhạt bớt, Gia Ái bận lên người chiếc váy tím nhẹ nhàng, đôi mắt to tròn đôi môi mọng nước tùy tiện quệt vài đường son. Chung quy cô so với năm năm trước ngoại hình không thay đổi là bao nhưng lại có chút gì đó trưởng thành toát ra. Hít một luồng khí thở nhẹ, cô nhìn đồng hồ đã đến hẹn phải nhanh chóng kết thúc mối liên quan này với anh ta mới được

Nhìn bằng tên nhà hàng, tâm cô động lại quá khứ. Sao lại là khách sạn này chứ, tại đây năm đó là lần đầu tiên cô gặp hắn, vì cứu em trai cô bắt đắ đi phải mang tiếng bán thân ngay cả cô cũng không ngờ rằng đêm đã là mốc bắt đầu cho ngày tháng đau khổ. Mà chết tiệt tại sao nơi đâu không hẹn lại hẹn khách sạn, cái tên ranh ma này cô chắc chắn phải chú ý đề phòng

" Cạch"

Cô đẩy nhẹ cánh cửa, đưa khuôn mặt nhỏ vào trong thám thính. Hắn đến rồi? Cô chân chừ bước vào gõ nhẹ cửa

- Trần Khải anh có ở đây không?

Không tiếng trả lời, nhưng đằng trước phòng có đôi giày cơ mà?

Áhhh!! Đột nhiên có ai đó xông ra ôm chầm lấy cô, hơn nữa còn không mặt đồ! Cô vào nhầm phòng rồi sao?

- Biến thái cút ngay cho tôi!!! Cô cố vùng vẫy xoay người tát thẳng vào mặt cái kẻ dị hợm phía sau mình

Hự! Trần Khải không kịp phản xạ liền ăn trọn cú tát của " vợ mình"

- Ái ~ em thật tàn nhẫn..

Là hắn! Gia Ái nắm chặt bàn tay mím chặt môi nhìn phía khác lảng tránh cơ thể chỉ có cái khăn che trước hông

- Ngài Trần, mong ngài tự trọng

Khép hờ mắt ngã người về phía ghế, hắn bắt chéo chân giọng có chút lãnh đạm

- Phu nhân, vợ chồng lâu ngày không gặp âu yếm một chút em liền bảo anh tự trọng? Em không thấy rất không hợp tình sao?

Nhìn tên trước mắt, cô thật nghi ngờ hắn có phải là Trần Khải lạnh lùng hờ hợt ngày xưa hay không. Tại sao bây giờ một chút liêm sỉ cũng không có, giọng cô chấn chỉnh nghiêm túc lại

- Ngài Trần, ngài thấy rồi đó tôi đã có hai đứa con rồi hơn nữa chúng ta đã li thân hơn 2 năm theo luật pháp thì đã được giải quyết là đã li hôn, điều nay anh không biết sao?

Trần Khải trên ghế sớm đã thu hết về bốn cột, ngũ quan tỉnh tề đột nhiên xuất hiện gân xanh. Một cũng li hôn hai cũng li hôn cô đây là muốn cùng hắn cắt đứt quan hệ? Đừng hòng!

Nhìn hắn tỏa ra khí lạnh, cô đoán chắc rằng bản thân đã khiến hắn tức giận. Thôi thì liều vậy

- Trần tổng, cha của bọn trẻ e rằng không muốn tôi day dưa với anh mong anh.. A..

Vừa nghe đến cha bọn trẻ hắn ngay lập tức liền lao tới đè chặt hai tay cô xuống giường, hạ đôi môi mỏng cắn chặt lấy đôi môi của cô.

Ừm.. Gia Ái vùng vẫy muốn thoát khỏi hắn nhưng sức lực của đàn ông quá lớn cô căn bản là vô lực

Nụ hôn càng ngày càng sâu, cái lưỡi linh hoạt của hắn luồn vào khoang miệng cô day dưa với cái lưỡi đang trốn tránh, hắn như không muốn rời đi, mùi hương này hương vị này đã từ rất lâu rồi hắn nhung nhớ. Càng nghĩ càng tức giận hắn thì một lòng trông cô về, còn cô thì sao? Hết lần này đến lần khác trốn tránh hắn. Căn nhẹ phím môi tiểu Ái, hơi thở đã thấm dục vị ghé sát tai cô

- Cha bọn trẻ hoàn toàn đồng ý cho chúng ta day dưa...

Trợn mắt, những lời này của hắn là có ý gì? Hắn biết hết rồi sao? Sống lưng đột nhiên lạnh rùng mình tiểu Ái không nói nên lời

- Anh..

* Roẹt* Chiếc váy bị tháo xuống một cách dễ dàng. Tiểu Ái năm đó là do anh chưa hiểu được tình cảm của mình, nhưng hiện tại em nhất định phải là của anh dù sống hay chết!

- Chết tiệt Trần Khải anh cút cho tôi! Đừng.. Đừng.. Ừm..

Mặc cho cô vùng vẫy chẳng mấy giây cô đã trần trụi trước hắn. A! Theo phản xạ cô đưa hai tay che ngực mình. Nhưng lại không nhanh bằng tay của hắn

- Muộn rồi. Giọng nói hắn đục ngầu phát lên hai chữ cuối cùng

Đầu lưỡi nóng bỏng chạm vào đỉnh nhũ hoa hút nhẹ vào khoang miệng, hắn nhẹ tới mức như đang trân quý món ăn quý giá. Kích thích này khiến cho bà vai cô co lại đóng đưa muôn trốn tránh, bàn tay to lớn còn lại luồn lách lên đôi môi mọng của cô lần lần đưa vào khoang miệng đang ni non..

Chương 63: Sự cố của cuộc gặp mặt (2)

Mảnh vải cuối cùng vắt ngang hong hắt cuối cùng cũng rơi xuống. Gia Ái khó xử nhắm chặt mắt hét lớn

- Tên chết tiệt biến thái nhà anhhhh...

Nghe cô chửi hắt không tức giận ngược lại còn có vẻ rất hưng phấn, khóe môi tà mị cắn nhẹ nhũ hoa đang đỏ ửng, bàn tay đang xuống huyết động nhẹ nhàng di chuyển

- ahh... Cô giật mình nghiêng chặt răng ép cho bản thân không phát ra thứ âm thanh kinh tởm ấy

Nhìn bộ dạng gồ bó của cô, hắt hơi chau mày cắn mạnh đỉnh hoa, lực đạo ở bàn tay cũng thêm phần

Đêm nay trời lạnh, gió từ sương đêm luồn qua khe cửa chạm đến da thịt nóng bỏng của đôi nam nữ, tấm màn cửa phấp phới để lộ tấm kính phản lại hình ảnh thân mật day dưa không rời

Cô nhìn hắt trong lòng có chút ủy khuất không nói nên lời, hắt vậy mà lại vô tình va chạm mắt cô. Nụ cười thỏa mãn lộ lên trên đôi môi mỏng hắt, trong phòng không bật bất cứ ánh đèn nào, hư hư ảo ảo khiến Gia Ái bất chợt khựng người ngắm nhìn nụ cười của hắt, từ trước giờ hắt chưa từng dịu dàng với cô như vậy...

Mái tóc bồng bềnh tôn lên ngũ quan sắc sảo, hắt cúi đầu vào cổ cô ngoạm lấy từng chút một, bàn tay xòe rộng đan lấy đôi tay nhỏ bé của cô, tự lúc nào cô cũng đã phối hợp với hắt buông lỏng người. Khóe môi hắt nhếch lên, dùng lực đưa vật lớn đang hưng hực lửa tình vào bên trong cô

- Ừm...a... Cơ thể đột ngột bị xâm nhập khiến cô rên lên thành tiếng. Sợi nước bọt tinh khiết vương lên khóe môi, nhìn thật hấp dẫn hắt nắm bắt thời cơ dùng môi mình thu lại đôi môi cô. Phía dưới vật lớn ướt đầm bắt đầu dung đưa ra vào, chợt nhận ra điều gì đó, tìm hắt như vui mừng không siết nhìn khuôn mặt cô đang nhắm chặt mắt

Vươn người hôn lên cái trán ướt đầm mồ hôi, đôi tay vụng về hắt khẽ vuốt sợi tóc trên mí mắt cô. Âm thanh của chiếc giường dường như tăng thêm nhịp. Đôi môi cô ngân nga âm thanh ni non khiến con sói bên trên đầy thích thú, nhìn vào đôi mắt hắt lúc này thật sự bỏ cả thể giới sau lưng chỉ để bao bọc cô

- Tại sao?...a..ừ..

Bàn tay đang xoa nắn đôi gò bồng có chút dừng lại với câu hỏi của cô. Hắt liền dịu nhẹ lại xoa xoa một bên gò bồng như thứ bảo bối, giọng cũng trầm thấp yêu chiều hỏi lại cô

- Tại sao việc gì?

Đôi mắt cô mở ra ngẩn lệ nhìn hắt, bao nhiêu ủy khuất thời khắc nào tuôn trào, giọng cô nghẹn ngào nhìn hắt đang luật động người lên xuống

- Rõ ràng anh chưa hề yêu tôi. Tại sao anh đã dính hôn với Tần Mai Linh rồi còn day dưa không tha cho tôi? Anh làm vậy không thấy ích kỉ sao? Khải... Giọng cô nhỏ dần van xin.. Buông tha cho tôi đi... Sau đêm nay.. Được không?

Ánh mắt thẳng trừng khép lại, bàn tay đang dịu nhẹ bỗng siết chặt lấy đôi tay của cô. Âm thanh nơi giao hoan ngày càng mạnh cho thấy hắt thật sự rất tức giận, Gia Ái nhẩn mày co thắt phía nguyệt đạo khiến cô đau nhói

- Em đừng hòng rời tôi nửa bước. Chuyện trước đây sau này tôi sẽ giải thích với em

Tốc độ ra vào của vật lớn ngày càng nhanh, phía nguyệt đạo như đang hút chặt lấy hắt nhưng do lực đạo của hắt mà đã có phần đỏ tấy lên mảng da trắng nõn nhạy cảm, đột nhiên hắt khựng người nhìn cô

- Gia Ái em nghe kĩ cho tôi. Người được ra vào chỗ này chỉ có Trần Khải tôi! Người được vào tìm em cũng chỉ có tôi! Chết tiệt tôi vào rồi sẽ khóa cửa chẳng có tên khốn kiếp nào lọt vào được em hiểu chưa?

Lời khẳng định bá đạo này của hắt có chút ngọt ngào khiến Gia Ái đơ người tròn mắt nhìn hắt. Ánh mắt dữ tợn của hắt cũng dần biến mất thay vào đó là ôn hòa. Đôi môi mỏng tự nhiên hạ thấp xuống hôn lấy hôn để môi cô, phía dưới hông dùng tất cả sức lực đẩy một phát mạnh vào nơi sâu nhất của cô phóng toàn bộ tinh hoa từ hắt vào bên trong

Aaaa.... Đôi bàn tay nhỏ siết chặt lấy bàn tay hắt, khoái đỉnh mà ngửa đầu mờ ảo nhìn lên trần nhà cảm nhận từng đợt co rút bên trong mình..

Chương 64: Đã từng yêu anh

Sáng sớm tỉnh mơ, ánh nắng dịu nhẹ như sợi tơ êm đềm lấp ló trên khuôn mặt ửng hồng của cô gái đang say sưa ngủ. Trong giấc mơ cô nhìn thấy rất nhiều hoa, hoa nở rộ đỏ thắm, cô tựa như người thấy hương hoa ấy thật dễ chịu. Đột nhiên khung cảnh hữu tình ấy nứt nẻ bùng một phát liền trở thành mảng đen, cô nhìn thấy cô.. Thấy cô ngày ấy đang mang thai bị tên ác ma giam cầm trong căn phòng kính, đằng sau hắt là... Tần Mai Linh, cô ta dựa lưng hắt cười rất ma quái. Đôi tay hắt nhuộm màu đỏ của những bông hoa vừa rồi, quật từng nhát roi lên người cô, quật... Quật rất mạnh. Cô van xin hắt, nhưng không được đôi mắt ngậy thơ ngày ấy của cô đột nhiên tuôn dòng lệ đỏ...

- Đùng mà!!!... Đùng đánh tôi... Hức... Tôi đau quá... Dừng tay... làm ơn...

Trần Khải sớm đã thức nhìn cô vùng vẫy khuôn mặt tái mét sợ hãi, không dừng roi lệ van xin. Hắt lập tức ôm lấy cô

- Ái.. Không sao.. Không sao rồi..

- Khải.. Hức... Xin anh đừng đánh tôi nữa... T..ôi thật sự rất đau..

Những lời này của cô, lẽ nào cô mơ thấy ác mộng ngày xưa. Hắt chưa xót ôm chặt cô vào lòng, từng lời nói, từng giọt nước của cô như mũi dao găm vào tim hắt tố cáo những việc ác ngày đó

Khóe mắt xốt xa nổi tia máu

Hắt chửi rủa bản thân lúc trước, tại sao lại điên rồ hành hạ cô đến vậy

Cô đến bây giờ vẫn còn ám ảnh thì thật không khó để hiểu cô tại sao lại muốn lãng tránh hắt. Cô sợ hắt, rất sợ...

- Aaaaaa cô hét lên vùng dậy trong sợ hãi, đôi mắt ngập nước nhìn mảng thịt đối diện, chỉ cần ngửi mùi hương thôi cô đã kịp định hình hắt là ai

Cô đánh

Cô đánh chết hắt

Cô như hóa điên tựa con mèo hoang mà vùng vẫy cào nát bức tường giam giữ này

Hắt đau lòng ôm chặt cô hơn, đôi môi lạnh chẳng dám hé, đôi mắt sắc bén ngày nào trở nên lạnh lẽo tựa sương mù, trong sương mù có ánh lửa, ánh lửa ấy hắt không thể giết chết kẻ bạc tình năm trước

* Phập* mùi máu tanh lơ lửng trong không gian, hắt ôm cô càng chặt, cô ngược lại cắn hắt càng sâu

Hắt nghiêng răng nhai nhin giữ cho cô bình tĩnh

Hai con người này đều biết lòng có đối phương nhưng luôn có một rào cản tàn hình ngăn cách, chẳng bước ta lùi, mãi mãi không bao giờ chạm tới nhau. Bức tường ấy chính là khổ đau

Khổ đau trở nên dày đặt tựa tường thành, khiến cho cô gái thật sự thu mình, không dám tin tưởng cũng không dám ngừng đầu yêu thêm ai

Hắt mặc kệ cho cô ngấu nghiêng trên bãi vai mình, điều này có hề hấn gì so với những điều hắt làm với cô. Ngày hôm nay cô muốn mạng hắt, được, hắt hào hào nguyện ý!

- Tiểu Ái, xin lỗi.. Anh thật tâm xin lỗi. Hắt cuối cùng cũng buông tay, đôi bàn tay của hắt khẽ tham lam vuốt nhẹ má cô

Hắt sẽ cho cô tự do, cuối cùng hắt cũng hiểu được hắt đã yêu sai cách

Tình yêu không cưỡng cầu, từ nay về sau, chỉ cần cô hạnh phúc đâu có đứng ở nơi cao nhất, xa nhất, sâu nhất, hắt cũng sẽ âm thầm bảo vệ nụ cười của cô, vạn người trong thiên hạ sẽ mãi mãi là ngôi sao trên bầu trời, còn cô chính là vàng trắng, vàng trắng sáng nhất tim hắt.

Hắt vừa buông tay cô lập tức đứng dậy, khuôn mặt rũ rượi nhìn hắt

Hắt vẫn nằm như vậy, nhìn cô, cô ngượng ngùng mặc nhanh đồ vào nhanh chóng muốn rời khỏi

Mọi thứ cô làm hoàn toàn xuôi sẽ, hẳn không có bất cứ hành động nào ngăn cản. Đột nhiên hẳn như vậy khiến cho lòng cô có gì đó... Hụt hẫng?

Cầm lấy túi xách cúi người đeo giày, đứng thẳng người cô chột mím môi, đi vài bước cô đột nhiên chậm rãi lại. Xoay đầu nhìn hẳn, lòng ngực đập mạnh

- Cảm ơn.

Nói xong cô hơi bối rối bước đến cánh cửa, tay nhỏ vừa chạm chốt cửa thì phía giường người đàn ông kia ngửa đầu nhìn trần nhà, môi mỏng hơi hé phát ra ba từ đủ để cho người căn nhà nghe

- Anh yêu em

Trái tim cô nhận được ba từ ấy liền co bóp dữ dội, những lời này không phải là quá muộn màng rồi sao? Đôi mi như cánh bướm khẽ nhắm lại, giọng bi thương để lại cho hẳn một câu rồi nhanh chóng rời khỏi

- Tôi cũng đã từng... Yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Bà nội thay đổi

Sau một đêm dầy vò, thân thể thập phần mệt mỏi. Bước chân cô khó khăn đi, dù gì nơi đây cũng gần nhà cô cũng chẳng còn sức mà đứng đợi xe thôi thì tự thân về vậy

Căn môi di chuyển cô có cảm giác đằng sau bị theo dõi, lòng hơi thấp thỏm nhìn vào kính hậu ven đường. Thân thể này cao lớn quá, mặt cũng không nhìn rõ chỉ thấp thoáng thấy vài sợi tóc xoăn. Nheo mắt đành liếc thôi, tay nắm chặt vừa định chạy thoát thì cổ tay bị đối phương giữ chặt

- Tiểu quý..

Giọng nói trầm ấm này, là người đó?

Cô xoay người, mắt đối mắt

- Ah! Tâm Dã...

Nhìn thấy cô nhận ra mình, Tâm Dã liền cười trừ mền gối nhẹ đầu

- Còn nhớ tôi sao?

Nhìn thấy anh mạnh khỏe trong lòng cô vui vẻ lên hẳn, năm đó sau khi tận mắt nhìn anh rơi xuống biển, lòng cô thật sự cảm thấy hổ thẹn vì bản thân mà đã khiến đại cục thành như vậy

- Dã tôi rất vui.. Anh mạnh khỏe như vậy, ngày đó anh đột nhiên rơi xuống biển khiến tôi thật lo..

Chưa kịp nói dứt lời, anh đưa ngón trỏ che miệng cô

- Chuyện tôi làm đều là tự nguyện

Nhìn khuôn mặt anh vẫn đậm ý tình ngày nào, cô có chút e dè lùi bước

- Tâm Dã gặp anh ở đây thật tốt nhưng ngại quá... Tôi còn có việc..

Nhìn cô luống cuống muốn rời đi, hẳn có chút thất vọng, cô vẫn là như vậy trước kia hay bây giờ vẫn lảng tránh hẳn

- Em ghét tôi sao? Giọng nói trầm khàn của người đàn ông cao lớn giữa không khí lạnh khiến cho ai nghe cũng có chút chua xót

Cô dừng lại quay phắt lưng lại, vội quơ tay

- Không... Không tôi làm sao lại ghét anh được

- Vậy làm chút cà phê chứ? Hẳn nỡ nộ cười khó cưỡng

- ----

Phía bên khách sạn, Trần Khải bước ra từ phòng tắm. Đôi mắt vẫn âm ỉ, thở dài một cái

"Jay cho xe đến khách sạn AA"

Quăng chiếc điện thoại lên giường, đôi tay quơ lấy chiếc gối cô nằm đêm qua, dụi đầu vào gối, hần tham lam hít một hơi thật sâu vào. Chính mùi hương này đã làm hần đảo điên nhớ nhung nhiều năm qua

Chợt điện thoại sáng lên, ánh mắt vô tình chạm đến cái mail hiện trên màn hình. Vô cảm xúc hần vẫn giữ chiếc gối đặt lên đùi ngồi xuống, mở mail đọc chốc lát ni tâm hần liền chau lại

Đây là mail điều tra tại sao Gia Ái lại trở về nước. Trong mail có báo cô trở về là do bản thiết kế của công ty bị đối thủ lấy mất, chuyện này lại liên quan đến một thế lực trong nước. Nếu đã là trong nước thì hần chắc chắn sẽ giúp cô điều tra ai mà lại dám làm ra việc bỉ ổi này, đời này hần ghét nhất loại người ăn cắp chất xám của người khác, hơn nữa là của người hần yêu lại càng không thể tha thứ cho kẻ kia

"Reng... Reng..."

Là bà nội? Hần nhắc máy, giọng có chút tùy tiện

- Alo bà nội.

Bên đầu dây kia nói một dây khiến cho hần xoa đầu gất gông, bà vậy mà lại đòi hần cưới vợ mới? Trước đây chẳng phải mà thích Gia Ái lắm hay sao chứ?

- Bà nội Trần Khải con chỉ có một người vợ, chính là Gia Ái!

-

Tắt máy, hần khó hiểu nhìn về xa xăm. Từ khi tỉnh lại bà nội gần như biến thành một người khác, càng ngày càng tham gia vào chuyện chính trị hơn nữa hôm nay lại bắt hần liên hôn. Bà đây là có vấn đề chỗ nào? Xoa mạnh thái dương hần lắc đầu, không được nghĩ về bà nội như vậy, đây là người thân cuối cùng của hần, hần tuyệt không thể suy đoán lung tung có lẽ bà cũng chỉ là lo lắng cho hần mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Trận chiến cuối cùng (1)

Xế chiều, ánh lửa hồng ở phía trời xa xảm chiếu qua mái tóc dài của Gia Ái. Cô cùng Tâm Dã đã nói chuyện hơn hai tiếng, trong lòng đã vơi đi phần nào ái ngại về quá khứ. vén tóc ra sau gáy, cô nhả nhặn mỉm cười chào tạm biệt anh

- Hãy chăm sóc cô ấy thật tốt nhé

Ý từ này của cô khiến Tâm Dã cũng mỉm cười theo, búng nhẹ trán cô

- Em cũng vậy, cố gắng chăm sóc tốt cho bản thân biết không?

Cô gật đầu một cái, cười thật tươi - um!

Nhìn đồng hồ đã đến giờ đón Hào Hào rồi, phải nhanh chân mới được cô vội vàng xoay người bước đi

Còn lại Tâm Dã đứng đó, anh ung dung đưa tay vào túi giọng điệu cung chiều kêu gọi ai đó

- Bảo bối, em đi theo lâu như vậy chắc cũng mỏi chân rồi nhỉ?

Phía sau bức tường, cô gái ngây trang kín mít bị chụp thót giật mình. Bẽn lẽn nhìn anh, anh ấy biết mình đi theo sau? Làm sao đây, anh ấy sẽ nổi giận mất

Nhìn cô bối rối, anh đương nhiên biết cô nghĩ gì. Liền sai một bước dài đến chỗ cô, nghiêng người nhìn cô vợ nhỏ

- Chắc, xa anh một chút em liền không chịu được? Nào về nhà chúng ta liền không rời.... Cúi đầu xuống đôi tai mẫn cảm của cô - GIƯỜNG!

A! Đại nảo cô như ngọn núi lửa nổ * boom* một tiếng cả khuôn mặt đều đỏ cả lên

- ----

Trên đường đi, Gia Ái cứ nhiên lại cảm thấy có ai đó đang đi đằng sau mình. Tâm Dã? Không thể nào anh ấy đã rời đi rồi mà..

Bước thêm vài bước, bỗng đầu cô bị đập mạnh từ phía sau

A!!

Một mảng đêm ập trước mắt tiểu Ái, là ai? Cô mơ màng dần thấp thoáng nhìn thấy người đàn ông áo đen

Lão ta vút điều thuốc nhìn xung quanh, nhanh chóng đưa cô lên vai rồi đi. Đột nhiên từ ngón tay cô rơi xuống một chiếc nhẫn, tên đàn ông dừng lại lướt mắt nhìn phía sau. Không gì đáng quan tâm hẳn lại nhanh chóng bước lên chiếc xe hộp đen huyền bí phóng vút đi

Còn về chỗ trường học, Hào Hào ngồi ngoan ngoãn đợi mẹ một lúc lâu nhưng vẫn không thấy bóng dáng mẹ đâu, mẹ ngốc này đừng nói là quên mình rồi chứ?

Bầu môi, cậu bé cứ nhìn từng đứa trẻ được ba mẹ đón về... Khoan đã mẹ có xảy ra chuyện gì không, trước giờ mẹ chưa bao giờ đón trẻ như vậy. Mồm chặt môi lo lắng, cậu nhanh chóng móc trong cặp ra chiếc ví tính siêu mini do hắn đặt cấp riêng chế tạo cho cậu

Chỉ với năm phút sau một chiếc siêu xe với tốc độ kinh hoàng dừng lại phía trước trường Hào Hào, cửa xe tự động mở, đôi chân dài chạm đất Trần Khải nhanh chóng dò xét vị trí của Hào Hào. Bóng dáng nhỏ bé của cậu thấy vậy liền lao tới thật nhanh đến hắn

- Dad mẹ tôi đâu? Cậu lập tức trả lời hắn, hi vọng là mẹ ở chỗ ông ta

Dự cảm chẳng lành, không nói nhiều hắn đưa một tay nhắc bổng Hào Hào đưa vào xe

- Thắt dây an toàn!

Giọng nói lạnh lẽo này của hắn khác hẳn trước đây, khí thế toát ra khiến cho Hào Hào cảm thấy thích thú với người cha này

Chiếc xe lao nhanh trong gió, chỉ tầm khoảng nửa tiếng điện thoại hắn lại kêu lên. Là quản gia?

- Chuyện gì?

Đối lập với vẻ lạnh toát bên này thì bên đầu dây kia kích động đến lắp bắp

- Thiếu gia lão... Lão.. Phu nhân... Đột nhiên mất tích rồi!

Đầu hắn như chấn động, hết vợ hắn mất tích bây giờ là đến bà nội. Rốt cuộc kẻ nào to gan như vậy?

Cúp máy, hắn hạ lệnh cho Jay lập tức huy động người chặn tất cả các biên giới của thành phố, ngay cả một con ruồi muỗi cũng không thể lọt qua!

Nhìn thấy thái độ của Trần Khải, Hào Hào biết mẹ mình chắc chắn đang gặp nguy hiểm. Thân thể nhỏ bất giác tiến lại gần hắn, đôi mắt đáng thương rung rung

- Dad... Cứu lấy mẹ con..

Nhìn thấy giọt máu duy nhất của mình sợ hãi, hắn lòng đau quặn quại. Sẽ không, không kẻ nào được động đến người hắn yêu thương. Dang tay ôm chặt cậu bé vào lòng, âm thanh trầm cổ giữ bình tĩnh

- Ngoan, gia đình ta nhất định sẽ đoàn tụ!

- - - - -

Trung tâm thành phố, tại tòa nhà cao nhất nơi kiểm soát mọi hoạt động của thành phố

Bây giờ đã hơn 12h đêm, ánh mắt hắn dò la khắp các màn hình camera của thành phố. Chết tiệt đã dò cả 4 tiếng đồng hồ, tại sao lại không có chút manh mối chứ! Hắn tức giận đập mạnh tay vào tường, tiểu Ái chúng ta vừa mới tương phùng anh không thể nào mất em được, không thể....

- A! Trần Tổng ngài xem. Ở một góc camera có người báo cáo

Hắn nhanh chóng bước đến nhìn vào màn hình. Là cô! Chứng kiến tất cả quá trình bị bắt của cô, tim hắn như có bàn tay vô hình siết chặt, chặt đến khó thở. Gia Ái là anh không vào vệ em chu toàn

- Zoom cái tên đó lên!

Ngữ điệu chết chóc vang lên, hắn thật muốn một phát súng bay vào đầu tên kia.

- Trần tổng có tin nhắn mật gửi đến. Jay trình báo

- Đọc!

Jay tuân lệnh nhấp chuột vào tệp tin

" Trần Khải, bà nội và vợ mày đang nằm trong tay tao. Nếu muốn chúng bình an thì đem giấy chuyển nhượng tập đoàn JK đến đảo Bán Nguyệt. Đừng giờ trò nếu không mày sẽ biết kết cục thảm như thế nào! "

- Lập tức chuẩn bị chiếc cano tốt nhất cho tôi! Trần Khải không do dự đứng lên chỉnh trang y phục

Jay đứng lên theo sau

- Trần tổng anh không thể đi một mình đây rõ ràng là cái bẫy! Xin cho phép tôi đi cùng

Ánh mắt hắn từ lúc nào đã đầy tia máu, bước đến gần Jay

- Dù là bẫy tôi cũng phải cứu lấy người tôi yêu thương. Họ là tài sản của tôi cậu hiểu không Jay?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đứng Đến Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Trận chiến cuối cùng (2)

Từng giờ đồng hồ trôi qua là từng nhịp tim của hắn co rút dồn dập, hai người họ ở nơi đó có bình an không? Có được ăn uống hay bỏ đói? Nhìn vào tầng mây vô định trên bầu trời, nói cho cùng thì cũng là do hắn chuốc lấy. Nếu quay lại ngày đầu khi cô còn ở bên hắn một bước cũng không rời thì tốt biết mấy, mỗi sáng hắn sẽ hôn chào buổi sáng với cô, ăn sáng cùng cô, đi dạo cùng cô... Còn có những thứ tình cảm quan tâm mà đáng lẽ ra hắn đã phải làm với cô từ lâu

Cô bây giờ đối với hắn mà nói như ngôi sao trên trời, nhìn thì thật gần nhưng nắm lấy thì vẫn là... thập phần khó khăn.

Ngồi miên man ngắm về quá khứ, ngắm về sai lầm của bản thân thoáng qua đã tới giờ phải đi rồi

- Trần tổng, anh... Thật sự dùng bản thật để giao kèo với họ? Công sức cả đời của cha...

Nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của hắn, Jay cũng không dám nói nhiều. Cầm lấy tờ giấy chuyển nhượng đã kí một bên đưa cho hắn

Ánh mắt hắn đảo xuống chữ ký của bản thân, vô thức nắm chặt nắm đấm. Người ngoài có thể không nhìn thấy, nhưng bản thân hắn đang đứng trên bờ vực của sự lựa chọn. Một bên là sự nghiệp cha hắn dày công thậm chí hi sinh cả tính mạng để có được, một bên là máu mủ tình thâm thứ mà hiện tại hắn có thể hi sinh tính mạng của mình để bảo vệ

- Dad... Nguy hiểm con muốn đi cùng dad! Hào Hào chạy đến ôm chân hắn

Nhìn bé như vậy hắn đã đủ ấm lòng rồi, chuyển đi này hắn biết chắc chắn sẽ rất khó khăn. Tuy kẻ thù chưa biết là ai nhưng xâu chuỗi lại tất cả những chuyện ập đến xung quanh hắn thì có thể kết luận ra kẻ thù trước mắt thật sự khó nuốt. Vụ án giết người thế mạng cho Gia Ái, phóng hỏa biệt thự lâu nay đều chưa truy cứu được kẻ đứng sau. Lần này chắc chắn hắn sẽ khiến cho kẻ đứng sau đó phải trả giá!

Nhìn đồng hồ, còn một chút thời gian, hắn cúi người xuống ôm lấy bé con vào lòng

- Sau này con lớn con nhất định phải bảo vệ mẹ con biết không? Đây là âm điệu của một người cha giao trách nhiệm cho con trai của mình

Hào Hào lắc đầu xà vào lòng hắn

- Dad..

- Gọi ta bằng cha! Không phải hắn hà khắc gì với bảo bảo nhưng dù gì tiếng gọi của nước mình nghe vẫn tình cảm hơn

- Cha.. Con muốn cùng cha bảo vệ mẹ.

Nhìn tình hình nếu còn dlay dụa e là không kịp, hắn đưa mắt ra hiệu cho Jay

Jay nhanh chóng giữ lấy Hào Hào - Tiểu gia hỏa, chú xin lỗi để cha con đi cứu mẹ con đi.

- Không.. Chú.. Buông con ra con muốn đi cứu mẹ....

Hào Hào vùng vẫy, bé không cam tâm, tại sao chỉ có người lớn mới được cứu mẹ, mẹ cũng là mẹ của bé mà!!!

Nước mắt vỡ òa nhìn cha xoay lưng bước đi, Hào Hào nắm chặt tay dồn tất cả hơi sức hết lên như niềm hi vọng cuối cùng - CHAAA MEEEE HAI NGƯỜI NHẤT ĐỊNH PHẢI TRỞ VỀ VỚI CON!!!!!!!

Tiếng vang ấy, nghe mà đau lòng... Rõ là chuyện của người lớn nhưng trẻ con lúc nào cũng chịu ảnh hưởng..

- -----

Tiếng máy động cơ cuối cùng cũng vang lên, lựa chọn vào giờ này tên kia cũng thật gian xảo. Sóng vỗ mạnh liên tục, cano bấp bênh khó điều khiển nếu không do hồi nhỏ có huấn luyện e rằng trận chiến chỉ mới bắt đầu thì hấn đã kết thúc mạng tại đây

Hơn nửa giờ đồng hồ cuối cùng cũng đáp tới bờ đảo, hòn đảo này nổi tiếng vào đêm có răn độc bao vây, bước chân đến đây e rằng mạng của bản thân hấn như đặt trên bàn cân đi sai một bước sẽ sai vạn dặm

Điện thoại hấn vang lên

- Chào Trần tổng

Giọng nói của một người đàn ông lớn tuổi vang lên

- Ông muốn gì? Chỉ với ba chữ mà ngữ điệu của hấn đã muốn giết chết lão già kia

- Muốn gì..? Muốn gì ư??? Hahahahaa... Giọng cười thô thiển của lão ta như muốn náo động của khu rừng địa ngục trên đảo, đột nhiên lão ta dừng lại, âm thanh từ cổ họng khàn đặc phun ra bốn chữ - Tao muốn mạng mày

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Đến Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.